

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Αριθμός φυλλου 1 10 Νοεμβρη 1988

Τιμή ΔΡΧ. 100

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΤΑΞΗ

Η εφημερίδα έχει σα σκοπό την αναρχική αντιληπρότητα προς τους κοινωνικούς χώρους των εκμεταλλευόμενων, εργατών, εργαστριών, προλετάρων, ανέργων, προλεταριοποιημένων νεολαίων, καταπιεσμένων, καθώς και την ιδεολογικοπολιτική ζύμωση σε μια αμφίδρομη διαδικασία διαφάνων ειλικρινών στάσεων προς συντρόφους και ομάδες, που μπορούν να ενοποιηθούν μέσα από συγκεκριμένες επεμβάσεις και πρακτικές.

Είναι προϊόν συλλογικών διαδικασιών μεταξύ αναρχικών ομάδων που σχετίζονται στη συγκεκριμενοποίηση ενός αναρχικού κριτικού ανατρεπτικού λόγου στις ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ.

Γιατί πιστεύουμε ότι κάποιες διαχρονικές ιδέες από μόνες τους δεν έχουν τίποτα το ανατρεπτικό. Το πολύ - πολύ αναπαράγεται σε μια νεκρή ιδεολογία.

Για μας είναι απαραίτητη μια συγκροτημένη αναρχική επέμβαση στο κοινωνικό ζήτημα, που θα δίνει την επαναστατική προοπτική και αυτή η συγκρότηση είναι αδύνατο να μην περνάει μέσα από διαδικασίες εσωτερικής ιδεολογικοπολιτικής ζύμωσης ώστε να αναδεικνύει τον αυτοκαθορισμό των αναρχικών ομάδων στις σύγχρονες συνθήκες κυριαρχίας.

Γιατί οι εύκολες λύσεις, απαντήσεις ή οι στειρές συνδηματολογίες δεν οδηγούν πουθενά, χωρίς εμβάδυνη κριτική για την κατάκτηση της πράξης.

Παλεύουμε **ενάντια** στην εξουσία των αφεντικών και των κοινωνικών δομών που παράγουν την εξαθλίωση, την εξατομίκευση, την εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση και που καθιστούν τους εκμεταλλευόμενους/ες, καταπιεσμένους/ες σε μια εμπορευματοποιημένη καταναλωτική οικονομική μονάδα.

Ενάντια σ' ένα σύστημα που στηρίζεται στη βία των εξουσιαστών, σε μια εμπολέμη ανελεύθερη καθημερινότητα, σ' ένα λυσσαλέο ανταγωνισμό του κέρδους.

Ενάντια στην καπιταλιστική ανδροκρατική κοινωνία που, με άλλοθι τη διαφορά των δύο φύλων προωθεί κοινωνικούς διαχωρισμούς στους κόλπους των προλετάρων αντρών και γυναικών, επιφυλάσσοντας για τις δεύτερες τη μοίρα της διπλής εκμετάλλευσης, όχι μόνο στον τομέα παραγωγής, αλλά και σ' εκείνον αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης.

Ενάντια στη μόλυνση που το κράτος και το κεφάλαιο προκαλούν στη φύση και στη ζωή μας.

Στην κτηνωδία των «ρεαλιστών» αφεντικών, τεχνοκρατών, πολιτικών, αντιπάσουμε τη δική μας θέληση και επαναστατική πάλη που απορρέει από την ταξική θέση μας μέσα στην κοινωνία.

Για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και εξαθλίωση, χωρίς εξουσία και μηχανισμούς καταπίεσης.

Για μια κοινωνία ελεύθερων ανθρώπων, στην οποία οι εκμεταλλευόμενοι προλεταριοί/ες θα βάζουν τέλος στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Για την άμεση δημοκρατία και τη γενικευμένη αυτοειδίκευση της κοινωνίας μέσω των εργατικών συμβουλίων και γενικότερα μέσω κάθε μορφής συλλογικής αυτοοργάνωσης, που το επαναστατικό κίνημα θα γεννήσει στη διαδικασία κοινωνικής απελευθέρωσης.

Οι αναρχικές ομάδες, αναπόσπαστο κομμάτι του κοινωνικού κινήματος, των εργαζομένων, προλεταρίων, παλεύουν αψηφώντας τις θέσεις στους κοινωνικούς χώρους των εκμεταλλευόμενων - καταπιεσμένων.

Είμαστε κάθετα αντίθετοι απέναντι στο ρεφορμισμό, στα οργανωτικά μοντέλα που παρελθόντος, σε αλλοιωμένες εναλλακτικές και καθεστωτικές θεωρήσεις, που με τις διαταξικές τους οπτικές απέναντι σε υπαρκτά κοινωνικά προβλήματα τα ευνοούν από κάθε ανατρεπτικό περιεχόμενο, θεωρήσεις που φυσικά δεν έχουν καμία σχέση με τον ιστορικό αναρχικό εναλλακτισμό.

Ενάντια στις σοσιαλδημοκρατικές, αστοφιλελεύθερες θέσεις και στη μόλυνση του Πασοφισμού. Για την ανάπτυξη της αυτοοργανωμένης επαναστατικής προοπτικής.

Αναδιάρθρωση:

η νέα κυριαρχία του κεφάλαιου

και του κράτους

Η αναδιάρθρωση και ο εκσυγχρονισμός του καπιταλισμού, που επιζητείται στην ελληνική κοινωνία από τ' αφεντικά και το κράτος έχει σα στόχο να δημιουργήσει ένα νέο κύκλο κερδών για το κεφάλαιο, καταλίσταντας και περιθωριοποιώντας εργάτες, εργαζόμενους από τη μέχρη τώρα υπάρχουσα παραγωγική διαδικασία.

τεύθυνση ΕΟΚοποίησης της Ελληνικής κοινωνίας.

Το 1992-2000 σύμβολα του κεφαλαίου, ιδεολογικοποιούνται από το κράτος για να «προλάβουμε το τράινο της ανάπτυξης».

Ποια όμως ανάπτυξη; Και για ποιόν; Αυτό που προβάλλεται επιτακτικά είναι η αύξηση της παραγωγικότητας και η αντα-

σία (Βλέπε προβληματικές, απολυσίες σε τραπεζές, βιοτεχνίες κ.λπ.).

Η εισαγωγή νέων τεχνολογιών στο καπιταλιστικό παραγωγικό σχέδιο διαμορφώνει ένα νέο καταμερισμό εργασίας, υψηλής εξειδίκευσης, καθώς και ένα πολυσυνδυτικό ιεραρχικό μοντέλο διεύθυνσης της παραγωγής και της κοινωνίας. Η ρομποτική, η κομπιουτεροποίηση, η πληροφορική, η ηλεκτρονική, δίνουν τη δυνατότητα στα αφεντικά να παράγουν περισσότερα και να κερδίζουν ευκολότερα, περιορίζοντας το ρόλο της ζωντανής εργασίας.

Ένα νέο θεσμικό πλαίσιο, πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό, διαμορφώνεται στην κα-

γωνιστικότητα των παραγομένων προϊόντων.

Σ' αυτή τη στρατηγική επιθετική φάση του ελληνικού κεφαλαίου, το ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να θεμελιώσει τους κοινωνικούς όρους αποδοχής του εκσυγχρονισμού με διαταξικές αναφορές. Απευθύνεται σε βιομήχανους, εφοπλιστικό κεφάλαιο, υπερεθνικές εταιρείες, εργάτες, εργαζόμενους. Θέλονται να πείσει τους εργάτες, εργαζόμενους ότι ο στόχος της ανάπτυξης είναι «κοινός» καθώς και η αύξηση της «πίστα».

Το κράτος, η οργανωμένη βία των εκάστοτε αρχουσών τάξεων, απέναντι στους ερ-

ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η προσπάθεια εκσυγχρονισμού - αναδιάρθρωσης της Ελληνικής οικονομίας και των παραγωγικών σχέσεων, όπως αυτή εκφράζεται από τα οικονομικά και κοινωνικά προτάγματα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, επιβάλει την τεχνολογικοποίηση των παραγωγικών - διοικητικών και κατασταλτικών δομών του Κεφαλαίου και του Κράτους.

Η δρομολόγηση αυτής της διαδικασίας εκσυγχρονισμού και η προσπάθεια της Ελληνικής άρχουσας τάξης για ένα όσο το δυνατό πιο αναδομημένο ρόλο, που δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τη συγκρότηση μεγαλύτερων κερδών και πολιτικής ισχύος στο παγκόσμιο κατεριμένο εργασίας, έχει ήδη αρχίσει να πραγματοποιείται και τα μύνησά της των συνεπειών αυτού του οικονομικού «ορθολογισμού» είναι ορατά για τους εργαζόμενους διαμέσου των επιεκρίσεων που αγγίζουν στις προβληματικές επιχειρήσεις, αλλά και στις επιχειρήσεις ή οργανισμούς που εκσυγχρονίζονται, από τις πολεοδομικές και οικογεντικές δυσκολίες επέκτασης των διομηχανικών μονάδων και λόγω της μόλυνσης.

Εκτός θέβατα από την έλλειψη ενός ικανοποιητικού τεχνολογικού υποβάθρου της Ελληνικής οικονομίας, σαν επεξεργασμένο εμπόδιο παρουσιάζεται και η ίδια η δομή και το πνεύμα της Ελληνικής κοινωνίας (άκαμπος ασυγκρατησμός - ισχυρή γραφειοκρατία - ρουσφέτια και αναξιοκρατία κλπ.).

Σε ένα περιβάλλον άκρατου ανταγωνισμού που αν λόγω του φόβου, της ανασίαισης και εξιδανίκευσης γίνεται μέχρι στιγμής αποδεκτός - και του οποίου οι όροι μεταβάλλονται ή καταστρέφονται με ταχύτητα - προκαλείται η αμφισβήτηση ή ακόμα και η άρνηση κοινωνικών αξιών που μέχρι πρότινος γίνονταν αποδεκτές σε - αξιολόγησιμη ποσοτικά - κοινωνικά πρότυπα.

Η αναξιοπιστία σε υποσχέσεις των πολιτικών ή αναπροσαρμοστικότητα στην επιλογή πολιτικών εκπροσώπων, η απομυθοποίηση του παραδοσιακού συνδικαλιστικού κινήματος είναι η συγκεντρωμένη έκφραση αυτής της δυσφορίας.

Οι κάθε είδους κινητοποιήσεις (φιλοπτικές, μαθητικές, εργαζομένων, οικογεντικές) απειλούν και συχνά ξεπερνούν τη λογική των παραδοσιακών πολιτικών εκφράσεων της από την μια και κατασκοπεύονται με ένα οχετό μεμάτων από το κυβερνών κόμμα από την άλλη.

Κρατική γεύση που ο τελικός σκοπός τους είναι η πολιτική και κοινωνική απομόνωση των κοινωνικών τμημάτων που έρχονται σε ρήξη με τις αποφάσεις της κεντρικής εξουσίας, ανολογώντας έτσι το δρόμο για τη περιποίηση των κοινωνικών διεκδικήσεων ή την ωμή καταστολή.

Η θίαπη καταστολή, βασική παράμετρος της κρατικής πολιτικής μέσα σ' αυτή την εξουσιάζομενη κοινωνική πραγματικότητα, αποκτά σημαντικό ρόλο στην επιβολή της κοινωνικής «ευρυθμίας».

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Η επιχειρούμενη αναδιάρθρωση στο εσωτερικό της Ελληνικής κοινωνίας, αποτελώντας μέρος της γενικότερης αναδιάρθρωσης των σχέσεων κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που επιδιώκει ο παγκόσμιος καπιταλισμός (και που η Ελληνική άρχουσα τάξη αποτελεί αναπόσπαστο και ακολούθητο κομμάτι του), δια μέσου και με την βοήθεια των νέων τεχνολογιών επιφέρει μια σειρά από κοινωνικές εντάσεις σε δύο και Αυστάλη.

Οι εξεγέρσεις εργατών στην Πολωνία, οι άγριες απεργίες στην Ισπανία, οι φοιτητικές και μαθητικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία και Ελλάδα, οι βαθιές ανακατατάξεις στη Ρωσία, έχουν τις ρίζες τους σ' αυτού του τύπου την εξέλιξη και καθίστανται αναγκαία την λήψη κατασταλτικών μέτρων από την πλευρά του Κεφαλαίου και του Κράτους.

Με κεντρικό άξονα -για το Δυτικό μπλοκ- τον λεγόμενο αντιτρομοκρατικό αγώνα, επιτυγχάνεται η εγκαθίδρυση και νομιμοποίηση νέων κατασταλτικών μηχανισμών και μεθόδων που στρέφονται ουσιαστικά ενάντια στις διγόμενες μάζες των κοινωνιών.

Για την Ελλάδα το νομοσχέδιο για τον Ε.ΚΑΜ, οι διατάξεις και η θίαπη αντιμετώπισης των απειρών, η δημιουργία καινούργιων «αντιτρομοκρατικών» ομάδων, οι παρακολούθησεις - ελαιοδαρμολογίες και οι εν ψυχρώ διοικήσεις πολιτικών εντάσσονται σ' αυτή τη λογική αντιτρομοκρατικού αγώνα.

Η πολιτική ευαισθησία του Α-Α χώρου ενάντια στις οπισθοδρομικές αντινομιμοποιήσεις του Κράτους και του Κεφαλαίου και ο τρόπος αντίδρασης του, αυθόρμητος και άμεσος, καταδεικνύει εν μέρει και με το δικό του τρόπο, τις εξεγερτικές διαθέσεις κοινωνικών τμημάτων που έρχονται σε αντίθεση μ' αυτές τις μεθοδεύσεις.

Η αμεσότητα της πρακτικής του, παρά τη μορφή για το χώρο απομαρτωστικότητα του, δίνουν την δυνατότητα της επαφής με με αντιστεκόμενους κοινωνικούς χώρους.

Σε μια περίοδο που ο Κυρίαρχος πολιτικός λόγος καθίσταται αναξιοπιστός και φανερός καταπισκός, ο Α-Α χώρος τίθεται σαν πραγματικός εν δυνάμει κίνδυνος για την «ομαλή» ανάπτυξη (τεχνολογικοποίηση) του Κεφαλαίου.

Παρ' όλες τις προσπάθειες του Κράτους να καταστείλει και να συκοφαντήσει τις αν-αρχικές πρακτικές και απόψεις με σκεω-

ρίες και λαοπολογίες - που σε σημαντικό βαθμό ήταν επιτυχείς - το κίνημα με την αμεσότητα και τον αυθόρμητο που το χαρακτηρίζει πετυχαίνει να συγκροτήσει ένα μίνιμουμ πολιτικό λόγο σαν απάντηση σ' αυτές τις μεθοδεύσεις.

Όμως 13 μήνες μετά τα γεγονότα της Καλογριέρας, παρ' όλες τις προσπάθειες των ενεργών πολιτικών δυνάμεων του Α-Α χώρου, τα πολιτικά σφάλματα των κρατικών από τη σύλληψη των 4 συντρόφων και την εικόνα που πέρασαν για ακόμη μια φορά στην κοινωνία για τους 4 και τους αναρχικούς συνολικότερα δε σπάθηκε δυνατά ο ανατραπέν. Ο μέχρι τώρα λόγος της υπερασπίσεως είναι μια χαλαρή επίκληση - και αυτή διαμέσου του Αστικού Τύπου -, κάποιων συναισθηματικών ή ανδρικών αναγκών που έχει μέρος των συλληφθέντων συντρόφων.

Και αυτές οι επιπλοκές έχουν γίνει - ενόψει της προεκλογικής περιόδου - παιχνίδι στα χέρια καθεστωτικών κομματικών οργανώσεων, ενώ μέχρι πρότινος αυτές οι ίδιες συκοφαντούσαν και καταπίπτουν τον αναρχικό αγώνα χαρακτηρίζοντάς τον προδοκτικό.

Όμως οι πραγματικοί πολιτικοί λόγοι που οδηγούν σ' αυτή τη μεθοδεύσιμη σκευωρία ενάντια στους συντρόφους, δεν έχουν καταδειχτεί και θεωρούμε σκόπιμο ν' αναφέρουμε:

α) Κατασταλτικές μεθοδεύσεις εναντίον των 4 αγωνιστών που εντάσσονται στο σχέδιο συνολικότερης και εκ των προτέρων τρομοκρατίας κάθε πολιτικής και κοινωνικής αντίστασης, που ξεφεύγει από το πλαίσιο του δημοκρατικού διαλόγου, σε μια πραγματικότητα που απαιτεί επιτακτικά την πιο σύντομη δυνατή προσαρμογή της Ελληνικής κοινωνίας - δηλ. την επέκδοση από τις μάζες των κυριαρχούμενων της εργασιακής πειθαρχίας και κοινωνικής αναίσθησης - στους ρυθμούς ανάπτυξης του διεθνούς Κεφαλαίου που πραγματοποιούνται σε βάρος των εκμεταλλεζόμενων τάξεων.

β) Την αποδοχή ή λειτουργική εφαρμογή των κατασταλτικών διατάξεων και σχεδίων των Διεθνών Κέντρων εξουσίας (ΤΡΕΒΙ - αλληλοδιδασκόμενους των μυστικών υπηρεσιών) που εν όψει της μετεξέλιξης του παγκόσμιου καπιταλισμού, γνωρίζουν τις άμεσες συνέπειες που προκύπτουν από αυτή την εξέλιξη.

Επίσης είναι αναγκαία η προβολή της πολιτικής πρακτικής που προπαγανδίζουν οι σύντροφοι και οι αναρχικοί γενικότερα, της αυτοοργάνωσης των καταπιεσμένων, της άμεσης δημοκρατίας, της «δύναμης της σκέψης και της επιθυμίας για αντίσταση» μέσα από τη συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες.

Αυτό όμως που προβολόταν και κυριάρχησε σε τελική ανάλυση, ήταν οι καχυποψίες και φαντασιώσεις κομματικού του Α-Α χώρου ή νομικιστικές λογικές υπερασπίσεως ή υποκατάσταση των μέσων που μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν διαδικασία πρόσβασης σε κοινωνικά σφάλματα σε αυτοσκοπούς, κενών φυσικοτάτα κριτικής σκέψης (πρακτικισμός) εμπνέοντάς έτσι τη συγκρότηση ταξικού πολιτικού λόγου.

Φυσικά επακόλουθο ήταν, τα βαριά ποταπία θήματα διαδουλεύσεων με κομματικές ηγεσίες ή «κινημάτων» διαδικασίες με κέντρο το άγαλμα της Πλατείας Εξεργειών και ακτίνια κύκλωμα έως στην Στουρνάρη και Πατισίων (τουλάχιστον για την Αθήνα).

Έχοντας σαν αποτέλεσμα την αυξημένη ελκυστικότητα των 4 αναρχικών, μετά από κάθε ξερίπια της ΕΛΑΣ, από χτυπήματα ενόπλων οργανώσεων, σαν επιτυχία εξάρθρωσης περιφερειακής ένωσης οργανώσεων και σαν απάντηση των αναρχικών η σ' αυτή η ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ μύθοι διαμετρικότητας.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν μας υπ' αυτή τη διαμορφωμένη κατάσταση, δεν νομίζουμε ότι μπορεί να υπάρξει διαδικασία τέτοια που θα βοηθούσε στην σύγκληση των διαφορετικών εκτιμήσεων και πρακτικών, που από καιρό

σε καιρό θέτουν το ζήτημα της υπερασπίσεως των 4 συλληφθέντων.

Η πολυδιάσπαση ή ο κατακερματισμός, είναι φανερό ότι θα συνεχιστεί, γιατί η αποτυχία της υπερασπίσεως των συντρόφων δεν αποτελεί μια διαφάνεια επί του συγκεκριμένου μόνο, αλλά έχει την αιτία της σε μια συνολικά διαφοροποιημένη άποψη και μεθοδολογία άσκησης της πολιτικής Πράξης.

Μοναδική, ίσως, ευκαιρία στο χώρο να αποτελέσουν οι δικές των 2 συλληφθέντων σαν στιγμή επανέυρεσης και σχηματισμού ενός μίνιμουμ πολιτικού λόγου υπερασπίσεως μέσα από διάφανες διαδικασίες ζύμωσης και πρακτικής.

Δεν νομίζουμε - με και δεν μας ενδιαφέρει - ότι η δημιουργία ενός ταξικού αντικατασταλικού μετώπου, που υπερασπίζεται και τους 4 συντρόφους, περνάει μέσα από την προβολή και μόνο κάποιων αναδομημένων αναγκαιοτήτων και νομικών ελλείψεων. ΧΩΡΙΣ αυτό να σημαίνει ότι ξεχνάμε τις πιθανές αιτίες - ιδιαίτερότητες του ζητήματος, ή ότι έχουμε αλλοίωτα σχηματιστεί στο μυαλό μας πως τα αντίπαλα στρατόπεδα σ' αυτή την κοινωνία είναι αυτό του Κράτους και του Κεφαλαίου και το άλλο αυτό των αναρχικών.

Το διαμέρισμα της ύπαρξης ενός ευρύτερου κοινωνικού κινήματος με την ποικιλία των ζητημάτων, των εκφράσεων και των αντιθέσεων που κυριαρχούν ή κυφορούνται, είναι αυτό που, είτε το θέλουμε είτε όχι, διαμορφώνει τους περιορισμούς και τις δυνατότητες της πολιτικής πραγματικότητας και κατ' επέκταση τον επανοαστικό κίνημα.

Η συμμετοχή ή η συνεισφορά των αναρχικών αρχίζει από το σημείο της ανάλυσης και σύνθεσης των δεδομένων της πραγματικότητας και που καθορίζουν τη μορφή της παρεμβάσεως, τα οποία το κίνημα το ίδιο θέτει (και πολλές φορές δεν κατανοεί το βάθος τους), με τέτοιο τρόπο που η «πρωτοπορία μας» δεν καθοδηγεί, αλλά διαφωτίζει, παίζοντας καταλυτικό ρόλο στα γεγονότα.

Με αυτή την έννοια, θετούμαι το ζήτημα της άμυνας μας ενάντια στις μεθοδεύσεις του Κράτους, όχι μόνο μέσα στην στενότητα των ορίων του Α-Α χώρου, αλλά και μέσα στο κοινωνικό κίνημα (στο κίνημα που αλλάζει τις συνθήκες), αγωνιζόμενοι με σ' αυτό ενάντια στους ρεφορμιστές και στους μηχανισμούς παραγωγής κοινωνικής ανασίαισης.

Και δεν εννοούμε την παρουσία μας στους κοινωνικούς χώρους να εξαντλείται σε κομματικές παρεμβάσεις για τους ίδιους τους αγωνιστές, με ειδικά σενάρια «αναρχικής» φαντασιοπληξίας, αλλά σαν αμφίδρομη διαδικασία τοποθέτησης του ζητήματος καταστολή, εκεί που η ταξική πάλη δεν αποτελεί εγκατεστημένη ή ρομαντική μυθολογία, αλλά είναι υπόθεση της ίδιας της ζωής, επιβίωσης αν προμήται, ανατορπής (συγκαλλήμενα ή όχι) της στενότητας των υλικών όρων που καθορίζουν τη διαθεσιμότητα των προληπτορησιμικών κοινωνικών τμημάτων...

Τότε και μόνο τότε - και μέσα σε μια ΕΥΡΥΤΗΝ δραστηριότητα που εμπλουτίζεται και οξύνουν τον αναρχικό Λόγο (δηλ. τη σκέψη και την πράξη) - δημιουργούμε τις συνθήκες αντικατασταλικού αναρχικού μετώπου με πιθανότητες κοινωνικής διεκδικητικότητας και επιτυχίας.

Μέσα σ' αυτό το θεωρητικό και πρακτικό πλαίσιο, βάζουμε τις δικές μας υλικές δυνατότητες υπερασπίσεως στους 4 αναρχικούς αγωνιστές και τοποθετούμαστε θετικά σε προτάσεις συνεργασίας με άλλους συντρόφους και ομάδες, στην προσπάθειά μας για τη μεγαλύτερη διαπλάτυνση της πληροφόρησης για την καταστολή και τους 4 συντρόφους, μέσα από διαφανείς, αντιεξουσιαστικές διαδικασίες.

Αντιμιλιταρισμός και «εναλλακτική» θητεία

Πρόσφατα κατατέθηκε στη Βουλή, με σκοπό τη συζήτηση και υψίσησή του, το νομοσχέδιο για την κατοχύρωση της εναλλακτικής θητείας και των ανθρωπίνων συνειδήσεων. Ταυτόχρονα οι αντιρροπίες συνειδήσης Μαραγκάκης και Μακρής αρχίζουν απερίγεια πείνας με διάφορα αιτήματα σε σχέση με το νομοσχέδιο.

Σ' αυτό το μεσοδιάστημα, από την κατάσταση μέχρι και την επεξεργασία υψίσησής του, προβάλλονται μια σειρά από «διαδικαστικές δυσκολίες» (όπως συνταγματικότητα νομοσχεδίου, τροπολογίες, κ.λπ.) που δεν εξυπηρετούν τίποτε άλλο παρά την αποκατάσταση της ισορροπίας με τα πιο συντηρητικά κομμάτια τόσο σε πολιτικό, όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο. Πέρα απ' όλα αυτά, όμως, η υψίση του νομοσχεδίου για την κατοχύρωση της εναλλακτικής θητείας είναι σίγουρη. Εφόσον λοιπόν η εναλλακτική θητεία είναι στην τελική ευθεία για την κατοχύρωσή της και αποδοτική από ένα ευρύ φάσμα τόσο στον κοινωνικό, όσο και στον πολιτικό και στρατιωτικό χώρο, προς τη η απερίγεια πείνας των Μαραγκάκη και Μακρής.

Σαφώς δεν είναι η καθυστέρηση μερικών εβδομάδων της υψίσησής στη βουλή, λόγω για να ξεκινήσει κανείς μια απερίγεια πείνας. Η στάση αυτή αποσκοπεί στην άσκηση πίεσης και στη μεταβολή των συζητήσεων προς όφελος των ανθρωπίνων συνειδήσεων που, κάτω από το βάρος της απερίγεια πείνας, επιχειρεί να ωθήσει το κράτος σε υψίση με διαπραγματεύσιμους όρους. Με τον τρόπο αυτό λοιπόν, οι αντιρροπίες μπαίνουν —έτσι και από το παράθυρο— στο πολιτικό αυτό παιχνίδι μέσα στο οποίο το κράτος διαπραγματεύεται τόσο με τα συντηρητικά κομμάτια της κρατικής μηχανής, όσο και με τους ανθρωπίνους και που ασφαλώς δεν αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα στο πρόγραμμα της κυρίαρχης πολιτικής του και στον εκκογχρονισμό των ιδίων του των μηχανισμών.

Όμως η επιδιόρθωση από τη μεριά του κράτους με αυτό το νομοσχέδιο. Από τη στιγμή που το κράτος έχει μπει στη διαδικασία εναρμονισμού με τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά κράτη είναι απαραίτητο να προχωρήσει και στον εκκογχρονισμό του στρατού.

Ο εναρμονισμός του ελληνικού κράτους έγκειται στην αναδιάρθρωση των δυνάμεων και δομών έτσι που να είναι λειτουργικό το βήμα στη διαδικασία μετεξέλιξης του καπιταλισμού. Έτσι ο εκκογχρονισμός του στρατού δεν έχει καμία σχέση με την προοδευτικότητα που επικαλούνται οι διάφοροι κρατιστές (υπουργοί, κομματικοί κ.λπ.). Στόχος είναι η ισχυροποίηση του στρατού, του ακρογωνιαίου λίθου του κράτους και του κεφαλαίου, που σαν κύριο ρόλο του έχει την καταστολή των κοινωνικών αντιστάσεων των εργαζομένων στη γεωλασία.

Αυτή η ισχυροποίηση επιτυγχάνεται, τόσο με την επαγγελματικοποίηση του, όσο και με τον εφοδιασμό με σύγχρονα οπλικά συστήματα και κατά συνέπεια την όλο και μεγαλύτερη απομόνωση του από την κοινωνία, όσο και με τη συνεχώς διευρυνόμενες δραστηριότητες του σε κοινωνικό και ιδεολογικό επίπεδο και την έναρξη του σε ευρύτερους, όσο αφορά το ρόλο του, σχεδιασμούς.

Αυτοί οι ευρύτεροι σχεδιασμοί αφορούν τη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας και την ανάπτυξη σε νέες βάσεις των μιλιταριστικών αξιών (της ιεραρχίας, της κυριαρχίας κ.λπ.), καθώς και την στρατιωτικοποίηση όλων των κατασταλτικών δυνάμεων. Μέσα σ' αυτή τη διαδικασία συγχώνευσης και συλλειτουργίας των κατασταλτικών δυνάμεων, εντάσσονται και οι πρόσφατες επεμβάσεις του στρατού των των ειδικών μονάδων στο τις απερίγεια υψίσησής τους εργαζόμενους (ΟΥΚ σε ναυτεργάτες, ΔΕΗ, ΡΕΟ στις συγκοινωνίες, μηχανισμό στους λιμενεργάτες κ.λπ.).

Ο μετασχηματισμός του στρατού επιβάλλει μέσω της ανάπτυξης σύγχρονων οπλικών συστημάτων, την ειδικευση και τη μείωση του αριθμού του, με τελική κατάληξη τη δημιουργία μιθοφορικού στρατού. Στο ενδιάμεσο αυτό διάστημα χρειάζονται να μεσολα-

κόμα φορά σαν το ιερό και όσιο που δεν επιδέχεται καμία αντίδραση. Νομοθετεί την ποινική τιμωρία του διπλάσιου χρόνου θητείας που ισχύει για τους δρακοεπαιτικούς ανθρωπίνους. Εφαρμόζεται εκλεκτικά σε ορισμένους στρατεύσιμους με όρους που τους

δώς και στη συγκεκριμένη μορφή υπηρεσίας στο κράτος. Γεγονός που καθορίζει και την κατ' αρχήν συμφωνία τους με το νομοσχέδιο προβάλλοντας τους δικούς τους όρους προσωπικής κατοχύρωσης, όσον αφορά τη στρατιωτική θητεία.

Η κατάσταση (και μελλοντική υψίση) αυτού του νομοσχεδίου σαφώς δεν αντανακλά το ρόλο του στρατού σε σχέση με τα άμεσα και μελλοντικά σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου.

Ένα ρόλο που πολύπλευρα αντιμετωπίζουν οι καταπιεσμένοι τόσο με την εξαγωγαστική στρατιωτική θητεία, σαν νεολαία, όσο και με τις απεργασπιστικές και κατασταλτικές του επεμβάσεις καθώς και με το σύνολο των μιλιταριστικών αξιών που είναι υποχρεωμένοι να αποδέχονται σε κάθε κοινωνική τους δραστηριότητα.

Γι αυτό και ο αγώνας ενάντια στο μιλιταρισμό και το στρατό είναι ουσιαστικός και συνδέεται με τον αγώνα των καταπιεσμένων ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Ένας τέτοιος αγώνας δεν μπορεί να γίνει μέσα από νομοσχέδιο. Ο αντιμιλιταριστικός αγώνας συνεπάγεται μια σφαιρική αντιμετώπιση των προβλημάτων που έχουν σχέση με τα ευρύτερα κοινωνικά σύνολα και στην οποία με αυτή την ύπαρξη του κράτους και του κεφαλαίου.

Μπροστά στη διαδικασία που δρομολογούν οι εξουσιαστές και οι στρατοκράτες με νομοσχέδιο, θεσμούς κ.λπ., είναι απαραίτητο ένας διαρκής αγώνας φθόρας του στρατού και των μιλιταριστικών αξιών που μπορεί να υλοποιηθεί με την ανάπτυξη των κοινωνικών αντιστάσεων.

Απέναντι στα μηχανήματα του στρατοκρατικού νομοσχεδίου για τους ανθρωπίνους υψίσησής, να αρνηθείς εμπράκτα το ρόλο του στρατού σαν του πιο θιαυτο κατασταλτικού μηχανισμού του κράτους στην υπηρεσία του κεφαλαίου ενάντια στους καταπιεσμένους, αρνούμενοι κάθε συμμετοχή και ενίσχυση της λειτουργίας του (ολική άρνηση θητείας).

Μπροστά στις κατασταλτικές επεμβάσεις του στρατού ενάντια στους εργαζόμενους (απεργίες κ.λπ.) να προβάλλουμε την ταξική μας αλληλεγγύη.

Να καταδείξουμε τον απεργασπιστικό ρόλο του στρατού και να μηλοκρούμε τις απεργασπιστικές του λειτουργίες.

ΑΘΗΝΑ:

ΤΕ 30658 — ΤΚ 100 33

ΠΑΤΡΑ:

ΤΕ 1289 — ΤΚ 26110

ΚΑΒΑΛΑ:

Αυτόνομο Στέκι, Φιλίππου 46 - ΤΚ 65403

Εκδότρια: Σοφία Δημακοπούλου

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Για το στρατό, την εναλλακτική θητεία, τη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας

ΚΑΒΑΛΑ
Σάββατο 29/10/88
ώρα 19:30
στο αυτόνομο στέκι
Συζήτηση και
προβολή ταινίας
Αναρχικό-Αντιεξουσιαστές
Καβάλας

ΑΘΗΝΑ
Παρασκ. 4/11/88
Σάββατο 5/11/88
ώρα 6
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
Συμπέριωση Αναρχικών

ΠΑΤΡΑ
Πέμπτη 3/11/88
ώρα 6
Στο ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
Αναρχική ομάδα
Πατρών

θίσουν μια σειρά από διεργασίες που θα επιτρέψουν την κάλυψη των κενών που θα επιφέρει η δημιουργία μιθοφορικών. Σ' αυτό το μεσοδιάστημα επιβάλλεται η σε νέες βάσεις ανάπτυξη και διάχυση των μιλιταριστικών αξιών και η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας μέσω διάφορων νομικών και πολιτικών χειρισμών (παλαική άμυνα, στρατεύση νυναικών, νομοσχέδιο για εναλλακτική θητεία).

Μέσα λοιπόν σε ένα ευρύτερο σχεδιασμό εντάσσεται το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, με το οποίο ο στρατός αναγορεύεται για μια α-

εξομοιώνουν με τους υπόλοιπους στρατευμένους.

Έτσι οι ανθρωπίνες συνειδήσεις καθορίζονται σαν μια ιδιαίτερη κατηγορία στρατευμένων και η «κοινωνική θητεία» σαν θητεία άλλης μορφής, αφού οι ίδιοι οι караβαν-δες καθορίζουν το ποιος είναι ανθρωπίνος, με κριτήρια τέτοια που να είναι απαγορευτικά για οποιονδήποτε έχει μια στάση αντίθετη στο κράτος και τους μηχανισμούς του (π.χ. δεν είναι ανθρωπίνος αν πετάς πέτρες, ή χάνεις αυτή την ιδιότητα αν δεν εκπληρώσεις κατά τη διάρκεια της θητείας, κάποιους όρους που οι ίδιοι επιβάλλουν). Βέβαια σε περίπτωση πολέμου, το κοινωνικό έργο του ανθρωπίνου διακόπτεται και φορά σπαθί.

Καταδεικνύεται έτσι η σκοπιμότητα και λειτουργικότητα ενός τέτοιου νομοσχεδίου που αφιόνοντας άδικο το στρατό σε θεαμό και μηχανισμό, επιδιώκει να κατευθεί και να εκτονώσει τις αντιδράσεις συνειδητοποιημένων νεολαίων που αμφισβητούν το στρατό.

Οι ανθρωπίνες συνειδήσεις από τη μεριά τους, προβάλλοντας την απραξιαστικοποίησή τους, σαφώς δεν αρνούνται να εντάξουν τον εαυτό τους στην υπηρεσία του κράτους, δεχόμενοι την αναγκαιότητα της υποχρέωσης της θητείας σαν κοινωνική υποχρέωση.

Είναι επίσης σαφές ότι η συγκεκριμένη στάση τους σε καμία περίπτωση δεν αποδυναμώνει το στρατό και δεν αρνείται την αναγκαιότητα ύπαρξής του, σαν υπερασπιστή των ταξικών συμφερόντων του κεφαλαίου.

Η ουσία της άρνησής τους έγκειται στον θιαυτο και αντιδραστικό χαρακτήρα του κα-

Αναρχικό Δελτίο Πληροφορήσης

• για το μιλιταρισμό

• για το στρατό

• για την εναλλακτική θητεία

• για την άρνηση στρατεύσεως

Κάθε Ολυμπιάδα είναι Χρυσή

Το παρακάτω κείμενο αναφέρεται στον θεσμό των Ολυμπιακών αγώνων και τη λειτουργία τους στα χέρια της άρχουσας τάξης, προσεγγίζοντας τους από την πολιτική και οικονομική τους πλευρά.

Οι Ολυμπιακοί αγώνες αντικατοπτρίζουν και εμπεριέχουν όλα αυτά τα στοιχεία που συνθέτουν τη λειτουργικότητα του αθλητισμού, τόσο σε κοινωνικό όσο και τις προεκτάσεις του σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο.

Στις σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες η αποχωνιατική επιχείρηση αθλητισμού — που προβάλλεται κατά κόρον από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, επηρεάζοντας καθημερινά εκατομμύρια συνειδήσεις και επιδιώκοντας έτσι τη διοχετεύση και εξουδετέρωση κάθε κοινωνικής επιθετικότητας — σφασμός δεν χαρακτηρίζεται μόνο σαν μια αποβλήσιμη λειτουργία. Και οι αξίες που προβάλλονται ακόμα μέσα απ' αυτόν, δεν διαφέρουν καθόλου απ' αυτές του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής (ορίζοντας σαν κριτήρια αξιολόγησης την παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα, τις επιδόσεις, τις νίκες και τα ρεκόρ). Οι Ολυμπιάδες λοιπόν, σαν κορυφαίες διοργανώσεις αποτελούν και το αποκορύφωμα όλων των λειτουργιών που συνθέτουν αυτόν τον ταξικό και αντιστάσια θεσμό που λέγεται αθλητισμός.

Οι ιδιοί οι εμπνευστές άλλωστε της ολυμπιακής ιδέας, ένας σωφιστής από πρίγκιπα, βαρώνους και επιφανείς αστούς, με πρώτο το βαρόνο Ντε Κουμπερτέν γνωστό για τις ρατσιστικές και φασιστικές του απόψεις, καταδεικνύουν το ποιών αυτής της ιδέας. Υμνώντας το Χίτλερ στην Ολυμπιάδα του '36 και υποστηρίζοντας τις αρετές φυλής, ο Ντε Κουμπερτέν, οργάνωσε στην Ολυμπιάδα του Σαιν Λουίς το 1904 ξεχωριστούς αγώνες, τις λεγόμενες «ανθρωπολογικές ημερίδες» με την συμμετοχή μαυρίν, Ινδιάν, Τούρκων και γενικά όλων των «κατώτερων» και υποτάξιμων φυλών και εθνών προς τέρψιν των «πολιτισμένων». Παρενθετικά ένα παράδειγμα που αφορά τον ξεπεσμένο αριστοκρατισμό της ΔΟΕ είναι το γεγονός ότι μέχρι το 1952 η αντιπροσώπευση της Σοβιετικής Ένωσης γινόταν από άνθρωπο του τσάου.

Ανεξάρτητα απ' αυτό όμως, οι σύγχρονες Ολυμπιάδες χαρακτηρίζονται από τον πολιτική και οικονομική τους σημασία. Η συγκέντρωση του παγκόσμιου ενδιαφέροντος κατά τη διάρκεια των αγώνων δημιουργεί τις κατάλληλες προϋποθέσεις έτσι ώστε να αποτελούν πεδίο πολιτικών αντιπαράθεσεων και σκοπιμοτήτων, προπαγάνδης και σπέρσης κενεοταύρων, αλλά και τερμάτων οικονομικών συμφερόντων.

Έτσι η Ολυμπιάδα της Μόσχας δέχεται να παίζει το ρόλο του διαφημιστικού για μπεζ-ιντερικά καταστήματα, ή καλύτερα τη θήκη της σοσιαλιστικής ευμαρθείας, σε μια περίοδο που η κρίση του συστήματος απαιτούσε μια τοπική ένεση πολιτικής ενίσχυσης και επιβεβαίωσης της σοβιετικής κυριαρχίας (με πρόσκαρπα αποτελέσματα, μιας και ένα χρόνο αργότερα θα ξεσπούσε το εργατικό κίνημα στην Πολωνία, δημοφιλώντας μια σειρά από εξεγέρσεις για να φθάσουμε στην εναλλαγή με τον Γκορμπατσόφ στην εξουσία και τη γενίκευση της κρίσης σ' όλες τις «αύστλιες χώρες»).

Από την άλλη, το Λ. Αντίλες δεν ήταν μόνο η απάντηση της αμερικανικής κυριαρχίας «στον ελεύθερο κόσμο», αλλά και μια πραγματικά χρυσή ευκαιρία για τις πολυεθνικές να καρπωθούν τα αγαθά της ελεύθερης αγοράς.

Το σίγουρο είναι ότι εκείνοι που χύνουν κροκοδείνια δάκρυα για την αμείνωση της πολιτικής στον αθλητισμό, φαίνεται πηλ-

μένα να αγνοούν ότι οι Ολυμπιακοί αγώνες αποτελούν και αποτελούν συνέχεια της πολιτικής.

Στον Α' και Β' παγκόσμιο πόλεμο απαγορεύτηκε η συμμετοχή των ηττημένων χωρών στους αγώνες.

Στη Μόσχα οι Αμερικάνοι μπουκόταρσαν τη Σοβιετική Ένωση για το θέμα του Αφγανιστάν και στο Λ. Αντίλες οι Ανατολικές χώρες τους Αμερικανούς, για το μπουκόταζ

της Μόσχας. Το ίδιο στη Σεούλ με την Β. και Ν. Κορέα, όπως και στο Μόντρεαλ με την Ν. Αφρική, χωρίς να αναφέρονται στα πολιτικά παρακινύματα που γίνονται σε κάθε Ολυμπιάδα.

Η κτέλεση των 11 Ισραηλινών αθλητών στο Μόναχο το '72 από Παλαιστίνσιους και η καταγείλια από τους μαύρους Ολυμπιονίκους μέλη της οργάνωσης Μαύροι Πάνθηρες, του ρατσισμού και της καταπίεσης των μαύρων της ΕΓΠΑ το 1968 στο Μεξικό, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η προσπάθεια δημοσιοποίησης ζητημάτων που ήταν έξω από τα επίσημα πολιτικά παιχνίδια, αξιοποιώντας εκείνο τον θεσμό και μηχανισμό που η ίδια η εξουσία χρησιμοποίησε για να προβάλλει τη δική της κυρίαρχη πολιτική.

Το πιο εντυπωσιακό όμως στοιχείο αναφορικά με τους Ολυμπιακούς αγώνες, είναι οι οικονομικές επιδόσεις των πολυεθνικών εταιριών.

Όλες οι Ολυμπιάδες είναι χρυσές για τους μεγαλοκαρπάρους που καταρρίπτουν σε κάθε διοργάνωση ρεκόρ συσσώρευσης κεφαλαίων.

Αυτοί που μοιράνε για Ολυμπιακό πνεύμα και διατηρούν στη μιάτι τους για την εμπορευματοποίηση των αγώνων, ή αιθεροβάθμονες είναι η απάτενας.

Οι τέσσερις πιο κερδοφόρες αμερικανικές επιχειρήσεις για το 1987 είχαν σχέση με τον αθλητισμό. Στη Σεούλ οι εισπράξεις μόνο από την αγορά σουβενίρ έφτασε τα 50 εκατ. δολάρια, χωρίς τα έσοδα από τουριστικές, διαφημιστικές, τηλεοπτικές δίκτυα κ.λπ. Όσο για τους Ολυμπιονίκους της Σεούλ, αυτοί δεν ήταν ούτε ο Τζόνσον ούτε ο Λιούις, αλλά η Coca Cola, η Adidas, η Phe, η McDonald, η 3M... και ο στρατηγός Ρο. Ολυμπιακοί αγώνες λοιπόν ή Ολυμπιακή επιχείρηση;

Για τ' αφεντικά οι Ολυμπιακοί αγώνες αποτελούν μια από τις πιο κερδοφόρες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, μιας και 450 δισ. δραχμές που λέγεται ότι στοιχίζει η Σεούλ — δεν θα πήγαιναν χαμένα χάριν του αθλητισμού. Ούτε φυσικά τα τηλεοπτικά δίκτυα θα έδιναν απλόχερα τόσα δισ. για να μην στερήσουν απ' τον κόσμο — μιλάμε για κόπου 2,5 δισ. τηλεθεατές — το θεαμα των αγώνων (μόνο το κομερσικό Ν Β C πλήρωσε 45

δισ. στην Σεούλ για την κάλυψη των αγώνων).

Για τη δε εμπορευματοποίηση και bioμηχανία πρωταθλητισμού, χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι αυτό του Μπεν Τζόνσον. Ο αποκλεισμός του από τους αγώνες του σπρίντ τη διοίκηση του συμβολαίου του με τη Diadora ύψους 2 εκατομμυρίων δολλαρίων, ταυτόχρονα με την ακύρωση από άλλες 13 εταιρίες, που τον ήθελεν να διαφημίσει γάλα, λάδια αυτοκινήτων, απορρυπαντικά κ.λπ.

Και όλα αυτά γιατί η Adidas που έλεγχε όλο τον αθλητικό χώρο και τις ομοσπονδίες, συμπεριλαμβανομένης και της ΔΟΕ, στις περισσότερες χώρες του κόσμου, τάδε με τον Τζόνσον, δηλαδή με τη Diadora, φροντίζοντας να γίνει γνωστό το αποτέλεσμα του αντιπονητικού κινδύνου που τον έβρισκε δετικό και αποκρύπτοντας — αν και πασιγνωστό — την γενικευμένη χρήση αναβολικών στη χορηγία τους από τις ίδιες τις εθνικές ομοσπονδίες.

Η ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΡΟ

Για τον Ρο Τσε Τον και την αστική τάξη της Ν. Κορέας, η Ολυμπιάδα της Σεούλ ήταν ένα χρήσιμο μέσο, για τη διατήρηση της στην εξουσία και την προσέλευση δολλαρίων.

Η Ν. Κορέα είναι μια χώρα με γερά οικονομία, με ρυθμούς ανάπτυξης που μόνο μ' αυτούς της Ιαπωνίας μπορούν να συγκριθούν και που σε είκοσι χρόνια δημιουργήσει «το οικονομικό θαύμα» που την έβαλε στις 14 πιο ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου. Όμως η ανάπτυξη της οικονομίας της, αποτέλεσμα της υπερεκμετάλλευσης της νοτιοκορεατικής εργατικής τάξης και των αμερικανικών επενδύσεων, φαίνεται ότι είναι αναπρόσφορη ανάλογη με την πολιτική τη σταθερότητα.

Οι συνθήκες εξάθλιωσης και καταπίεσης της εργατικής τάξης, με μισθούς πείνας και 72 ώρες εργασίας την εβδομάδα, με εντατικοποίηση των ρυθμών εκμετάλλευσής της και με τον εκτοπισμό της στις παραγωγικές της Σεούλ, δημιουργούν εκείνους τους όρους που οδηγούν στην ανάπτυξη και οργάνωση της αντίστασης του νοτιοκορεατικού προλεταριάτου, με αιχμή της καθημερινής συγκρούσεως διαδολικών και αστυνομίας στους δρόμους της Σεούλ.

Αυτή η εκρηκτική κατάσταση οδήγησε την κυβέρνηση του στρατηγού Ρο, μέσα από τις συνεχόμενες κρίσεις της, να χρησιμοποιήσει την Ολυμπιάδα για να συνάψει ανακωχή με την αντιπολίτευση ζήτωνας να ξεχαθούν οι εσωτερικές διαμάχες και να σταματήσουν οι διαδολώσεις, γιατί κάτι τέτοιο θα διαφαινόσε τη χώρα προς τα έξω. Έτσι κατάρτισε, όχι μόνο να μαζέψει ένα μεγάλο αριθμό εθελοντών, δηλαδή δωρεάν εργατικών χεριών, αλλά το κυριότερο να σταθεροποιήσει τη θέση της τόσο στο εσωτερικό, α αναγνωρίζοντας τον Ρο σαν ρυθμιστή του παιχνιδιού, όσο και στο εξωτερικό προβάλλοντας την πολιτική της κυριαρχία και σταθερότητα.

Αυτή η στάση της αντιπολίτευσης έδωσε και το πρόσφορο, για την οργάνωση ενός κατασταλτικού μηχανισμού από 120.000 μπάτσους καρεκλά και αντιπροσοκρατικές μονάδες. Τις μέρες των Ολυμπιακών αγώνων η Ν. Κορέα θυμίζει ένα μεγάλο στρατόπεδο. Αεροπολική φρουρά του ΕΓΠΑ περιπολούσαν από το λιμάνι του Πουσάν σε συνεργασία με τον ισχυρό στόλο που έπλεε στ' ανοιχτά. Στρατώδες, μπάτσος και επιτελικές μονάδες αστυνομίας καθημερινά τους δρόμους της Σεούλ, επιβάλλουν το φόβο τρομοκρατικής επίθεσης από τον ισλαμικό οργανισμό «Κόκκινος Στρατός». Θα πει πλίδιο να πει κανείς ότι αυτός ο δομημένος στρατιωτικό αστυνομικός μηχανισμός έγινε μόνο επειδή ο κ. Σάμαρανκ εννοιασε

ανάσχυος για την ασφάλεια των αγώνων και ότι αυτός ο μηχανισμός δεν θα σφραγί μετ' ενόπλη στις αντικυβερνητικές διαδολώσεις.

Εκτός όμως από την καταστολή, εκείνο που κυριαρχούσε τις μέρες των αγώνων, ήταν η εξάρση του συνειδητικού ενόστια στην Β. Κορέα, φροντίζοντας να διοχετεύονται διάφορες πληροφορίες για κίνδυνο επιθετικής της μέρες των αγώνων. Η μεθόδευση αυτή της άρχουσας τάξης είναι ενδεικτική της μόνιμης διαθεσής της για προάρθρωση του βορείου τμήματος της Κορεάτικης χερσονήσου, αποσκοπούοντας στην επέκταση της κυριαρχίας της σ' όλη την Χερσόνησο.

Όμως η καλλιέργεια αυτού του συνειδητικού κλίματος λειτούργησε και σαν όπλο στα χέρια των εξουσιαστών που στράφηκε ενάντια σ' όλους αυτούς που συνεχάρη να διαδολώνουν ενάντια στην Ολυμπιάδα — δεκανίς της άρχουσας τάξης. Έτσι την ώρα που γινόταν η έναρξη των αγώνων με χαλυγοντιμένες παραστάσεις και τραγουδία για ειρήνη, απ' έξω οι μπάτσος εκδήλωναν τα τρυφερά τους αισθήματα προς τους διαδολώτες, εκκράζοντας τους έμπροκα της ειρηνικής τους διαθέσεως.

Για την νοτιοκορεάτικη αστική τάξη οι αγώνες δεν είχαν μόνο πολιτική σημασία.

Υπολογίζεται ότι, από τα 1.700.000.000 δολάρια που ήταν το συνολικό κόστος της Ολυμπιάδας (χωρίς να υπολογίζονται τα δισ. των πολυεθνικών), τα 800 εκατ. διατέθηκαν από ιδιωτικές επιχειρήσεις και τα υπόλοιπα από δημόσιες επενδύσεις που αντιστοιχούν στο 2,5% των συνολικών δαπανών του δημοσίου από το 1982 μέχρι το 1988. Φυσικά τα νοτιοκορεάτικα αφεντικά δεν θα έκαναν μια τέτοια επένδυση αν δεν γνώριζαν ότι αυτή η επιχείρηση είχε κέρδη.

Όσο για τις δημόσιες επενδύσεις, αυτές σημαίνουν ότι μετά το τέλος των αγώνων, οι προεπάριοι θα κληθούν να απελευθερώσουν την αποδοτικότητα τους για την αποτίεση της οικονομικής ισορροπίας.

Έτσι με το κλείσιμο της Ολυμπιάδας της Σεούλ θα σημάνει για τους καπιταλιστές περισσότερα κέρδη και για τους προλεταριάτους ένταση της εκμετάλλευσης και της καταστολής. Για τη δε κυβέρνηση η αξιοποίηση της έχει να κάνει με τη σταθεροποίηση της στην εξουσία και τη διαχείριση του καπιταλισμού ταυτοχρόνα με τη διαπραγμάτευση από θέσι ισχύος της εννοπίησης Β. και Ν. Κορέας.

**υπόπνηκ για τον λαό
μπαι-πας για την οικονομία**

Όλα αυτά δεν θα ήταν ίσως τόσο ενδιαφέροντα, αν δεν υπήρχε η προοπτική των Ολυμπιακών αγώνων του '96 στην Αθήνα.

Η ιστορία της διοργάνωσης της Χρυσής Ολυμπιάδας αποτελεί συνέχεια της γνωστής «Μεγάλης Ιδέας» του Καραμανλή για τη μόνιμη τέλεση των αγώνων στην Ελλάδα. Οταν αυτή έμεινε μόνο ιδέα, ακατέλεστης της άρνησης των άλλων κρατών, ανακαλύφθηκε η «Χρυσή Ολυμπιάδα».

Οι Έλληνες καπιταλιστές επειδή κατάλαβαν ότι αυτή θα είναι πραγματικά χρυσή γ' αυτούς, βάλλθηκαν να πείσουν τον κόσμο ότι η παράδοση επιβάλλει οι αγώνες να γίνουν οπωσδήποτε στην Ελλάδα.

Ξεκίνησαν λοιπόν μια προπαγάνδα, αρχικά με διαφημιστικά σποτς και αφίσες, για να συνεχίσουν με την τελετή της φλόγας στο στάδιο και τη Μερούσιση στην Ακρόπολη να αποκαλεί τη φλόγα σφύη, να της παζά να μείνει άγρυπνη και άλλα τέτοια πράγματα.

Πήγαν και στην Σεούλ για να πλυσώσουν μια επίσημη όπ δέλουν την Ολυμπιάδα, μοι-

Η κοινωνική σημασία της αδωσής του Μελίστα και των γεγονότων του Πολυτεχνείου

Η απόφαση ουσιαστικής αδωσής του Μελίστα στις 23/9 και τα γεγονότα που επακολούθησαν (συγκρούσεις με την αστυνομία, κατάληψη του Πολυτεχνείου) λειτουργούν εκπαιδευτικά μέσα σε ένα κλίμα εντεινόμενης κοινωνικής και πολιτικής δυσάρεσκας, συμπονοκίνωντας και αναδεικνύοντας κάποιες βασικές της διαστάσεις. Το ΠΑΣΟΚ αποφάσισε να «καθίσει» μια και καλή με την υπόθεση Μελίστα θεωρώντας ίσως απ' τη μια, πως η κοινωνική αντίδραση στη δολοφονία του Κατζέζε είχε μερική εκτονώση, τη στιγμή που ο πολιτικός χώρος που την είχε πυροδοτήσει έδειχνε κατακεραματωμένη και θέλωντας απ' την άλλη, να καθιστούσε τα πνεύματα στην αστυνομία, η αρμονική συνεργασία της οποίας του είναι απαραίτητη για την αντιμετώπιση της κρίσης. Η αδωσή του Μελίστα σήμανε την νομιμοποίηση των μέχρι τώρα δολοφονιών του Κράτους και όλων αυτών που πρόκειται να διαπράξει. Αδωνόσημα στην ουσία το δολοφόνο, το Κράτος έδινε το πράσινο φως στους μπάτσους να εκτελούν ανεξόχλητα και ανεδείσαστα το έργο τους που είναι η κατάληψη κάθε κοινωνικής αντίστασης, σε μια συγκυρία που η καταστολή τείνει να γίνει η κυρίαρχη - σε σχέση με τη συναισθη - πλευρά της κυβερνητικής πολιτικής, αν κρίνει κανείς απ' τη διαρκή τρομοκρατολογία και τη συχνή επίθεση των ΜΑΤ και πολλές φορές ακόμα και ειδικών «αντιτρομοκρατικών» δυνάμεων (όπως η η τελευταία στο Πέραμα) στις κινητοποιήσεις και τις απειρίες εργαζομένων.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια η δυναμική αντίδραση στην αδωσή του Μελίστα, αντίδραση που εκδηλώθηκε με τα γεγονότα της νύχτας 24 Σεπτεμβρίου και κορυφώθηκε με την κατάληψη του Πολυτεχνείου τα επόμενα 48, εφεξέρχεται από τις ελεγχόμενες διαστάσεις ενός κομπομπίσι της νεολαίας, αλλά ήρθε να δράσει σαν καταλύτης στις υπαρκτούς αντιθέσεις, καταδεικνύοντας ότι η ταχική φύση της δικαιοσύνης που απονέμεται από τους μισθοφόρους δικαστές του κράτους, μπορεί να γίνει αντικείμενο πάλης.

Η συγκέντρωση των Αναρχικών - Αντιεξουσιαστών στο χώρο της δολοφονίας του Κατζέζε το απόγευμα του Σαββάτου 24 Σεπτεμβρίου είχε μια δυναμική που ξεπέρασε κατά πολύ όχι μόνο τις εκτιμήσεις του Κράτους και της Αστυνομίας, αλλά ακόμη και των συντρόφων που συμμετείχαν σ' αυτή. Η αργοπορημένη εμφάνιση των μπάτσων καθώς και τα γεγονότα όσα δεν προχώρησαν σε ουσιαστικό αποκλεισμό του Πολυτεχνείου παρά το μεσημέρι της επόμενης μέρας, δεν ήταν παρά ένα σημάδι της θέλησης του Κράτους να εκτονώσει η κατάσταση να 'αποφευχθεί επέκταση των επεισοδίων που εκκρινόσε περισσότερους πολιτικούς κινδύνους.

αυτός απ' ό,τι η μη δραστηρική επέμβαση της Αστυνομίας. Ο τελικός ερχομός και η επίθεση των ΜΑΤ το βράδυ του Σαββάτου πυροδοτούν ολονυχτίες συγκρούσεις γύρω απ' το χώρο του Πολυτεχνείου ο οποίος αρχικά χρησιμοποιήθηκε σαν ορμητήριο, για να μετατραπεί το ζήτημα της Κυριακής σε χώρο κατάληψης - διαμαρτυρίας ενάντια στη δολοφονία του Κατζέζε και στην αγριότητα εν γένει της κρατικής καταστολής.

Με δεδομένη την πολιτική δράση της αδωσής ενός μπάτσου μέσα σ' ένα κλίμα έντονης κοινωνικής δυσάρεσκας και ενώ τα αριστερά κόμματα ακρούσαν τα γνωστά νομιμοποιητικά κλισιομάρτια για το παρόντο της απόφασης, η κατάληψη είχε τη δυνατότητα ν' αποτελέσει έναν πόλο συσπέρσης κόσμου μέσα κι έξω απ' το Πολυτεχνείο, να μετατραπεί σ' εστία ζύμωσης και αντίστασης στα γενοκτατικά καταστολικά σχέδια του Κράτους, εδρώντας περισσότερο τη κοινωνικές και πολιτικές αντιθέσεις και κινητοποιώντας πλήθος κοινωνικών και πολιτικών χώρων. Ήταν όμως οι αντικειμενικές συνθήκες ήταν ευνοϊκές για τους Αναρχικούς - Αντιεξουσιαστές - στο βαθμό που στη συγκεκριμένη μάχη κάθε άλλο παρά αποκομίζονται κοινωνικά ήταν - δε συνδεόταν το ίδιο και με τις υποκειμενικές συνθήκες. Η αποχώρηση απ' το χώρο του Πολυτεχνείου των περισσότερων απ' τους συντρόφους που συμμετείχαν στα γεγονότα επιδόσασα και η αναπορεία οπισθοδρόμησης κινηματικής πρωτοβουλίας απ' έξω - πρωτοβουλίες που θα αξιοποιούσε τόσο την κατάληψη του Πολυτεχνείου, όσο και την ουσιαστική αδράνεια των αρχών στις κρίσιμες εκείνες για την αντιμετώπιση της με το Κράτος ώρες - δεν κατέδειξε παρά την αδυναμία κατανόησης του πόσο έντονη ήταν η συγκυρία, αλλά επιπλέον κατέδειξε ότι οι αναρχικοί θέλοντας στην Πλευραία τους να την αντιπαραθέσουν με το Κράτος ξενοκίνητοι απ' τις εκάστοτε υπάρχουσες κοινωνικές αντιθέσεις καθιερώνονται απ' την αίσθηση του εαυτού τους όχι σε σχέση με την κοινωνία, αλλά σε σχέση με το Κράτος. Γι' αυτό αισθάνονται μόνον αδύναμο ν' αντεδίσουν το επίπεδο της αντιπαράθεσης πέρα από εκείνο του απλού αποκλεισμού, αξιοποιώντας την έκδηλη κοινωνική δυσάρεσκας που υπάρχει στην περίοδο που διανύουμε. Φυσικά κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ήταν πολύ δύσκολο να πραγματοποιούν με την παραπάνω συνέχηση τη κατάληψη, οι δυνατότητες που αρχικά είχε.

Το Κράτος απ' τη μεριά του προσπαθώντας να όσο διάστημα κρατούσε η κατάληψη να αξιοποιήσει προς όφελός του αυτές τις αδυναμίες των Αναρχικών - Αντιεξουσιαστών, προχωρώντας το μεσημέρι της Κυρια-

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Στην επέτειο σειρά των δολοφονιών που έχουν διαπράξει οι μπάτσοι, η δολοφονία του Μιχάλη Κατζέζε υπήρξε μια από τις πιο δυνατές επιθέσεις. Ο μπάτσος Μελίστας επέλεξε εν γνώση και δόξα σκοπούμενη τον δολοφονημένο μη διπλή με μια σειρά στο πλάι μέρος του κεφαλιού.

Τρία χρόνια μετά, από δικαστήριο που υποτίθεται ανέμενε δικαιοσύνη, ουσιαστικά αβυσσότητα (δύο χρόνια για φόνο πρόεδρος) και αργότερα εκθέσεις, με την προοπτική να αδειάσει οριστικά από το Ερείτιο. Επί τρεις μέρες οι μισθοφόροι δικαστές του κράτους, έφτασε να ανακαταστήσει τους μπάτσους, θέλει να τον δώσει την αβυσσότητα ζωής και κάθε έννοια ανθρωπιάς αβυσσότητας, ελεγκτικότητας και ηθικότητας σε βάρος του νεκρού Μιχάλη, εκθέτοντας παράλληλα τον κοινωνικό ρόλο των μπάτσων για να δικαιολογήσουν με την αβυσσότητα τους απόφαση.

Η απόφαση αυτή δε μας έδειξε γιατί κυριάρχησε ότι οι δικαστές έφτασε να ανακαταστήσει τους μπάτσους από τα αρνητικά τους, προσπαθώντας να αβυσσότητας τους εγκληματίες της ΕΛ.ΑΣ. και σπένδοντας στις φυλακές τους κοινωνικούς αγέννητες, δικαιολογώντας ακόμα και τη φυλακή τους ελέγχους. Η απόφαση αυτή όμως ως ελέγχος, όχι μόνο γιατί υποτίθεται τόσο φημιά η ανθρωπιά ζωή που υπήρξε στο χέρι του μπάτσοι, αλλά και γιατί η απειρία της αβυσσότητας σειράς των δολοφονιών και θανάτων της ανθρωπιάς, αποτέλεσε πρόκληση για τη νομιμότητα δε σε όσους διαμαρτυρήθηκαν ή αντίστησαν. Γι' τη η ασυλία που ισχύει για κάθε εγκληματή των μπάτσων αποτελεί ένα ακόμη κίνητρο για να ενταχθούν στην αντικινηματική ασυλία τους, δηλαδή.

Την τρομοκρατία των εκμεταλλευόμενων και των καταπολέμησης των ασυλίας. Γι' αυτό η δολοφονία του Μιχάλη από το καράβι Μελίστα δεν ήταν απλώς υπόθεση της μπάτσας ασυλίας. Ήταν ακριβώς η εκδήλωση αυτής της ασυλίας, η βία κι η τρομοκρατία ενάντια σε κάθε κοινωνικό και πολιτικό υποκειμενο που αγωνίζεται για τη χειραφέτηση του από την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Θύματα αυτής της καταστολής είναι οι εργαζόμενοι (ο επίσημος δολοφονημένος με το Μιχάλη ήταν ο απεργός Μανώλης) και οι νεκροί, οι νεκροί, οι φοιτητές, οι ελεγχόμενοι των φυλακών και καθώς μας που ατομικά ή συλλογικά αντιστέκονται.

Η δολοφονία του Μιχάλη δεν ήταν ούτε ένα «τυχαίο» περιστατικό μιας νύχτας πριν 3 χρόνια. Με την αγριότητα της ανέδειξε την ένταση των κοινωνικών αντιθέσεων και τη θέληση ανθρωπιάς που εξέλειπον στην Ελλάδα. Κατέδειξε επίσης απορροή του τρέπου που το κράτος επιβάλλει τη νομιμότητα δε σε όσους διαμαρτυρήθηκαν ή αντίστησαν.

Και καταδεικνύει ότι από περισσότερο σήμα με τη συνεχή συγκρότηση και νέων εκμένων καταπολέμησης δυνάμεων, δίπλα στα ΜΑΤ και την Ασφάλεια (ΕΚΑ, ΕΜΑ, ΔΕΑ κλπ.). Η συγκρότηση αυτή του κρατικού τρομοκρατικού οργάνου που και η ασυλία που δίνει μόνο είναι και η βάση των νέων επιθέσεων. Στην περίπτωση του Μιχάλη το κράτος δολοφονεί ως ύπερο «δικαιολογώντας» τον ίδιο τον εαυτό του, τον αδύνατο. Τα να περιμένουμε λοιπόν δικαιοσύνη από τους ίδιους τους εγκληματίες του κράτους, αποδείχτηκε ότι θα αποτελούσε ελεεινότητα. Η κοινωνική δικαιοσύνη θα αποδοθεί μόνο μέσα από την αντίσταση των κοινωνικών αγέννητων και τη συμμετοχή μας σ' αυτής.

ΤΑ ΣΥΝΕΧΗ ΕΚΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΕΧΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΗΘΙΚΩΝ ΑΥΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΟΝ ΔΕΙΚΤΗ ΤΩΝ ΔΙΑΒΟΛΩΝ ΤΩ ΚΡΑΤΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΕΙΟΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ.

ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΚΑΙ Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΖΕΖΕ ΚΑΙ Η ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΖΗΤΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΛΩΝ ΜΑΤ.

24.9.1988

Ομάδα Αναρχικών συντρόφων που συμμετείχε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου

Το σπασμένο αντιεξουσιαστικό κίνημα, αναπόσπαστο κομμάτι του κινήματος κοινωνικής κινητοποίησης και διεκδίκησης, και του ανθρωπιάς για τη χειραφέτηση από κάθε εκμετάλλευση και καταπίεση, αποδείχτηκε για μια ακόμη φορά με ό,τι τοις αντιστοιχεί και την αμεσότητα ό,τι ο πιο ευαίσθητος δείκτης της κοινωνίας ως ανήλπιση στην εγκληματία του κράτους και του κεφαλαίου και στη συγκεκριμένη περίπτωση ανέλπιση στην αβυσσότητα των φυλακών και δικαιοσύνης τους «δολοφονιών» του Κατζέζε, των μπάτσων και της κυβερνήσεως. Αποδείχτηκε ο πιο ευαίσθητος δείκτης της ανιστοσύνης - της κοινωνικής μας - τους γύρω από το δικό το κίνημα που έχει αναπτύξει την τελευταία δεκαετία ένα μπάτσο με τις δικές της κινήσεις με συνέπεια τη δολοφονία, τους τρομοκρατίες και τη διεκδίκηση πλήθους ανθρωπιάς μας - με πρόσφατα παράδειγμα την οργία των αγέννητων Σμυρναίων, Μαρωνιών, Μανουβελόβλα και Βογιατζή - και όλα αυτά χωρίς να έχει πριν την απειρία της ανθρωπιάς και της ανιστοσύνης στην καταπολέμηση των μπάτσων και των φερόμενων προέδρων του κράτους για να δικαιώσει με την Κοινωνική Ενότητα και την Αναρχία. Τα τελευταία μέρης καλώς το Α/Α κίνημα, όχι μόνο καταπολέμηση με μέσα αναπόσπαστα έμπροσθα στην ασυμμετρική κίνηση και τα τρομοκρατικά, αλλά είναι ακόμη φανερό σε των «προστυγμένων» κινήσεων και με παράδειγμα Η.Κ. και των κοινωνικών και πολιτικών χώρων. Η συσσώρευση και η ένταση της κοινωνικής - ελέγχου και ανιστοσύνης είναι ένα ευαίσθητο κίνημα, αλλά να αντιστά η αβυσσότητα της Μελίστα υπήρξε το εαυτό και - κατά την κατάληψη του Πολυτεχνείου ο μπάτσοι. Η.Κ. και των κοινωνικών κινήσεων των φυλακών, πολιτικών και πολιτιστικών, οσών της γραφειοκρατίας και της αναλύσεως που κατέβησαν «δύστροποι» και καταπνέονταν ήταν, όχι θέβαιο για να εκκασούν να να τα γεγονότα και για να τα κρατούν σταθερά στο δρόμο της νομιμότητας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ηθικής μεναι επιλογών.

Όταν όμως καταλογίζουμε κάθε απόφαση από τα τέλεια γεγονότα και τα κλισιομάρτια για τη θηρία και τα «πνευματικά» δολοφονήματα και περιδορούμε την ανιστοσύνη να κερδίσει στην κρατική φερόμενη και να τους θηρία και πόλη να ιδρύσουν στους δρόμους προσηλώντας να καθιστούν τις φερόμενες ανιστοσύνης και της θηρίας διεκδίκησης τους κόρους.

Τέλος αναρωτιόμαστε την ταχική μας αλληλεγγύη και το αδιόριστο μίσος για ν' αφενός και στους εργατές της νομιμοποιητικής ασυλίας Πλευραίας, τη συμπαράσταση από τα λάτρη θεσμοφύλακες και την αλληλεγγύη που στους φυλακισμένους συντρόφους μας σε κάθε εξεγερμένο μέσα στις φυλακές.

26.9.1988

Ομάδα Αναρχικών συντρόφων που συμμετείχε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου

Στις 21 Σεπτεμβρίου δικάζεται από την πρώτη δικαιοσύνη ο δολοφονός αντισυνταγματικός Μελίστας, που σπύσσει εν γνώση στις 17 Νοεμβρίου 1988 το 15χρονο μαρτύρι Μιχάλη Κατζέζε.

Τι θα κόψουμε οι δικαστές το Κεφάλαιο στην προκειμένη περίπτωση; Θα αδωνόσει το Μελίστα για να μη δυσαρεστεί, ασαν το ομαύ με «επισημοποιημένη» δικαιοσύνη της ΕΛ.ΑΣ. θα αδωνόσει το Μελίστα υπήρξε το εαυτό και - κατά την κατάληψη του Πολυτεχνείου - θα σπύσει πολιτικά τον καταστολικά μηχανισμό του κράτους και του κεφαλαίου. Η δε μεταπείθονται το Μελίστα δικαιοσύνη για ένα ενδιάμεσο λίστα για να καθιστούν τις κοινωνικές αντιθέσεις.

Με ένα αδύναμο ν' ο δόκον οι δικαστές του κράτους. Και αυτό γιατί δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στην κοινωνική δικαιοσύνη της άμεσης τάξης των εκμεταλλευόμενων, του κράτους και του κεφαλαίου.

Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη σχετικά με την απόδοση κοινωνικής δικαιοσύνης από τα όργανα του κράτους, γιατί το ίδιο το κράτος είναι το στήριγμα της ταχικής κοινωνίας, της φερόμενης εκμετάλλευσης και της κοινωνικής αδικίας.

Πώς λοιπόν, ένας οργανισμός που προσημο συστημικά με την εκμετάλλευση ανθρωπιάς από άνθρωπο, της εξουσιαστικής και εργατικής τάξης, θα μπορούσε ποτέ να είναι εκφραστής της κοινωνικής δικαιοσύνης;

Πώς λοιπόν, το κράτος που δημιουργεί τα ανήλικα τρομοκρατικά σώματα του στρατού και της αστυνομίας - για να μπορεί να διαφυλάξει όλη την ανθρωπιά και τα σπένδοντας των πολιτών όπως παραπληκτικά δικαιοσύνη, αλλά τη δική του ανθρωπιά και το δικό του σπένδοντας καθώς και αυτό του μερούς κεφαλαίου - θα μπορούσε ποτέ να σπένδον αναντί της αστυνομίας να σπένδον δηλαδή ενάντια στα ίδια τα σπένδον και το φυλάκι.

Πράγματι, πολιτοδοτούμε δολοφονημένους από μπάτσους οι διαδελτιάζ Κοιμής και Κανελιόπουλου και οι δολοφονοί τους ποτέ δεν τιμωρήθηκαν. Ποτέ επίσης δεν τιμωρήθηκε κανένας μπάτσος για το θάνατο του απεργού εργάτη Άγγελου Μανουβελόβλα. Πρόκειται, για την εν γνώση δολοφονία του Τίτληα και του Κανελιόπουλου, δολοφονίες που έλαβαν τον 15χρονο μαρτύρι του Μελίστα ως μόνο σπένδοντας αβυσσότητας, αλλά από τη στιγμή που η ανιστοσύνη της ανθρωπιάς μας είναι η ανιστοσύνη της ανθρωπιάς.

Η ανιστοσύνη μας στους δολοφονήσαντες νομιμοποιητές κάθε επίσημο δολοφονία, αναδεικνύοντας την αστυνομία σαν ένα πανόμοιο σώμα που σπένδον τη «δικαιοσύνη» με το σπένδον τρέφει σε κάθε άνθρωπο και κοινωνικό χώρο που αντιστέκεται, διαμαρτυρείται ή διεκδικεί τα δικαιώματά του.

Και ιδιαίτερα για τη νεολαία που διεκδικεί κατά από το θάρος σπένδον κοινωνικών πόντων (επαισιολογία στην σπουδή, ενέργεια και γενικά έλλειψη στην σπουδή) η αστυνομία έχει κίνητρο να ηττάται και να τους θηρία και πόλη να ιδρύσουν στους δρόμους προσηλώντας να καθιστούν τις φερόμενες ανιστοσύνης και της θηρίας διεκδίκησης τους κόρους.

Αλλά ποτέ είναι αυτό που ηθικότητα και τιμωρόν στο όνομα της δικαιοσύνης. Είναι το αστυνομικό σώμα που στο σπένδον σπένδον έμμεσα με το έμπρο των φυλακών, με την προοπτική και την εκμετάλλευση λατών, υπερασπίζονται, όπως σπένδον με το δολοφονία ολλανδικών, τη βία και την εξεγερτική ανιστοσύνη της ανθρωπιάς.

Ο 15χρονος μαρτύρι Μιχάλη Κατζέζε δεν υπήρξε απλώς άλλος ένας νεκρός βύρας όσων περισσότερων «καταπνέοντων» κατά τη διάρκεια των κοινωνικών κινητοποιήσεων στις 17 Νοεμβρίου 1988. Υπήρξε θύμα των έντολων συμμοριών του κράτους μέσα σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο της ταχικής ανιστοσύνης, όπως έχει διαμορφωθεί και εξελίσσεται τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα.

Η εξέλιξη των κοινωνικών αντιθέσεων τα τελευταία χρόνια (κι πρόκειται φοιτητικές και μαθητικές κινητοποιήσεις καθώς και οι κινητοποιήσεις πλάτων στρώματων των εργαζομένων) έχουν δώσει μια κανονικά δικαιοσύνη και προοπτική στο χαρακτήρα αυτής της ανιστοσύνης.

Η εξέλιξη αυτή γίνεται όλο και πιο φανερό με την οδυνηρή εμπειρία των εθνικών καταπολέμησης δικαίων του στρατού και της αστυνομίας (ΜΑΤ, ΕΚΑΜ, ΕΜΑ, Αστυνομία, Αστυνομία, Αστυνομία κλπ.) στις απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων (καταπνέοντες, Αμερικανική, ΔΕΗ κλπ.).

Καταδεικνύουν τον τρόπο συμμετοχής από τη μεριά του κράτους των ερευνών κοινωνικών προβλημάτων, όπως αυτά της ανεργίας της λήπτης, της στρέψεως, της μόνωσης.

Ενίοτε λοιπόν γεννάται ότι η δικαιοσύνη της κοινωνικής δικαιοσύνης και αναγκασμένη για τη δολοφονία του Μιχάλη Κατζέζε και όλων των άλλων που έχουν πέσει θύμα της ανιστοσύνης της ανθρωπιάς, δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει από την ταχική δικαιοσύνη του κράτους, αλλά να γίνει από την ανιστοσύνη της ανθρωπιάς και της ανιστοσύνης της ανθρωπιάς.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ Μ. ΚΑΤΖΕΖΕ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩ ΚΡΑΤΕΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΟΝ ΔΕΙΚΤΗ ΤΩΝ ΔΙΑΒΟΛΩΝ ΤΩ ΑΝΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΛΩΝ ΜΑΤ.

Αντεξουσιαστικές Κυβλές
Συμπαιρμα Αναρχικών
Αθήνα 20 Σεπτεμβρίου 1988

κής σε ολοκληρωτικό αποκλεισμό του Πολιτεχνείου και εκδιόρισαν για μια υπό δικούς του όρους αποχώρηση των καταληψιών. Ωστόσο η σταθερή απόφαση των τελευταίων να σφυρηλατήσουν στο χώρο της Πρωταγίας μαζί με τους Παν/κούς και η αδυναμία του Κράτους στη συγκεκριμένη περίπτωση να τους περιθωριοποιήσει αποδυναμώνοντας το εκρηκτικό κοινωνικό περιεχόμενο της δυναμικής αντίστασης των Αναρχικών - Αντιεξουσιαστών, λειτουργώντας εκδικαστικά για το ίδιο, καθιστώντας πολιτικά επιβλητική ο παιδοπαθιά κίνηση κατάργησης του ασύλου και «εγκαθάρσις» του Πολυτεχνείου. Γι' αυτό, ενώ αρχικά τα πολιτικά κεφάλαι του ΠΑΣΟΚ μπροστά στην κρισιμότητα της κατάστασης και ελλείψει αρχών είχαν εξοφαστεί, προσπαθώντας προφανώς να την αποσιώπησαν τους να εκδιώκουν τις εξελέξεις και αφήνοντας την «Αυστρία» μόνιμη για να «καθαρίσει», αναγκάστηκαν τελικά να εμφανιστούν ως αυτόκλητοι διαπραγματευτές ο Κουτσουράκης σε μια απόπειρα ν' αποκαταστήσει το χαμένο κύρος του Υπουργείου Δικαιοσύνης και να σώσει την Κυβέρνηση απ' το αδιέξοδο στο οποίο είχε περιπέσει.

ΚΑΠΟΙΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Παρά τις υποκειμενικές αδυναμίες που ναυαγήθηκαν παραπάνω, οι ολονύκτιες συγκρούσεις και η κατάληψη του Πολυτεχνείου ήταν και παραμένει σε μια κοινωνική νίκη απ' τη μεριά των Αναρχικών - Αντιεξουσιαστών. Η αποκάλυψη αδωσίου του δολοφρόνου μέσα σε συνθήκες εντονισμένης κοινωνικής δυσαρέσκειας, δημιούργησε απ' τη μεριά του Κράτους ένα κενό που δε μπορούσε να κλυδωνίσει ούτε απ' το ίδιο ούτε απ' τη νομικιστική διαμετρικώς των α-

ριστερών κομμάτων.

Σ' αυτό το κενό ήρθαν να επέμβουν κατ'ολική οι Αναρχικοί - Αντιεξουσιαστές προβάλλοντας με τη δράση τους την ασυμφιλίωτη αντίθεση της κοινωνικής δικαιοσύνης, τόσο με την εφαρμοσμένη δικαιοσύνη του Κράτους και του Κεφάλαιου, όσο και με τις πιο αριστερές εκδόσεις εφαρμογής της. Εκείνο που πάντα απ' όλα έχει για μας σημασία, είναι το γεγονός ότι η αντιπαράθεση με την αστυνομία και η κατάληψη του Πολυτεχνείου δεν ήταν να συγκρούσει «περιθωριακούς» και «Αυστρίους», όπως θέλησαν να την παρουσιάσουν ευφάνταστα κοινόδοφοι του ΠΑΣΟΚ και της Δεξιάς. Η βιτρολογία και η καταστροφολογία της Εξουσίας δεν κατάφεραν ν' αποδυναμώσουν το κοινωνικό περιεχόμενο της δράσης των Αναρχικών. Η αντίσταση τους διασταυρώθηκε υπό όλη τη ευαισθησία και την αναπόσπαστη κοινωνικών κομμάτων που τον τελευταίο καιρό έχουν δοκιμάσει την αγριότητα της κρατικής καταστολής φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι, φυλακισμένοι και γενικά καθένας που ατομικά ή συλλογικά αντιστέκεται. Πρόκειται για μια κοινωνική συνένωση που υφίσταται αντικειμενικά, ανεξάρτητα απ' το αν την έχουν συνειδητοποιήσει ή όχι τα υποκείμενα της σύγκρουσης απ' τη συγκεκριμένη περίπτωση. Είναι ακριβώς αυτή η κοινωνική σύνδεση που αναγκάζει πολλούς πολιτικούς και κοινωνικούς φορείς να κινηθούν πλέον αμέσως μετά τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, στην προσπάθεια τους να καναλιζήσουν την κοινωνική δυσαρέσκεια χρησιμοποιώντας τη σαν εκδυσιαστικό όπλο στα προεκλογικά τους παζάρια με το ΠΑΣΟΚ.

Ενώ όμως η δράση των Αναρχικών - Αντιεξουσιαστών ήταν καταλυτική στη συγκεκριμένη συγκυρία, φανερά ήταν η αδυναμία τους ν' αξιοποιήσουν πολιτικά το συνολικό

κλίμα αντίθεσης στην αστυνομία και τη δικαιοσύνη που οι ίδιοι πυροδότησαν με τις πρακτικές τους. Έτσι η συνέχεια αφέθηκε στα χέρια των πάσης φύσεως αριστερών που κινητοποίηθηκαν για να την κλείσουν προς όφελός τους. Η κατάληψη και η προσπάθεια ξεπεράσματος αυτής της ανατοπιστικής υποκειμενικότητας - αντικειμενικών συνθηκών

απ' τη μεριά των Αναρχικών είναι απαραίτητη, στο βαθμό που τα γεγονότα του Πολυτεχνείου κατέδειξαν την ύπαρξη μιας έντονης κοινωνικής κινητικότητας που — τουλάχιστο για όλη την περίοδο μέχρι τις εκλογές — ευνόει αντικειμενικά την πυροδότηση κοινωνικών εκρήξεων και αντιπαράθεσης με το Κράτος και το Κεφάλαιο.

Στις 23 Σεπτεμβρίου η αστική δικαιοσύνη αποδέχεται για μια ακόμα φορά την πραγματική φύση και το ρόλο της Κατοχής, με τη δήλωση της κοινωνικής αντίστασης «αναρχισμός» το «κώδικας έγκλη» της δικαιοσύνης του 15χρονου νεολαίου Μ. Καλτζή από τον ίδιο σκοτεινό σκηνικό Α. Μελίτα.

Η άδωτος του δολοφρόνου μπροστά Μελίτα δεν είναι η μοναχική. Άπειρες ανιχνεύσεις της αταμίας της δικαιοσύνης του Κράτους και της Κοιμής και της Κοιμής του 80, του εργατή αγρότη Άγγελου Μανουλάκη και τόσων άλλων.

Ο νόμος του κράτους και του κεφαλαίου είναι σκληρό απ' στοιχεία στην καταστολή των αγεμενών τους και στην καταστολή των εκπαιδευμένων. Είναι νόμοι που φυλάττουν αντίθετα με τη θέληση και τα συμφέροντα της κοινωνίας. Φύλαττον από το ΚΥΝΟΒΟΥΛΙΟ, μια κλίση υποβιβασμένων αντιπροσώπων του λαού, αλλά στην πραγματικότητα, εκπρόσωποι της θέλησης του κράτους και του κεφαλαίου.

Ο καταστολισμός η εκμεταλλεύσιμος ποτέ δεν θα θρύνει το δικό τους το απ' την αστική δικαιοσύνη που μολάνει υποκρίνεται την τιμή μπορεί και πάλι, πολύ καλό το παρτίδο της υπογεγραμμένης η έρευνα.

Η ουσιαστική άδωτος του δολοφρόνου Μελίτα δεν είναι η μοναχική. Άπειρες ανιχνεύσεις της αταμίας της δικαιοσύνης του Κράτους και της Κοιμής και της Κοιμής του 80, του εργατή αγρότη Άγγελου Μανουλάκη και τόσων άλλων.

Ο νόμος του κράτους και του κεφαλαίου είναι σκληρό απ' στοιχεία στην καταστολή των αγεμενών τους και στην καταστολή των εκπαιδευμένων. Είναι νόμοι που φυλάττουν αντίθετα με τη θέληση και τα συμφέροντα της κοινωνίας. Φύλαττον από το ΚΥΝΟΒΟΥΛΙΟ, μια κλίση υποβιβασμένων αντιπροσώπων του λαού, αλλά στην πραγματικότητα, εκπρόσωποι της θέλησης του κράτους και του κεφαλαίου.

Αντι ν' αντιπαράθεση καταδεικνύει την τρόπο αντίστασης από τη μεριά του κράτους των εργαζόμενων κοινωνικών προβλημάτων, όπως από τη στιγμή της αλλαγής της πολιτικής της απελευθέρωσης της μολύνει του περιβάλλοντος.

Ο 15χρονος μπροστά Μελίτα Καλτζή υπήρξε θυμάν των ανόμων συμμοριών του κράτους μέσα στο συγκεκριμένο πλαίσιο της ταξικής συγκρούσεως όπως υπήρξε διαμορφωτής και εξελισσόμενος τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα.

Η αλλαγή του τριμήνου θεάτρου της υποβιβασμένης μισρίας του δολοφρόνου, του έπεσε την παρασημειωμένη Παρασκευή. Ο νόμος αντίστασης ήταν η εκτελεστική όψη του κράτους. Γι' αυτό και πήραν κάποια μέτρα κατ'ολοκλήρωση των αιδών στο θεάτρο, τους νόμους κράτους, δεν αποσκοπούσαν να το αποτρέψουν τις δικές. Από ήταν εξοφαστεί.

Εκείνο που φρονδύονταν ήταν η αντίσταση από μέρους των καταστολισμένων. Την κοινωνική αυτονομία. Γιατί η κοινωνική αυτονομία αποτελεί απ' τη συγκεκριμένη περίπτωση πράξη κοινωνικής δικαιοσύνης. Το κράτος με τη δικαιοσύνη και τους νόμους του υποτακτική, αδυναμία και δικαίωση της εμβρόδης συνείδησης.

Τώρα κάθε μέτρος μπορεί σπινάρη να δοσώμενη.

Το μίνιμουμ ελέγχει.

Κι επίσης. Τί πρέπει να κάνουμε.

Από τη στιγμή που μπορεί γενικώς να η δικαιοσύνη της κοινωνικής διαμετρικώς και ανατοπιστικής, να τη δικαιοσύνη του Μ. Καλτζή και όλων των υποκείμενων θυσιάν της κρατικής κινησίας, δεν θα μπορούσε να γίνει από την ταξική δικαιοσύνη και τους νόμους των αφενικών, μένει να την παρασημειώσουμε οι ίδιοι οι καταστολισμένοι.

Η αντίθεση στους νόμους του κράτους και του κεφαλαίου είναι η ουσιαστική αντίθεση της κοινωνικής αυτονομίας σαν μέσο για την πορεία απελευθέρωσης της κοινωνίας.

Να μετατρέψουμε τον θρασυμό γρήγορ που μας διακατέχει για την κοινωνική δικαιοσύνη και καταστολή, σε μια αδιάλειπτη ταξική συγκρούση ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο και τα όργανά του.

Να συμπεριστούμε και να διεκδικούμε τους κοινωνικούς όρους αναπόσπαστους της κοινωνικής αντίθεσης.

23 Σεπτεμβρίου 1988
Συνέλευση Αναρχικών

γάτες, εργαζόμενους, προλετάριους, νεολαία αναλαμβάνει σε μια άλλη διάσταση, το ρόλο του προγραμματισμού της κοινωνίας και προσπαθεί να εξασφαλίσει την απαραίτητη γι' αυτό «κοινωνική ειρήνη». Το κράτος αυτονομισμένο από την κοινωνία και ταυτόχρονα διαχέοντος σ' αυτήν, εμφανίζεται υπερασπιστής της «εθνικής ανεξαρτησίας», της «εθνικής οικονομίας», προστάτης των «πολιτών» του, ενώ κούρα εμπίπτει να οργανώσει και να σχεδιάσει την οικονομική ανάπτυξη μέσω της έρευνας προς όφελος του καπιταλισμού.

Παράλληλα ενισχύει και εκουχρονίζει τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς που εξαπολύει ενάντια σε κοινωνικούς πολιτικούς αγώνες.

Επίσης εισπράττει, και χρησιμοποιεί τα μαζικά μέσα παραπληροφόρησης και αποπληροφόρησης για να πετύχει την κοινωνική συναισθητική και να επιβάλλει την κυρίαρχη ιδεολογία.

Η προσφερόμενη από το κράτος παιδεία αποτελεί μηχανισμό αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας που έτσι μεταφέρεται σ' όλη την κοινωνία, καθώς και μηχανισμό εμπέδωσης της τεχνοκρατικής γνώσης για να εφαρμοστεί και να λειτουργήσει το τρέχον και μελλοντικό αναπτυξιακό καπιταλιστικό μοντέλο.

Σ' αυτή την κατεύθυνση οι επαγγελματίες πολιτικοί της χειραγώγησης μέσα από τους καθεστωτικούς κομματικούς μηχανισμούς συμφωνούν και προτείνουν σαν μόνιμο διέξοδο από την «κρίση», την αύξηση της παραγωγικότητας και την «εθνική ενότητα» εγκλωβίζοντας έτσι τους εκμεταλλεύμενους, καταπιεσμένους.

Σύσσωμη λοιπόν η πολιτική υπαλλήλοκρατία των αφενικών, υμνεί μέσα από τον αστικό τύπο και τα μαζικά μέσα, πλέκοντας, ραδιόφωνο, τις νέες τεχνολογίες, «την χρησιμότητα τους για την εξέλιξη της «ανθρώπινης»». Έτσι αποδίδουν στην τεχνολογία ένα «ουδέτερο» ρόλο.

Η επιστήμη και η τεχνολογία όμως δεν συνθέτουμε μέσα από τυχαίους πειραματι-

σμούς κάποιων μεμονωμένων ερευνητών, αλλά συντελείται και παράγεται σε τεράστια συνολικά κέντρα πολυεθνικών και υπερεθνικών εταιρειών με σκοπό το κέρδος. Η «ουδετερότητα» της επιστήμης και τεχνολογίας που προβάλλεται από τους πολιτικούς και τους τεχνολογικούς είναι ένας μύθος, που τον καταρρίπτει η ίδια η ανάπτυξη της και η χρησιμοποίησή τους από το κεφάλαιο και το κράτος.

Η επιστήμη και η τεχνολογία με την συγκεκριμένη υπόθεση που έχουν στο παραγωγικό όπλο και στις κοινωνικές σχέσεις σε τίποτε δεν εξημερύνουν την κλίση κάποιων «ανθρώπων αναγκών», αλλά μια διάσταση έχουν, **τη νέα κυριαρχία του κεφαλαίου και του κράτους στους εκμεταλλεύμενους προλετάριους.**

Οι τεχνολογικές επιστήμες επανδρώνουν την κρατική μηχανή και τις διευθυντικές θέσεις των εταιρειών και προβάλλονται σαν «ειδικό», πεφωτισμένο, «αυθεντικό» που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στην κοινωνία και που σαν σύγχρονοι «μάγοι» θα λύσουν τα προβλήματα της.

Σε άμεση σχέση ο εκουχρονισμός της εκπαιδεύσεως συνδέεται με την επένδυση κεφαλαίων από νατοϊκούς και οικισμούς εταιρειών σε ερευνητικά προγράμματα προκειμένου να παραχθεί γνώση και τεχνολογία προς όφελος του κεφαλαίου.

Τα κοινοβουλευτικά κόμματα δημιουργούν το κατάλληλο πολιτικό - κοινωνικό πλαίσιο για να γίνουν καινοτομίες επενδύσεις από το κεφάλαιο.

Μέσα από τους κομματικούς μηχανισμούς ελέγχου επιχειρούν να πετύχουν την «εργασιακή ειρήνη» και κοινωνική συναισθητική που είναι οι ακρογωνιαίτοι λίθοι στους οποίους στηρίζεται το κεφάλαιο για να αποκομίσει νέα κέρδη και να υποτάξει τους εργαζόμενους, προλετάριους, άνεργους, στο υπάρχον καθεστώς της μισθωτής εργασίας, της υποαποχόλησης, της ανεργίας, των «θυσιών» για την ανάπτυξη.

Η εργατική αριστοκρατία μέσω των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών οργάνων - ΓΕΕΕΕ ενεργεί με σκοπό να ελέγχει τις ό-

ποιες αντιδράσεις των εργατών, που αντιπαρατίθενται στα σχέδια των αφενικών. Ο μηχανισμός της ταξικής δικαιοσύνης, επίσης, επιμελίζεται στην ταξική συγκρούση στην παραγωγή κρύπτοντας παράνομη τη μία ή την άλλη απεργία.

Τα κίνητρα που το κράτος διαμορφώνει για τους εργαζόμενους, όπως η σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας, π.χ., η εργοδοσιαστική συμβουσία είναι μέθοδοι που ήδη χρησιμοποιήθηκαν και στοχεύουν σε μια συναινετική κατεύθυνση κατακερματισμένου συντεχνισμού.

Αποσκοπούν στην ενεργή συμμετοχή των εργατών, εργαζόμενων στο παραγωγικό σχέδιο που συμμέρει τ' αφενικά (όποιος δουλεύει περισσότερο αμειβεται καλύτερα).

Για τους αποκλεισμένους από την παραγωγική διαδικασία, άνεργους, υποαποχολούμενους, υπάρχει η θεσμοποιημένη πρόταση: ΟΑΕΔ, υποτιμητικό επιδόματα ανεργίας, επιδοτήσεις ενσυνείκη, οικογενειακά βοηθήματα, επιδοτούμενα σεμινάρια κ.ά, με τα οποία επιχειρείται ν' αμβλυθεί η κοινωνική τους εξαθλίωση.

Σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής το κράτος παρεμβαίνει έτσι ώστε να ισοπεδώνει τις διαφορές, να προλαμβάνει τις κοινωνικές συγκρούσεις και να τις καταστέλλει, όταν εκδηλωθούν.

Έτσι προσπαθεί να ελέγξει και να χρησιμοποιήσει την κοινωνική δυναμική προκειμένου να πραγματοποιηθούν τα «αναπτυξιακά οράματα» των καπιταλιστικών τεχνολογιών. Όλα τα παραπάνω αποτελούν μερικές επισημάνσεις για την κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα και της συνέπειες της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Συνυψίζοντας, μερικά από τα κυριότερα σημεία του εκουχρονισμού του καπιταλισμού είναι:

α) Ο κυρίαρχος ρόλος της επιστήμης - τεχνολογίας που αποτελεί το σημαντικότατο όπλο στα χέρια των αφενικών για την ανάπτυξη και μετασχηματισμό του παραγωγικού σχεδίου και των νέων κοινωνικών σχέσεων ελέγχου που διαμορφώνει.

β) Η μοντελοποίηση της κοινωνίας στα

πρότυπα Ιαπωνίας, ΗΠΑ και ΕΟΚ σύμφωνα με τη γενική τάση των καπιταλιστικών κρατών.

γ) Η ζωντανή εργασία περιθωριοποιείται σε μεγάλο κλίμακα, κάτι που είχε γίνει στο βιομηχανικό στάδιο με τις μεθόδους Taylor και Ford, αλλά σε πολύ μικρότερη κλίμακα.

δ) Οι εργατές υφίστανται συνθήκες εντατικοποίησης, αποειδίκευσης, χωρίς να έχουν καμία ουσιαστική δυνατότητα πρόσβασης στο σχεδιασμό της παραγωγής, παραμένοντας απλά εκτελεστικά όργανα, χάνοντας έτσι, όχι μόνο την ποιότητα του παραγόμενου προϊόντος, αλλά επίσης και την ίδια την κατανοήσιμη του προτάσεως παραγωγής.

ε) Διεύρυνση της καταστολής, διακρατικής συμφωνίας (ΤREVΙ). Ηλεκτρονικό φακέλωμα. Υψηλή τεχνολογία στην υπηρεσία των κατασταλτικών μηχανισμών.

στ) Αύξηση των στρατιωτικών εξοπλισμών και στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας.

ζ) Συστηματική καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος.

η) Εντατικοποίηση της εκπαίδευσης και ολοκληρωτική ένταξη της στην αναδιάρθρωτική διαδικασία, αλλά και στην επιλογή των στελεχών που θα επανδρώσουν τον κρατικό μηχανισμό σύμφωνα με τις νέες ανάγκες. Παράλληλα χρήσταισμος των παλαιών τίτλων σπουδών με τον αποκλεισμό ευρύτερων στρωμάτων από τον γνώση.

θ) Η διαδικασία αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού θα χρειαστεί μεγάλο χρονικό διάστημα μέχρι να συντελεστεί και αυτό δεν είναι γρήγορες κοινωνικές συγκρούσεις.

Είναι βέβαιο ότι κανένα σχέδιο της εξουσίας δεν μπορεί να ελέγξει εξ ολοκλήρου την κοινωνική και ταξική πάλη.

Η αυτοοργανωμένη πάλη του κοινωνικού κινήματος των εκμεταλλευόμενων, εργατών, προλεταρίων, άνεργων, αποτελεί τη μόνη διέξοδο για την αντανόηση των σχεδίων των αφενικών και την καταστροφή του καπιταλισμού και του κράτους, για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΠΕΘΑΝΕ ΖΗΤΩ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ!

Μ' αυτή τη φράση μπορούμε να αποδώσουμε την πορεία από το 1973 μέχρι σήμερα που ακολούθησαν οι επετείες της εξέγερσης στο Πολυτεχνείο του 1973.

Για να δούμε τη σημασία που υπάρχει πίσω απ' αυτό το οξύμωρο σχήμα θα χρειαστεί να διατρέξουμε αυτά τα τελευταία χρόνια.

Το διάστημα αυτό θα πρέπει να το εξετάσουμε τρεις περιόδους: η πρώτη αντιστοιχεί στο διάστημα από το 1973 μέχρι το 1980, η δεύτερη από το 1981 μέχρι το 1984 και η τρίτη από το 1985 μέχρι σήμερα.

Η πρώτη περίοδος

Από την πρώτη στιγμή το κράτος προσπάθησε να διαστρεβλώσει την ουσία της εξέγερσης με σκοπό να την εντάξει στις δικές του προοπτικές. Τον κύριο ρόλο σ' αυτή την προσπάθεια ανέλαβαν οι κομματικοί φορείς της αντιπολιτικής και κύρια οι οργανώσεις της νεολαίας, με πρώην την ΚΝΕ.

Η απόδοση στο Πολυτεχνείο ενός νεολαιίστικου και φοιτητικού χαρακτήρα από τη μια και ενός αντιμερικανισμού από την άλλη αποσκοπούσε στο να αφαιρείται τον ταξικό και κοινωνικό χαρακτήρα της εξέγερσης.

Η διαστρέβλωση της πραγματικότητας και η οικειοποίηση του αγώνα των καταπιεσμένων από συγκεκριμένους κομματικούς φορείς αποτελούσε ένα συγκεκριμένο τρόπο για την μεταβολή της επετείου σε ένα άχρονο και ενταγμένο στις κομματικές και κρατικές επιδιώξεις εορτασμό. Μ' αυτό τον τρόπο μπορεί να πραγματοποιηθεί η χαλινοκράτηση των διαδεδοσμένων των καταπιεσμένων και η περιχαρακώσή τους.

Μέσα σ' αυτές τις επιδιώξεις η αντίθεση εκ μέρους των κοινωνικών στρωμάτων προπαγάνδισε να βρει μια διεξόδο και μια ανταπόκριση. Ένα μήλις χρόνο μετά την εξέγερση, οι μνημείς ενός υπέρας ακόμα βρίσκουν μια κοινωνία σε αναστάτωση. Τα καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα προσπαθούν το δικό τους πνεύμα και νόημα. Όμως δεν υπάρχει μια ενιαία έκφραση σ' όλα αυτά όπως δεν υπήρχε και στη διάρκεια της εξέγερσης. Ο διάχυτος αντικαπιταλιστικός και αντικρατικός χαρακτήρας γίνεται μέσα από το «πολιτικό συγκεκριμένο» και τον έντονο αντιμερικανισμό (στα λόγια) που προβάλλουν οι κομματικοί φορείς.

Η αντίθεση των καταπιεσμένων προσπαθεί να βρει έκφραση μέσα από τους πολιτικούς σχηματισμούς της εξοικονομωτικής κλίσης αριστεράς και τις διάφορες ομάδες. Η ουσιαστική σύμβαση όλων των χρηματισμών στην προσπάθειά της εξέγερσης δεν μπορεί να απαλειφθεί τα πρώτα χρόνια. Ας σημειωθεί και η εξ' ίσου σημαντική συμβολή σ' αυτή την κατεύθυνση των αναρχικών και που αυτοί με τις μικρές τους δυνάμεις είχαν συμμετάσχει στην εξέγερση και στη διαμόρφωση ενός αντικρατικού - αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα των κινητοποιήσεων εκείνη την εποχή.

Η πρώτη επέτειος πραγματοποιείται με δύο διαφορετικές εκδηλώσεις. Η πρώτη γίνεται στις 15 Νοέμβριο και συγκροτείται από τις δυνάμεις της εξοικονομωτικής αριστεράς. Σ' αυτή συμμετέχουν και οι αναρχικοί παρ' όλη τις προσπάθειες αποκλεισμού τους. Η πορεία γίνεται από το Πολυτεχνείο στο σκοπευτήριο της Καισαριανής και παίρνουν μέρος πάνω από 50.000 άτομα. Η δεύτερη

γίνεται μετακλιμακί και οργανώνεται από τους κομματικούς μηχανισμούς. Σ' αυτή συμμετέχει περισσότερος κόσμος. Αλλά ούκ έν τω πολλώ το εσ!

Η επιθετικότητα του κράτους, η πολυπλοκότητα των προβλημάτων που αντιμέτωποιον οι καταπιεσμένοι τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, ο λαθήμενος χειρισμός από τη μεριά της εξοικονομωτικής οργανώσεως και οι ομάδες (με λογικές που τους απομάκρυναν από τις κοινωνικές διεργασίες και η ενταξή τους στις διαδικασίες του εορτασμού από την ΕΦΕΕ) και το προχρήμα της απουσιότητας τους, η καθίζηση των αυθόρμητων κοινωνικών κινητοποιήσεων και η έλλειψη διεξόδου τους, οδήγησαν στον πέρασμα των εορτασμών στα χέρια του κράτους και των κομματικών του παραρτημάτων.

Έτσι παρ' όλη την ένταση των πρώτων χρόνων του εορτασμού η πορεία των κινητοποιήσεων για την επέτειο είναι προδικασμένη.

Η προσπάθεια των αναρχικών στο διάστημα αυτό κατευθύνεται προς την εκτροπή του εορτασμού και την απόδοση του πραγματικού νοήματος που είχε για την κοινωνία η εξέγερση. Αυτή η εκτροπή δεν μπόρεσε να γίνει πραγματικότητα τόσο γιατί η περιορισμένη εμβέλεια της δράσης των αναρχικών δεν το επέτρεπε, αλλά και επειδή οι συνθήκες που προαναφέρθηκαν οδήγησαν στην επιτυχία των σχεδίων του κράτους. Σημαντικό όμως παραμένει το ότι στο διάστημα αυτό επιτεύχθηκε η διασφάλιση του κοινωνικού αντικαπιταλιστικού και αντικρατικού χαρακτήρα της εξέγερσης και ο ρόλος των σημερινών κομματικών παραρτημάτων του κράτους.

Ο αντικαπιταλιστικός - αντικρατικός χαρακτήρας δεν καθορίζεται από τα συνθήματα ή τις άμεσες επιδιώξεις των εξεγερμένων, αλλά από την φύση της εξέγερσης που εκ των πραγμάτων έδωσε αντικαπιταλιστικό - αντικρατικό χαρακτήρα λόγω της άμεσης αντίθεσης με το κράτος και το κράτος, λόγω της αντίθεσης με τον δικτατορία.

Αυτή η επιτυχία στην κατάδειξη της κοινωνικής σημασίας της εξέγερσης του 1973 αποτέλεσε σημαντικό εμπόδιο στα σχέδια του κράτους και των κομματικών του παραρτημάτων.

Η αποφασιστικότητα με την οποία έδρασαν τα δύο τελευταία χρόνια αυτής της περιόδου (1979-1980) δείχνει τη θάλαση τους για την ολοκλήρωση της διαστρεβλωτικής διαδικασίας και την ανάληψη από μέρους τους του πανηγυρίου και των διαδικασιών του.

Έτσι το 1979, τα ΚΝΑΤ, ομάδες εφόδου

της ΚΝΕ αναλαμβάνουν σε συνεργασία με τους ασφαλείς το θάρος της εκκαθάρισης, μέσω της φυσικής βίας, των αναρχικών και των αυτόνομων. Οι μέρες εκείνες του Πολυτεχνείου θυμίζουν μαζικά πογκρόμ. Η στρατιωτική νίκη των ταγμάτων εφόδου της ΚΝΕ επισφραγίζει με ιδιαίτερο τρόπο τη θέληση του κράτους και του κεφαλαίου να κρατήσει το Πολυτεχνείο στα δικά τους όρια.

Η τελευταία προσπάθεια εκτροπής πραγματοποιείται την επομένη χρονιά. Με αφορμή το ποιο θα είναι το τέλος της πορείας (Αμερικανική προέβια ή θούλη) τα υπολείμματα των αριστεριστικών οργανώσεων που έδρασαν σ' αυτήν την περίοδο προσπαθούν να δώσουν μια τελευταία μάχη για την απόκτηση πολιτικού γοήτρου. Όμως και εδώ η κομπορρημοσύνη δεν μπορεί να προσεγγίσει την στοιχειώδη πολιτική πρακτική.

Ας σημειωθεί εδώ ότι οι αριστεριστικές οργανώσεις ενώ τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης παρουσίασαν μια σημαντική όνωση σε επίπεδο μελών και οπαδών, στη συνέχεια ακολουθήσαν μια ολοκληρωτική καθίζηση. Αυτό οφείλεται στην πολιτική και ιδεολογική τους ανεπάρκεια. Στοιχεία που στάθηκαν αρκετά να τους αποκόμουν από το ευρύτερο κοινωνικό κίνημα, παρ' όλη τις φιλότιμες προσπάθειες ορισμένων κομματικών τους. Η πολιτικοκίνητη δράση, η έλλειψη πολιτικής ανάλυσης που να μπορεί να μετουσιωθεί σε συγκεκριμένη πρακτική, ο αγκιστρισμός, η ιδεολογική και πολιτική ασά-

Ταυτόχρονα το 1980 αποτελεί και το τέλος της μεταπολιτευτικής περιόδου, το σημείο καμπής για το πέρασμα από τη γενιά του Πολυτεχνείου σε μια γενιά που αποκτά άλλα ερεθίσματα, άλλα πρόταγματα και ιδιαίτερες επιλογές και πρακτικές.

Η δεύτερη περίοδος

Τα επόμενα χρόνια από το 1981 μέχρι το 1984, το Πολυτεχνείο έχει μεταβληθεί σε ένα σύμβολο. Η διαστρέβλωση και ο πανηγυριστικός χαρακτήρας αναδύονται των εκφυλισμών. Η επίκραση του ΠΑΣΟΚ στην εθνολογική άρση έχει οδηγήσει σε μεγάλη αδράνεια της κοινωνικής δύναμεις.

Η απομαζικοποίηση των εκδηλώσεων και η αποκλειστική συμμετοχή των κομματικών υπηκόων που σαν στρατιωτικά ακολουθούν τον επιτάριο καταδείχουν το θρίαμβο της άρχουσας τάξης. Τα σουβλάκια, οι ανθοδέσμες, η εμποροπανηγύρης δεν έχουν καμιά σχέση με τον αγώνα των καταπιεσμένων. Η απογοήτευση των λίγων πεισματάρηδων που θέλουν να επιμενούν είναι καταφανής. Τίποτα δεν μπορεί να αναστήσει το αγωνιστικό πνεύμα.

Το Πολυτεχνείο, το νόημα του, κάθε τι που μπορεί να συνδεθεί με αγωνιστική προοπτική έχουν αλωθεί, έχουν περάσει ολοκληρωτικά στα χέρια της εξουσίας και των διαχειριστών της. Γι' αυτό και οι πορείες προς την Αμερικανική προέβια δεν μπορούν να αποτελέσουν κανένα κίνδυνο. Οι μάζες που ακολουθούν είναι πλήρως χειραγωγημένες. Όσοι δεν δέχονται την ζήφια, απήχυν.

Η τρίτη περίοδος

Τα πράγματα αλλάζουν με την επέτειο του 1985. Το κράτος και το κεφάλαιο έχουν δρομολογήσει τη διαδικασία αναδιάρθρωσης των θεσμών και μηχανισμών τους με στόχο την καλύτερη συμμετοχή στις ευρύτερες καπιταλιστικές και εξουσιαστικές διαδικασίες. Κομμάτια νεολαίων συμμετέχουν πιο ενεργητικά και πιο μαζικά στις πορείες με αφορμή την επέτειο. Στα χρόνια αυτά, ενώ απομαζικοποιείται χρόνο το χρόνο η επετειακή πορεία, αντίθετα, όλο και περισσότερες χιλιάδες άτομα πλασιάζουν το σημείο της πορείας που βρίσκονται οι αναρχικοί.

Η επέτειος του Πολυτεχνείου αποκτά τώρα ένα συγκεκριμένο χαρακτήρα. Η δολοφονία του Μ. Καλιτζή το 1985 οδήγησε σε πολυάριθμες συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις. Σ' αυτές, αλλά και στις συγκρούσεις που ακολουθούν τα επόμενα χρόνια, εμφανίζονται οι «αναγνωρισμένοι πολίτες». Είναι αυτοί που αναπληρώνουν και συμπληρώνουν την κρατική καταστολή και που ταυτόχρονα αναλαμβάνουν να καλύψουν το πολιτικό κόστος που θα είχε η κομματική συμμετοχή στα επεισόδια.

Τον επόμενο χρόνο, 1986, πάνω από 5.000 άτομα συμμετέχουν στο σημείο της πορείας που είναι οι αναρχικοί. Μάλιστα με πολιτικά που ακολουθούν την πορεία αποπληθύνουν ή εξολοκλιούνται.

Πέραν, τριμήρες συμπλοκές στο χώρο του Πολυτεχνείου με αφορμή την κατάθεση στεφανίων από κρατικούς παράγοντες, κατ'αλήθειαν και πάλι σε μαζική συμμετοχή νεολαίων στο τέλος της πορείας με τους αναρχικούς. Επεισόδια γίνονται μπροστά στην Αμερικανική προέβια και οι συγκρούσεις με τα ΜΑΤ γίνονται.

Όλα αυτά βέβαια δεν αποδεικνύουν ότι τα επεισόδια μπορούν να χρεωθούν συγκεκριμένα. Ούτε σημαίνει πως όλοι όσοι συμμετείχαν στο μπλοκ των αναρχικών έχουν αναρχικές απόψεις και θέαση. Η συμμετοχή κομματικών της νεολαίας με συγκεκριμένες διαθέσεις σ' αυτό το μπλοκ δείχνουν μια ευρύτερη κατάσταση που υπάρχει. Η περιθωριοποίηση, τα κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα, η συνεχής κρατική καταπίεση και προλεταριοποίηση των νεολαίων οδηγεί ορισμένα τμήματά τους να θέλουν να εκφράσουν

Νέες μορφές διάρθρωσης της παραγωγής ή πώς το κεφάλαιο οργανώνει την επίδωσή του

Οι σύγχρονες βιομηχανίες εισάγουν στην παραγωγική διαδικασία νέες μορφές ελέγχου στην κατεύθυνση ορθολογικοποίησης και εκσυγχρονισμού αυτής.

Οι μορφές αυτές ελέγχου αφορούν τον τρόπο λειτουργίας της παραγωγής καθώς και τη συμμετοχή του εργατικού δυναμικού. Ένα παράδειγμα αποτελεί η πολυεθνική «Coca-Cola».

Η πολυεθνική «Coca-Cola» με 7 εργοστάσια στην Ελλάδα - Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Βόλο¹, Πάτρα, Ηράκλειο, Ρέθυμνο, Λουτράκι² (πρώην Τρίσι - και με πολυάριθμες «ανεξάρτητες» μικρές επιχειρήσεις εμφιάλωσης και κυκλοφορίας έχει δημιουργήσει ένα τεράστιο περιφερειακό σύστημα παραγωγής.

Κάθε ένα από τα κεντρικά εργοστάσια έχει συνάψει συμφωνίες με μικρές εταιρείες εμφιάλωσης που βρίσκονται σε κοντινές με αυτά αποστάσεις.

Το εργοστάσιο της «Coca-Cola» στην Πάτρα έχει συνάψει ειδικές συμφωνίες με εμφιαλωτήρια στα Ιωάννινα (ΧΥΤΟΣ) και στο Πύργο (ΝΤΟΑΣ). Αυτές οι μονάδες της εξασφαλίζουν σε επίπεδο βάσης ένα μίνιμουμ παραγωγής.

Σε περίπτωση απεργίας στο κεντρικό εργοστάσιο οι μονάδες αυτές δεσμεύονται να αυξήσουν το μείζονος την παραγωγή «Coca-Cola». Υποκαθίσταται σε τέτοιες περιπτώσεις η κεντρική παραγωγή από τις περιφερειακές αυτές μονάδες, που λειτουργούν ανεργονομικά.

Ακόμα στο Μεσολόγγι υπάρχει μονάδα της «Coca-Cola» η οποία ασχολείται αποκλειστικά με την παραγωγή «Coca-Cola» σε μεταλλικό κουτί.

Το μεταλλικό κουτί παράγεται σε μονάδα κυκλοφορίας (Κοινοδωμάριον) στην Βιομηχανική ζώνη της Πάτρας. Το γυάλινο πιουκάλι εισάγεται από την Ουγγαρία με λιγότερο κόστος. Το πλαστικό πιουκάλι (μιας χρήσεως) έρχεται και αυτό από το εξωτερικό.

Σε κάθε εργοστάσιο της Λοιπής έχει δημιουργηθεί ένα δίκτυο ικανό να αναπληρώνει το κεντρικό εργοστάσιο σε περιπτώσεις απεργιών.

Συγχρόνως στο εσωτερικό των εργοστασίων διασπά την παραγωγή, εισάγοντας εργολάβους κατά τομή. Για τους τομείς ΔΙΛΑΟΓΗ, ΑΠΟΘΗΚΗ, ΠΑΛΛΕΤΕΣ, ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ, έχει συνάψει συμφωνίες με «εταιρείες» εργολάβους, οι οποίοι αναλαμβάνουν την λειτουργία αυτών των τομέων. Οι εργολάβοι απασχολούνται εργάτες σε σχέση εξαρτημένης εργασίας, με το κομμάτι. Οι εργάτες δεν έχουν δικαίωμα να συμμετέχουν στα σωματεία³ των εργαζομένων στην κοκκα-κόλα εξαιτίας της εργασιακής σχέσης και θέσης τους.

Οι παραπάνω τομείς λειτουργούν σαν «ανεξάρτητοι πυρήνες» στο εσωτερικό του εργοστασίου. Οι εργάτες που εργάζονται σ' αυτούς δεν

έχουν συγκεκριμένο ωράριο ούτε δικαιώματα όπως 25% νυχτερινό, 75% Κυριακές, αργίες κ.λπ.

Η ασφάλισή είναι ανάλογη με την απόδοσή τους. Η εργασία με το κομμάτι επιτρέπει την εντατικοποίηση της παραγωγής με τους χειρότερους όρους και λιγότερο κόστος.

Έτσι σε περίπτωση απεργίας, οι τομείς αυτοί εξακολουθούν να δουλεύουν κανονικά - «κόμμα»⁴. Η Εταιρεία δεν εκπέμπει και δημιουργεί ένα καθεστώς ανταπάρθεσης μεταξύ εργατών που δεν έχουν «ίδια συμφέροντα» αφού, εκ των πραγμάτων, οι μεν εργαζόμενοι με ημερησίωμο, οι δε δουλεύουν για τους εργολάβους με το κομμάτι.

Ακόμα η «Coca-Cola» προσπαθεί να εισάγει εργολάβους και σ' άλλους τομείς όπως στα Κλάρκ, στη συντήρηση και στην πύλη (πιν group 4).

Την ίδια στιγμή η «Coca-Cola» καταφέρνει να ελέγχει τους εργαζομένους και να χτυπάει τις απεργιακές κυκλοποιήσεις, θαζώντας σε λειτουργία το εξωτερικό δίκτυο που αφορά τις συμβαλλόμενες επιχειρήσεις εμφιάλωσης και κυκλοφορίας.

Με τον κατακερματισμό της παραγωγής, στο εσωτερικό του εργοστασίου αποδυναμώνεται με μεγάλο βαθμό το σωματείο ως προς τα μέσα πίεσης για διάφορες διεκδικήσεις.

Κάτι τέτοιο είχε καταφέρει στις απεργίες στο εργοστάσιο της Θεσσαλονίκης, που κράτησαν 3 μήνες και στο εργοστάσιο της Πάτρας, που κράτησαν 2 μήνες. Γιατί η Coca-Cola μπορούσε να καλύπτει σε μεγάλο μέρος τις ανάγκες της αγοράς, ενώ εξαπλούσε οικονομικά τους εργαζομένους, που απεργούσαν.

Η απεργία λοιπόν στα δυναμικά μέσο διεκδικήσεων περνάει σε μια άλλη διάσταση, αφού δεν μπορεί να παρεμποδίσει ή να σταματήσει την παραγωγή.

Το μοντέλο που επιχειρείται να εφαρμοστεί γενικότερα σε μεγάλες βιομηχανικές μονάδες, είναι αυτό του κατακερματισμού τους σε μικρές ευέλικτες επιχειρήσεις, που βρίσκονται διασπαρτές.

Κατακερματισμός στην εσωτερική διάρθρωση παραγωγής των βιομηχανιών, που γίνεται με τις εργολαβίες:

1) Χτυπάει την αυθόρμητη αντίσταση και τα πρωτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα - σωματεία.

2) Καταστραφεί κερτινίμω δικαιώματα των εργαζομένων (ωράριο, επίδομα, άδειες κ.λπ.).

3) Εντατικοποιεί τη ζωντανή εργασία. Στις συγκεκριμένες νόρμες που επιβάλλουν το α-φενικό, ο εργάτης για να θάγεται το μεροκάματο αναγκάζεται σε απόδοση τους τακτικούς του αδελφούς. Έτσι από αυτή την εργασιακή σχέση πηγαίνει ο ατομικισμός. «Αμείβεσαι καλύτερα, όποιος δουλεύει περισσότερο». Εδώ βλέπουμε πως συνδέεται ο μισθός με την πα-

ΠΩΣ ΤΟΝ ΛΕΝ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ;

ΚΑΛΑΜΑΣ. Η επικαιρότητα των τελευταίων εβδομάδων σηματοδότησε από μαζικές κυκλοποιήσεις των Θεσσαλονίκης με στόχο να μην πέσουν τα αστικά λύματα των Ιωαννίνων στον Κалаμά. Μετά από δυναμικές και έξω από θεσμικά πλαίσια κυκλοποιήσεις, οι κάτοικοι της Θεσσαλονίκης πέτυχαν, αν μη τι άλλο, την αναστολή των εξαγγελόμενων μέτρων της κυβερνήσεως και την δέσμευση της για την εκπόνηση άλλων μελετών που δεν θα περιλαμβάνουν τον Κалаμά. Ας δούμε όμως, σε συνχρές γραμμές, πώς έχει η κατάσταση.

Τα Ιωάννινα δεν έχουν αποχετευτικό δίκτυο, παρά μόνο κάποιους υπονόμους που οδηγούν στη λίμνη της πόλης και οι οποίοι υποτίθεται πως φτάνουν για ν' απορροφούν αποκλειστικά τα νερά της βροχής. Τα υπόλοιπα λύματα διοχετεύονται σε χαβούζα με αυτοκίνηση του Δήμου. Όπως είναι φυσικό, η πόλη-κέντρο της Ηλείας δεν ήταν δυνατό να εξηπληρείται κατ' αυτόν τον τρόπο επί άπειρο. Λογικό επακόλουθο ήταν να φτιαχτούν κάποιος παράνομοι αγωγοί που σπένδουν τα λύματα καθαυμένα μέσα στο λιμνί μ' αποτέλεσμα αυτός ο εκπληκτικός νεότοπος να μετατραπεί σε χαβούζα και να κρυωθεί κατά μεγάλο μέρος. Επομένως ήταν, αυτή η κατάσταση να εξηπνεί έτσι ώστε οι αρμόδιοι κρατικοί μάγοι να πρέπει να δώσουν κάποια λύση.

Σαφώς δεν είναι οι οικολογικές τους ευαισθησίες που θίχτηκαν όσο το γεγονός πως η λίμνη, πέραν του ότι είναι ένα αποδοτικό τουριστικό αξιοθέατο, είναι και ο καλύτερος χώρος για να διεξαχθούν οι κηληπατικοι αγώνες της Ολυμπιάδας του 1996, για την διοργάνωση της οποίας η ελληνική κυβέρνηση έχει δείξει υπερβάλλοντα ζήλο. Μ' αφορμή την επικείμενη ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων, θα γίνουν πολλά εκσυγχρονιστικά έργα με την επίδοσή της ΕΟΚ, έτσι ώστε το ελληνικό κράτος ν' αναβαθμίσει το ρόλο του στην καπιταλιστική περιφέρεια και να λειτουργήσει αποτελεσματικότερα στην προσέλκυση και διακίνηση κεφαλαίων. Ένα από αυτά τα έργα είναι ο να αποχετευτούν των Ιωαννίνων που με την διεκδότησή της, όχι μόνο δ' αναβαθμίζει τουριστικά η πόλη και θα προσβάλει ένα ευκράσιον καθαρό πρόσωπο στους ξένους επενδυτές, αλλά θα λύσει κι ένα πρόβλημα που η κυβέρνηση δ' αντιμετωπίζει όταν τα πράγματα θα έφταναν στο απροχώρητο και οι Γιαννιώτες θα ξεσηκώνονταν. Εδώ εμφανίζεται ο από μηχανής θεός Κουλούρης και προσφέρει την σωτηρία λύση: βιολογικής καθαριότητας κι έπειτα τα λύματα στον Κалаμά. Για τις μελέτες και τα έργα οι επιδοτήσεις από την ΕΟΚ είναι αρκετές.

Όμως είναι προφανές πως ο λογαριασμός είναι χωρίς τους ξενόδοξους. Διότι, για μεν το δημοτικό συμβούλιο των Ιωαννίνων (πρόκειται στο ΚΚΕ) και η πλειοψηφία των Γιαννιωτών εξοχληθηκαν την πρόταση, αλλά οι Θεσσαλονίκης είχαν διαφορετική άποψη.

ραγοικότητα.

Η δημιουργία αλυσιδωτών «ανεξάρτητων» βιομηχανικών μονάδων αντικαθιστά τον προγενέστερο βιομηχανικό συγκεντρωτισμό. Τα α-φενικά εκεί που θα είχαν να αντιμετωπίσουν π.χ. 2000 εργάτες σ' ένα εργοστάσιο, τώρα σε μια βιομηχανική μονάδα 200 εργατών και με ένα απομονωμένο σωματείο αντιμετωπίζουν πολύ λιγότερα προβλήματα.

Χρειάζεται λοιπόν να λαμβάνονται υπόψη και να εξετάζονται οι εργασιακές αυτές συνθήκες προκειμένου να οργανωθούν αποτελεσματικότερα οι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες. Με δεδομένο τον γραφειοκρατικό κομματικό συνδικαλισμό που υπηρετεί την εργασιακή ειρήνη, η μόνη απάντηση σ' αυτή την επίθεση του κεφαλαίου είναι να ανεξάρτητα αυτοοργανωμένα κομμάτια των εργατών που βά-

στην πραγματικότητα, στον Κалаμά δεν ρέει το πιο γόργονορ νερό. Χρόνια τώρα, βιομηχανικά λύματα από περιορισμένου μεγέθους μονάδες χύνονται στο ποτάμι ρυπαίνοντάς το (για παράδειγμα, από το εργοστάσιο παραγωγής καλκών του Πέτσου - μονάδα θυγατρική της ΠΥΡΚΑΛ).

Οι Θεσσαλονίκης αντιμετωπίζοντας την ολοένα αυξανόμενη υποβάθμιση της ζωής τους (δεν πέσκουν από την κυβερνητική πρόταση να δώσουν β' ρύπανση στο ποταμού θα ήταν αμελέτες) αλλά και τις οικονομικές επιπτώσεις που θα είχε η διοχέτευση των λυμάτων στον Κалаμά, σφ' όσον και οι ιχθυοκαλλιέργειες αλλά και ο τουρισμός θα πληττονόταν, αποφάσισαν ν' αντιδράσουν δυναμικά. Η εξέλιξη των κατακινήσεων, ακόμα κι από διαφορετικά κοινωνικά στρώματα, επετεύχθη λόγω του ότι η μάλιστον του Κалаμά δεν διγεί μόνο τις χαμηλές τάξεις, αλλά και τους μεγαλο- ιχθυοκαλλιέργειες.

Έτσι η αντιμετώπιση του ζητήματος ήταν ενιαία. Οι κάτοικοι απέκλεισαν το νομό με οχήματα, διέλυσαν τα διορισμένα από το κράτος όργανα φτάνοντας στο κλείσιμο της Νομαρχίας, έφτασαν επιτηρητή αγώνα και λειτουργήσαν με λαϊκές συνελεύσεις. Οι οικονομικούς τους συνδυάσαν με άλλους νομούς σταμάτησαν τα και Δημοσία Καταστήματα έπαψαν να λειτουργούν. Η περιφρόνηση του αγώνα τους ήταν οδοντορική και πολυεπιπέδω. Όταν η μόσι τρακτέρ ήταν σταματημένα αποκλείοντας την οδική πρόσβαση στο νομό, ε' άλλα μισά όργανα ώστε να μην χαθεί η σοδειά. Το επίπεδο της αυτοοργανωμένης πάλης ξεπεράσε κάθε νόμιμο δικαίωμα πλίσιοι και η κυβέρνηση την ενεργή συμμετοχή των πολιτών, όχι μόνο στις πρακτικές δουλειές, αλλά κυρία στη λήψη των αποφάσεων για την καλύτερη διεξαγωγή του αγώνα.

Η κυβέρνηση με το γνωστό «σοσιαλιστικό» αυταρχισμό της, επιχειρήσε αρχικά ν' απονοήσει την κατάσταση περιμένοντας το ξεφορκισμό της. Με θράσος και κυνισμό αρνήθηκε να συνδυάλαγει με τον εξεγερμένο Θεσσαλονίκης Λαό. Όταν όμως διαπίστωσε πως η δυναμική του αγώνα ξεπερνούσε τις ελπίδες της για ανώδυνη έκβαση της υπόθεσης, τότε μόνο άρχισε τις διαπραγματεύσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι όταν στο συνέδριο του ΕΟΤ που έγινε πριν ένα μήνα στην -αλλήλγεια προς τη Θεσσαλονίκη- Κέρκυρα, κάποιος Θεσσαλονίκης παρέμβηκε δυναμικά και μαζί με Κερκυραίους το διέ-λυσαν, η αντίδραση του Κουλούρη και του Πέτσου ήταν πως «δεν περίμενε να βρει στην Κέρκυρα Εξάρχισμα». Ενωώντας πως δεν φανταζόταν ότι θα ήταν δυνατό οι πολίτες ε-κός νομού ή ενός νομού να σταθούν ανυποχώρητοι στα δίκαια αιτήματά τους και ότι εξεγελάντο που πήραν τις τύχες τους στα χέρια τους, εκείνοι που ωφίστανται τις συνέ-

συνέχεια στη σελ. 9

ζουν όρους ανατροπής του καθεστώτος της μι-σθώδους εργασίας και της κυριαρχίας του κε-φαλαίου.

1. Στο Βόλο υπάρχει το πιο σύγχρονο εργοστάσιο της «Coca-Cola» που έχει αυτοματοποιημένη αλυσίδα εμφιάλωσης και αποσφολύ 7 εργάτες, θά-ζοντας διπλάσια παραγωγή από αυτή της Πάτρας που αποσφολύ στον ίδιο τομή 24 εργάτες.

2. Η «Coca-Cola» ακολουθεί μια τακτική απορρόφησης μικρών επιχειρήσεων. Στο Λουτράκι έχει απορροφήσει την πρώην «Τρίσι» εταιρεία αναμυ-κτικών.

3. Το κάθε σωματείο αποτελεί σε διάφορες μο-συνθήκες γεγονός που αποκλείει την ενιαία σπο-σθένει στην εργοδοσία.

ΑΡΑΝΤΟΣ Ο ΜΑΙΣΚΟΡΟΣ
ΜΕ ΤΑ 25 ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΒΗΜΑ

ΣΑΒΒΑΤΟΡ
47

Κατά την βίαιαν διάλυσιν διαδηλώσεων ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ Τεθωρακισμένα κατήλθαν στην πόλη

Σαν αποτέλεσμα των κοινωνικών αντιθέσεων που εκφράζονται με τις επιδόσεις των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων και της ανάγκης διεκπεραίωσης των αναγκών του κεφαλαίου και του κράτους σε Ελλαδικό και διεθνές επίπεδο, οι διάφοροι πολιτικοί σχηματισμοί έστρεψαν τα βλέμμά τους στο στρατό, από το 1965.

Το στρατό, που σ' όλο το διάστημα από τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα, αποτελεί τον αποφασιστικό παράγοντα απέναντι στις κοινωνικές αντιδράσεις των καταπιεσμένων. Το στρατό που αποτελεί τον βασικό παράγοντα της δημιουργίας του κράτους και που αποτελεί την μόνη εγγύηση για τη συνέχιση της ύπαρξής του. Το στρατό που σ' όλα τα δύσκολα χρόνια της κρατικής και καπιταλιστικής κυριαρχίας αποτέλεσε τον παράγοντα για την αναδιάρθρωση και σταθεροποίηση της.

Κάθε πολιτικός σχηματισμός επεδίωκε τον προσαρμοσμό εκείνων των στρατοκρατικών σχηματισμών που θα του εξασφάλιζε, μέσω ενός στρατιωτικού πραξικοπήματος, την απαιτούμενη σταθερότητα για την εύκολη καθύπευκτη των κοινωνικών αντιδράσεων.

Οι στρατιωτικές οργανώσεις, που σ' όλο το διάστημα των τελευταίων 100 χρόνων δεν έπαυαν να υπάρχουν με τη μια ή την άλλη μορφή, ξαναβρίσκον στο προσκήνιο για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο κράτος και το κεφάλαιο.

Κυρίαρχη δύναμη στο στρατεύμα αποτελούσε η ομάδα των Παπαδοπουλίδων του ε-πονομαζόμενου «Νάσερ». Αυτή η ομάδα αποτελούσε συνέχεια της παραστρατιωτικής οργάνωσης ΙΔΕΑ. Ο ΙΔΕΑ δημιουργήθηκε τον Οκτώβρη του 1944 στην Αθήνα σαν αποτέλεσμα της συνένωσης δύο στρατιωτικών οργανώσεων της «Τρίαινα» στην Ελλάδα και

του ΕΝΑ της Μέσης Ανατολής. Ο ΙΔΕΑ διαλύθηκε επίσημα το 1952 μετά την άνοδο του Παπάγου στην εξουσία.

Όμως τα στελέχη της υπήρχαν και μέσα από τις στρατοκρατικές διαδικασίες, ο Γ. Παπαδόπουλος στο διάστημα 1955-56 δημιουργεί νέα οργάνωση, ενώνοντας όλους τους μεμονωμένους στρατιωτικούς και τις διάσπαρτες ομάδες στρατοκρατών.

Υπήρξε λοιπόν, η νέα οργάνωση, συνεχιστής του ΙΔΕΑ. Αποκτώντας εκπληκτική συνοχή και συνέπεια, συνέχισε χωρίς διασπάσεις την πορεία της. Η επιδρασία της ήταν σημαντική σε μεγάλη μερίδα στρατοκρατών, αναδεικνύοντας σε ανώτερες θέσεις τους πλέον στυγνούς καραβινάδες.

Η δύναμη της συγκεντρωμένης στρατοκρατικής ομάδας αναδείχθηκε μετά το 1958. Ηταν η εποχή που το κράτος πέρασε από μια σχετική σταθερότητα μιας δεκαετίας όρισε να περνά κρίση. Η αμφισβήτηση και η δραστηριοποίηση των κοινωνικά καταπιεσμένων στρωμάτων εκφράστηκε με την εκλογική νίκη της ΕΔΑ.

Το κράτος, μέσω της Κυβέρνησης της ΕΡΕ, άρχισε να συγκροτεί παρακρατικές ομάδες στην συγκρότηση των οποίων συμμετείχε ενεργά η ομάδα Παπαδοπουλίδων. Ο ίδιος ο Παπαδόπουλος ήταν ο εγκέφαλος του σχεδίου «Περικλής» που ανέδειξε εκλογικά τον Καραμανλή.

Η πραγματικότητα λοιπόν της ξενοκίνητης της 21ης Απριλίου 1967, είχε δρομολογηθεί από πολύ παλαιότερα. Η επιλογή του χρόνου ήταν ζήτημα συγκυρίας.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το σύνολο των στρατευμάτων αποδείχθηκε το πραξικόπημα του 1967. Οι αντιδράσεις, ελάχιστες και πολύ ειδικές, εκδηλώθηκαν αργότερα, αλλά και αυτές ήταν πολύ περιορισμένες, αφού οι άντρες που αποτελούν την εξέλιξη και όχι

Η 21 Απριλίου '67,
ο Στρατός
και
το Πολυτεχνείο 1973

τον κανόνα. Εδώ έγκειται και η αποτυχία του βασιλικού κινήματος της 13 Δεκεμβρίου 1967.

Το πραξικόπημα του 1967 αποτελεί καθαρισμό ελληνικό προϊόν και, όσο και αν επιδιώχθηκε να αποσιωπηθούν οι ευθύνες του στρατού και να επιρριφθούν σε ορισμένους μόνο στρατοκράτες, η ουσία αναδίδεται ξεκάθαρα.

Όπως σ' όλη την πορεία της ύπαρξής του ελληνικού κράτους ο ρόλος του στρατού ήταν αποφασιστικός, έτσι και αυτή τη φορά στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Πορευθίκα ανέμεσα στις αντιμαχόμενες μερίδες της άρχουσας τάξης, αλλά ταυτόχρονα ο κύριος στόχος του ήταν η καταστολή του κοινωνικού κινήματος. Τα κέρδη που αποκόμιζε το κεφάλαιο σ' όλους τους τομείς της δραστηριότητάς του, ήταν τεράστια, ενώ οι προλεταριοί και τα καταπιεσμένα στρώματα έζησαν για μια ακόμα φορά την εργατική πραγματικότητα της μαύρης βίας του στρατού.

Τα όσα αναφέρθηκαν για ξενοκίνητη χούφτα και παρόμοια άλλα εσφαλλήματα δεν έχουν και δεν είναι κανένα άλλο σκοπό από να αποκηρύξουν την ουσία του στρατού σαν θεσμού και μηχανισμού του κράτους ενάντια στους καταπιεσμένους.

Βέβαια δεν μπορεί να παραγνωριστεί η σημασία του αμερικανικού παράγοντα στην διατήρηση του πραξικοπήματος. Όμως, αυτός, αποτελεί εγγενές στοιχείο του συστήματος κυριαρχίας και των ιδιοτήτων συμπεριφοράς και δεν απαλλάσσει τον στρατοκρατικό μηχανισμό.

Ας σημειωθεί ότι ο Κωνσταντίνος Γλύξμπουργκ μετά το πραξικόπημα ζήτησε την επέμβαση του δού στόλου. Όμως το αίτημά του δεν έτυχε ευνοϊκής μεταχείρισης, γιατί δεν μπορούσε να εγγυηθεί την σταθερότητα

τα που θα ευνοούσε τα σχέδια των Αμερικανών.

Γιατί το ερώτημα που τίθεται είναι: Εφόσον αυτός ο «αφάρτος» και «αμόλυτος» μηχανισμός και θεσμός δεν είχε καμιά συμμετοχή και ευθύνη στο σύνολο του πως τελικά μπόρεσε να επικρατήσει το πραξικόπημα χωρίς καμιά αντίδραση του συνόλου των «τίμων» στρατιωτικών; Όσο για τα μπουρδολογήματα περί Αμερικανών είναι χαρακτηριστικό ότι δεν μετακινήθηκε ούτε ένα αμερικανικό πλοίο σε ενίσχυση των πραξικοπηματιών. Μολονότι παρακολουθούν και κάλυπταν την όλη πορεία προς ένα πραξικόπημα αυτό δεν σημαίνει ότι οι Αμερικανοί δεν σπείρουν το καθεστώς των συνταγματαρχών. Κι αυτό οφείλεται στην σταθερότητα που τους εξασφάλιζε για την άσκηση της διεθνούς κυριαρχικής πολιτικής τους (όπως π.χ. ο πόλεμος Ισραήλ εναντίον των Αράβων), αλλά και για την ακίνδυνη επένδυση κεφαλαίων. Πράγματι, τεράστια αμερικανικά κεφάλαια επενδύθηκαν στο διάστημα της δικτατορίας.

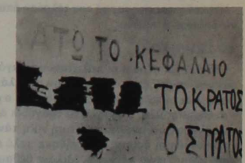
Αυτά όμως δεν αποδεικνύουν τον διόθεν αμερικανικό χαρακτήρα του πραξικοπήματος. Αποτελούν παραμέτρους του συνολικού πλέγματος κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που μπορεί να αναπτυχθεί σε βάρος των καθυποταγμένων κοινωνικών στρωμάτων μέσω μιας στρατιωτικής δικτατορίας.

Ακόμα περισσότερο η σφαγή των εξεγερμένων στο Πολυτεχνείο από τα όργανα χωρίς του στρατού δεν αποτελεί επέμβαση των αμερικανών.

Είναι η έκφραση του αντιδραστικού ρόλου του στρατού ενάντια στους καταπιεσμένους. Αυτό το ρόλο προσπάθησαν να υποβαθμίσουν και να διαστρεφούν το κράτος και οι κομματικοί υπαλληλίσκοι του σ' όλη την μεταπολιτευτική περίοδο επιρριπτόντας την ευθύνη της σφαγής σε ορισμένους καραβινάδες για να αποδώσουν στα μιά την καταπίεσμένων καθαρό και αμόλυτο το στρατό.

Από εκεί εκπορεύεται και η παραμυθολογία περί σταγόνων μέσα στο στρατεύμα. Τα σταγονίδια όμως αυτά δεν είναι παρά ο ίδιος ο στρατός σαν θεσμός και σαν μηχανισμός του κράτους. Συντός, αδιάσπαστος, διαφοροποιός απέναντι στις δικαίες κινήσεις των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων.

Και που όσο αυτό το ρόλο του τον συνειδητοποιούν και ευρύτερα κοινωνικά στρώματα τόσο πλησιάζει και η στιγμή της απελευθέρωσής τους...

συνέχεια από σελ. 7

την αντίθεσή τους σ' όλα αυτά, χωρίς επιδιώξεις και συνέχεια. Πρόκειται για μια αυθόρμητη αντίδραση των προλεταριοποιημένων στρωμάτων της νεολαίας.

Αρνούμενοι την ένταξη τους σε κάποιο κομματικό σχηματισμό, δεχόμενοι την πιο αδυσώπητη και πολύπλευρη καταστολή από το κράτος και το κεφάλαιο βρίσκουν συγκυριακά την δυνατότητα να εκφραστούν ελεύθερα σε εκείνο το τμήμα της επιτελικής πορείας που δεν υπάρχουν τα πλαίσια της χαλιναγωγής. Η αυθόρμητη αντίδρασή τους απέναντι στο κράτος και την καταπίεση, εκδηλώνεται με συγκροτούμενο τρόπο. Μπορούσε στα συσσωρευμένα δια του κράτους μπορούν ευκαιριακά να αντιπαρατίθενται τη δική τους αντίθεση.

Όλα αυτά δεν μπορούν να συσχετισθούν με το Πολυτεχνείο και τις επιπτώσεις του παρά μόνο χωροταξικά. Η πορεία του Πολυτεχνείου αποτελεί μια αφορμή. Το μπλοκ των

αναρχικών είναι το σημείο που τους επιτρέπει να εκφραστούν.

Το Πολυτεχνείο έχει πεθάνει. Όμως στη νέα περίοδο που διανύουμε το Πολυτεχνείο ζει. Ζει σαν μια αφορμή για την αυθόρμητη ενστικτώδη αντίδραση των καταπιεσμένων νεολαίων. Είναι το σημείο αναφοράς για μια συγκρότηση με το κράτος και τους μηχανισμούς καταστολής.

Αν' αυτή την άποψη το Πολυτεχνείο ζαυάζει σε μια άλλη μορφή, σε μια νέα διάσταση. Η συμβολή των αναρχικών μπορεί να βοηθήσει στην ανάπτυξη αυτών των αντιδράσεων των νεολαίων και στην μετεξέλιξη των αυθόρμητων συγκροτημάτων διαδόσεων. Για το πέρασμα από την αυθόρμητη αντίδραση σε μια συγκεντρωμένη εξεγερσιακή κατεύθυνση ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, μέσα σε μια συνολική κοινωνική αντιπαράθεση ενάντια στην καταπίεση και εκμετάλλευση.

Για όλα αυτά μπορούμε να πούμε πως ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΠΕΘΑΝΕ. ΖΗΤΩ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ.

συνέχεια από σελ. 8

πείες της αναδιάρθρωσης πολιτικής του ΠΑ.ΕΟΚ, αφαιρώντας από τα (ανταρμώδη) κρατικά όργανα το δικαίωμα ν' αποφασίζουν για τη ζωές τους.

Όταν η κυβέρνηση αποφασίζει να αντιμετωπίσει το πρόβλημα που της δημιουργούσαν οι Θεσμοί, έστειλε στο νομό του Κιουλούρη για να διαπραγματευθεί. Η «μαζική» υποδοχή που τον επιβίβαζε στην τη τάξης των 30 προανοφερών σαν 10 ένοπλων αστυνομικών. Αντίθετα, έβλεπε τη Νομαρχία, όπου έγιναν οι διαβουλεύσεις της επιτροπής αγώνα με τα κρατικά όργανα και φορείς, η μαζικότητα και η αγωνιστικότητα ήταν δεδομένη.

Οι Θεσμοί κέρδιζαν τη μάχη, παρά το ότι η συμπαράσταση που τους παρασχέθηκε ήταν πενήνη. Είναι λυπηρό που ο λαός των Ιωνίων δεν στάθηκε αλληλέγγυος στον αγώνα τους εφ' όσον η υπόθεση ην κοινή και όχι ανταγωνιστική, απλά η λυ-

ση του προβλήματος απαιτούσε πιο δαπανηρές μελέτες ή έργα, πράγμα που η κυβέρνηση δεν είχε σκοπό να κάνει για να καρπωθεί μέρος του ΕΟΚικού κεφαλαίου που θα απήνε εν εφαρμοζόταν η αρχική μελέτη για τον Καλαμά. Η φάση της μετεξέλιξης του ελληνικού κεφαλαίου είχε ανάγκη από τον καταμερισμό της χώρας σε ζώνες ε, ότι ώστε να εξυπηρετούνται λειτουργικότητα της συμφέροντα του κεφαλαίου. Ο Καλαμάς επιλέχθηκε για να λειτουργήσει σαν ζώνη αποβάθρας, πράγμα που όριζε την κατάσταση.

Η υποχώρηση της κυβέρνησης οφείλεται στον αδιάλλακτο αυτοοργανωμένο λαϊκό πόνο που αγνόησε τους κομματικούς μηχανισμούς και τους κρατικούς θεσμούς καταδικνείται έτσι ή άλλην μια φορά η αποτελεσματικότητα αυτής της μορφής δράσης, ακόμα κι όταν πρόκειται για ένα μερικό αίτημα.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ αγκυλώματα στο Νταβός και η επίσκεψη του Οζάλ στην Αθήνα στις 13 Ιουνίου 1988, οριοθετούν μια νέα κατάσταση τόσο ανάμεσα στα δυο κράτη, όσο και σε σχέση με τα σχέδια της παγκόσμιας κυριαρχίας στην περιοχή της Μεσογείου και σ' ό,τι σχετίζεται μ' αυτήν πολιτικά, οικονομικά και γεωγραφικά.

Στις 13 και 14 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις διαμαρτυρίας για την επίσκεψη του Οζάλ με διαφορετικό περιεχόμενο.

Συγκυριμένα στις 13 Ιουνίου στις όμι έγινε συγκέντρωση της «Πρωτοβουλίας ενάντια στην επίσκεψη Οζάλ» (ΠΡΕΗ κ.λπ.) στα Προπύλαια. Στον ίδιο χώρο πραγματοποιήθηκαν στις 7.30 Κυριακής φοιτητικοί συλλόγοι πλαισιωμένοι από φασιστικά στοιχεία που αποτελούσαν και το σύνολο σε πνεύμα και αριθμό. Η πορεία ξεκίνησε στις 9 διαμέσου της Σταδίου με κατεύθυνση την Τουρκική πρεσβεία.

Στο ύψος της πλατείας Κολοκοτρώνη είχαν

συγκεντρωθεί από τις 7 το απόγευμα η «Ένωση για τα δικαιώματα των απελευθερώσεων των λαών», καθώς και οργανώσεις Αρμενίων, Κούρδων, Κωνσταντινουπολιτών, Ιβηριών και Ποντίων που ακολουθούσαν την πορεία του εθνικιστικού μπλόκ.

Στη Πηγίλη πραγματοποιήθηκαν μερικές αμαχίες με δυνάμεις των ΜΑΤ. Κολήθηκε στην πόρτα της Τουρκικής πρεσβείας υψίσμα, κόπηκαν μερικές τούρκικες σημαίες και ακολούθησε η αποχώρηση.

Την επόμενη επιχειρήθηκε να αποτραπεί η κατάθεση στεφανίου στο μνημείο του άγνωστου στρατιώτη από τον Οζάλ.

Στο ίδιο διήμερο πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις στο Πολυτεχνείο τη Δευτέρα 13 Ιουνίου, ενώ την Τρίτη στις 6.30 έγινε συγκέντρωση και πορεία από το Πολυτεχνείο προς τη Βουλή. Την πορεία διοργάνωσε η «Διεθνιστική Επιτροπή Ελληνικών, Τουρκικών και Κουρδικών οργανώσε-

ων». Σ' αυτή την πορεία συμμετείχαν οι Κ.Ο. Μαχητές, ΚΚΕ μ.λ., ΟΚΔΕ, ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, Ομάδα Άκρας Αρίστερης, Ντεβ Γιλντ, Επαναστατικό Κ.Κ. Τουρκίας, ΚΚΤ-Μ.Λ., Ο.ΣΕ. Ακόμα συμμετείχαν και 150 περίπου άτομα που συγκρότησαν το αναρχικό μπλόκ.

Την ίδια μέρα στις 7.30 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία Κάνιγγος και πορεία στη Βουλή και στη Τουρκική πρεσβεία από τις οργανώσεις ΕΚΚΕ, ΕΜΑΣ, ΚΚΕ εσωτ., - Αναστασική Αριστερά και ΣΕΕΚ.

Στην Πάτρα εξάλλου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην Πλατεία Όλγας από την Αναρχική Ομάδα Πάτρας. Συμμετείχαν 300 άτομα.

Στη συνέχεια δημοσιοποιήσε κείμενο που αναφέρεται στη σημερινή κατάσταση στην Κύπρο και τη προκήρυξη που κυκλοφόρησε η Συσπείρωση Αναρχικών με αφορμή την επίσκεψη του Οζάλ.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΓΚΟ ΣΤΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ακόμα μια παράσταση πίσω και πάνω στις πλάτες των Κυπρίων

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ

Το Κυπριακό σαν πρόβλημα έγινε πάντα δυο διαστάσεις. Η μια ήταν πρόβλημα εξουσίας και μεγάλων από διαφόρων επιπτώσεων (ντόπιου και ξένου), σ' αυτό το κακόσχημο κατασκευασμό που λέγονται Κυπριακό κράτος (—ή καλύτερα κράτη). Διάφορα μπλόκ και οργανισμοί εξουσίας (ή εκκλησία, η Τουρκοκυπριακή ή ελ, η Ελληνοκυπριακή) ήλ, οι διανοούμενοι, οι άρχουσες τάξεις, τα κατεπαιγμένα του φασισμού) και τα κράτη που έχουν συμφέροντα στη περιοχή (Ελλάδα, Τουρκία, Βρετανία, ΗΠΑ, ΕΣΣΔ) κόβουν και ράβουν λύσεις από το '56. Το «άλλο» του προβλήματος βρίσκεται στο γεγονός ότι όλοι ήθελαν να νική για τον εαυτό τους. Έτσι μετά από 30 χρόνια επεμβάσεων, εισβολών και πραξικοπημάτων, φαίνεται ότι αποφασίαν να παίξουν την ρουλέτα των μετοχών τους στη Κύπρο με πιο ειρηνικά μέσα, μέσα στα πλαίσια που διέκρινε ο γενάρχη της ύφεσης. Έτσι μετά από τα αδιέξοδα των διαφόρων εθνικιστικών εφόρων που οδήγησαν τον κομμάτι σε αλεπάλητες σφαγές και μετά από μια γενικότρη πλῆξη με τα κλαυουρικά της Κυπριαίας — «μεγάλες» μητέρες, πατέρες, αδελφοί κ.λπ. — άρχισαν να ανακατευνόν για μια λύση συμβιβασμού. Άσε που αν αλλάξουν οι διάφορες αναλογίες μετοχών του Τουρκικού και το Ελληνικό κράτος ελπίσουν να τα βρουν σαν οι εμπροσποστές της περιοχής. Και έτσι έβαλε τον Νταβός, χαμόγελο από παντού, τις συνομιλίες Βασιλείου - Ντεκτάς και την «αρχή του τέλους» όπως τόσο περιφρα- να δήλωσε ο πρώτος.

ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Μα μέχρι πέρσι οι πολιτικοί μας αγόραζαν όπλα και έκαναν επιδείξεις στρατιωτικών παρελάσεων, τα ραδιόφωνα και οι εφημερίδες μιλούσαν για αγώνες, λευτερίες και θερμοπύλες. Σφαγικά το τραγούδι άλλαζε. Ίσως να καταλάβαν ότι μια στρατιωτική νίκη πάνω στην Τουρκία (ψευδοποίηση που καλλιεργήθηκε πολύ έντονα το τελευταίο καιρό) είναι αδύνατη. Μιλάνε βέβαια ακόμα για επιστράτευση και κάνουν στρατιωτικές παρελάσεις κάθε 1η του Οκτωβρίου, αλλά το ταμπλό πάνω στο οποίο παίζε- ταν το παιχνίδι έχει αλλάξει.

Άλλες βέβαια και η Κυβέρνηση και ο σάρας της αλλαγής πνέει από παντού παρασπώντας μαζί του τόσο χρόνο πολιτικής πλῆξης με το ΑΗΚΟ¹ στην εξουσία. Ο νέος μας πρόεδρος χαρακτηρίζεται από άκρατη αισιοδοξία (που ήδη άρχισε να γίνεται συγκρατημένη...) για τις νέες συνομιλίες και το ΑΚΕ² και το ΑΗΕΥ³ που υποστηρίζουν ενώ και η ΕΔΕΚ⁴ — ποιος θα μπορούσε, η ΕΔΕΚ του «κάθε σπίτι και κάστρο» — έπιασε τους νέους αφέρθηκε και ανακάλυψε ότι δεν ακολουθείται τη πλειοψηφία...

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ

Το σενάριο του έργου είχε καταβείσει στα αρχεία της ιστορίας στις 15 του Ιουλίου το 1974. Τον επόμενο μήνα χαρακτηρίστηκε οι προδιαγραφές του παιχνιδιού. Το '77 υπογράφηκε απ' τους Μακάριο και Ντεκτάς (και κάτι μήνες πριν σε μυστική αποχωρήτηρα από τον Κληρίδη) το προδιαγράμμα της νέας κατανομής της εξουσίας. Η «λύση» ήταν πάντα η ίδια: Ομοσπονδία τη λένε που εν ολίγοις σημαίνει: Η Τ/Κ υποκυριαρχιστική ελίτ βασιμονική στους εκδικαστικούς της κινήσεις τους που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν και καλωμένται από τις ένοπλες δυνάμεις του Ατ-

τίλα, θα έπαιρνε ένα κομμάτι του νησιού σαν δικό της χώρο αστυνόμενης με προτείνουσα τη Κερύνεια. Ο καθένας ήταν και είναι για το πόσες και ποιες μετοχές θα έχει η κάθε εξουσία αυτού του τύπου (ή εκκλησία, οι αστοί, η κλῆρα του Ντεκτάς, τα κράτη της περιοχής) στο κεντρικό κράτος. Τα διαπραγματευτικά αυτού στις νέες συνομιλίες είναι από πλευράς Τ/Κ ελίτ η στρατιωτική νίκη του '74 και από πλευράς Ε/Κ η οικονομική της νίκη του '88. Η φόρμουλα της ομοσπονδίας είναι γνωστή: θα κόβουν και θα ράβουν, μια μερίδα των Ε/Κ προσφώνων (γιατί υπάρχουν και Τ/Κ πρόσφωρες για όσους δεν το γνωρίζουν) θα πάνε στα σπίτια τους και στους υπόλοιπους θα εξηγηθεί ότι η λύση είναι ιδανική. Θα ρηθιστούν μερικές ημερομηνίες από την ιστορία σαν παρεξηγήσεις ('58, '63, '67, '74) και αν όλα πάνε καλά η εξουσία στη Κύπρο θα ανασυρ- κροτηθεί για να μπορέσει να συνεχίσει το έργο της καταδυνάστευσης των δουλοπρόκρινων του νησιού.

Φυσικά εκείς σαν αναρχικοί έβλεπουμε πολύ καλά τι συμβαίνει όταν τα αφεντικά τα βρίσκουν μεταξύ τους, όπως έβλεπες εξ' ίσου καλά ότι ολ' αυτά μπορούν κἀλλίτερα σ' αποδείχθουν ένα νέο ψέμα που θα οδηγήσει σε νέες σφαγές. (Μια ομοσπονδία σχεδόν με μαθηματική ακρίβεια θα οδηγεί σε νέα κρήνη στους κόλπους της εξουσίας — και ίσως και σε νέες τοπικές συγκρούσεις, εκδήλωση της εθνικιστικής άκρας δεξιάς κ.λπ. — σαν αποτέλεσμα κάποιων διαφορών που ομοσπονδία θα προκύβουν. Για παράδειγμα αν δώσουν στους Τ/Κ τα τρία βασικά υπουργεία που θέλουν — οικονομικών, εξωτερικών και εσωτερικών — και η αντιπροεδρία, είναι γεγονός ότι η Ε/Κ εξουσία δεν θα το ανεχτεί αυτό για πολύ.) Ακόμα γνωρίζουμε ότι, στη «χειρότερη» περίπτωση, οι συνομιλίες μπορούν να αποτύχουν καταγνώδας και οι Κυπριαίοι θα πρέπει πια να δεχτούν το γεγονός της διχοτόμησης. Σε μια τέτοια περίπτωση θα φρικάρουν οι άνθρωποι, θα φωνάζουν, θα κλαυουρίζουν ακόμα 5-6 χρόνια, νέες Ελληνοκυπριακές εθνικιστικές εκδηλώσεις, θα απειληθεί η νέα μια φορά ένας Ελληνο-Τουρκικός πόλεμος (ο οποίος, κατά την άποψη μας, λόγω διεθνών πολιτικοοικονομικών συγκυριών, δεν θα γίνει ποτέ). Είναι ν' αυτό που οι Εθνικιστικές δυνάμεις στρέφονται από τώρα στη διπλή ένωση. Τούλαχιστα έτσι θα μπορούμε να ζούμε με την ελπίδα του «πάλι με χρόνια με καιρούς», ενώ το μίος μεταξύ των δύο κυρίαρχων εθνικιστικών ιδεολογιών ολέων θα μεγαλώνει. Η εμπειρία μας στο γεωγραφικό χώρο Κύπρος και ανατολική μεσόγειος μας πείθει ότι αυτό είναι ο ρόλος των Κρατών.

Πάντως αυτή η διάσταση του προβλήματος — που προβλήματος όπως το θέτουν οι τεχνικοί της εξουσίας, δηλ. των υπογραφών και των μερισμάτων — είναι «διαναφών» αν ό,τι για τίποτα αλλά, έτσι για να έβλεπε τα νέα αφεντικά, πόσες μετοχές πάντουν στο καθένα στο αμειλοζωαφο Κράτος και κάτω από ποιες συνθήκες θα κάνουμε τις κόντρες μας.

ΟΙ ΚΟΜΠΑΡΕΣΟΙ

Η άλλη διάσταση του προβλήματος, η πραγματική αν θέλετε, έχει να κάνει με τους κατοίκους του νησιού και θα μπορούσε να συνοψιστεί σε τρία βασικά σημεία:

α) **Οι νόμοι και τα κράτη.** Στη θεωρία του ψέματος οι νόμοι προσαρτώνται το πλῆθος. Στην πραγματικότητα βέβαια οι νόμοι απλώς απαγορεύουν στους εξουσιοδοτούμενους να κάνουν αυτό, το άλλο, να πάνε εδώ, εκεί, στη Λεμεσό, στη Κερύνεια. Έτσι οι κάτοικοι είναι έτοιμοι να υποστηρίξουν μια λύση που θα ληστούσε τα κράτη (δρα

και τους νόμους και τους μηχανισμούς επιβολής τους) στο νησί. Υπάρχει μια μικρή κινητικότητα ανάμεσα στους κατοίκους του νησιού τελευταία, που σημαίνεται από μικρά και ασήμαντα κάτω από άλλες περιστάσεις γεγονότα αλλά πολύ ουσιαστικές σημασίες για τα Κυπριακά δεδομένα. Σαν άτομα οι Κυπριαίοι είμαστε ντροπαλοί και φοβητοί, πράγμα άλλοσως φυσικό μετά από 23 αιώνες αποικιοκρατίας, αλλά υπάρχει μια διέξοδος, αόριστη κι αυτή, αυτονομίας. Στο Νότο ο κόσμος έχει αποβλακωθεί αρκετά απ' τις πληρωμές αποζημιώσεων και βοηθημάτων για τις «παρεξηγήσεις» του '74, ενώ οι καθός πρέπει πολίτες, ο τύπος, τα κόμματα και φυσικά το κράτος άρχισαν να ανησυχούν. Ανησυχούν πρώτα απ' όλα για την αντικονομική συμπεριφορά της νεολαίας και πασχίζουν να βρουν τρόπους «όλη αυτή την ενέργεια που είναι της γεωτεχ- σες δημιουργικής προσπάθειας». Ήδη οι νέοι που σπαίζουν στο στρατό είναι γέννημα του '70. Ήταν 4 χρόνων το '74 όταν έγινε η εισβολή, μεγάλωσαν στη «προσφυγιά» και οι ευαισθησίες τους και αναζητήσιες τους είναι σε πολύ διαφορετικά επίπεδα απ' αυτά που οι γονιοί τους θα ήθελαν. Σαν αποτέλεσμα αυτής της κόντρες Νεολαίας - συντηρητικής κοινωνίας, είναι μια νέα αυτόνομη νεανική κουλτούρα που άρχισε σιγά-σιγά να καλλιεργείται με όλα φυσικά τα παρόδωτα, τις εκτονώσεις και τα ξεσπάσματα σε διάφορες κατευθύνσεις. Ανησυχούν τα αφεντικά για τη βία στο γήπεδο, για την αύξηση των «αναρχικών και άλλων αιχρών» graffiti στους τοίχους, για τη νεολαία μιας που χάλασε, που δεν έχει πια ιδανικά, που δεν ανδρώνει το μέλλον τους. Εδώ η απάντηση είναι 18 χρόνια είναι αεροπλαντική: «Κι αυτό που το σκεφτήκαμε (βλ. οι προηγούμενες γενιές) τι κέρδισαν».

Ακόμα ανησυχούν που οι πρόσφωτες κάτοικοι του πρώην Τ/Κ χωριού Μαρί άρχισαν κάποιες κινητοποιήσεις ενάντια στη μόνωση που προκάλεσε ένα εργοστάσιο στην περιοχή και που ενδέχεται να εξελιχθούν σε δυναμική αντιπαράθεση με το κράτος και το κεφάλαιο αν δεν καταφέρουν τελικά τα κόμματα να τους καπελώσουν. Τέλος ανησυχούν για κάποιες σκόπιμες αυθόρμητες με δυναμικές απεργίες που ξαναέκαναν την εμφάνισή τους τα τελευταία χρόνια, κόντρα στο ξεπουλήσιμο των συντεχνιών.

Το ζήτημα τώρα είναι η ριζοσπαστικοποίηση όλων αυτών των τάσεων αυτονομίας μέσα στην κοινωνία που η φω- νη τους έρχεται από το μέλλον.

β) **Η προοπτική ενός νέου πολέμου.** Εκά που οι ντόπιοι αρχίζουν ν' αντιδρούν είναι στο πόλεμο. Κάπου αρχίζουν να το παίρνουν χαμπάρι ότι όλοι κάνουν πόλεμους στο όνομα τους τα συμφέροντα άλλων. Άρσιες ν' αναπτύσσονται ένα έτσι οι το κοίμε «λαϊκό αντι-πολεμικό συναισθηματισμό». (Για τους Ε/Κ από ίσως να ωφεληθεί και στο ότι δεν βρισκόμαστε σε θέση ισχύος ή στον τρόπο που τους προκάλεσε η ιδέα της επανάληψης ενός '74.) Πάντως το πιο φοβερό graffiti της χρονιάς γραφτηκε από άγνωστους στη Λευκωσία πάνω στην προτομή του Μακαρίου: «Θάνατος στα γουρουνά του πολέμου», η πιο ιστορική πράξη ατόμου τα τελευταία 40 χρόνια έγινε από ένα νεαρό οικοδόμο (ναϊ οικοδόμο, όχι μεσοαστό διανοούμενο) που ανήλθε να υπηρετήσει σαν έδωρος στις ασκήσεις της Ε.Φ. για λόγους «αρχών και συνειδήσεως» όπως ο ίδιος είπε στο δικαστήριο. Και που φυσικά κάπνισε δυο μήνες στις κεντρικές φυλακές ενώ τούρα αντιμετωπίζει μια νέα δίκη απειλούμενος με άλλα δυο χρόνια. Κάποιες γυ-

ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥΣ Η ΣΦΙΓΟΥΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥΣ, ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΔΕΙΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ

MARTHES '87. Η Ελλάδα επί ποδός πολέμου. Πολεμικός παροξυσμός και σοβινιστική υστέρια.

NTABOS '88. Χειραφίες και χαμόγελα των δύο εκκροσάπων του Ελληνικού και Τουρκικού Κεράλαιου στη βάση της προσέγγισης για την ειρηνική επίλυση των διαφορών.

Να λοιπόν που σε ανύποπτο χρονικό διάστημα οι αναγκαίσεις των πολεμικών αεροσκαφών της Ελλάδας και της Τουρκίας μεταφορώνονται σε αλληπάλιες επισκέψεις, δηλώσεις και χαμόγελα των ιθυνόντων των δύο χωρών.

Αυτή η ξαφνική στροφή της Ελλάδας και της Τουρκίας δεν οφείλεται ούτε σε κομμιά αιωνιαστική έμπνευση κανενός από τους ηγέτες των δύο καπιταλιστικών χωρών ούτε και είναι αποτέλεσμα ξένων πιέσεων ή εκβιασμών αυτών καθ' εαυτών.

Η προσέγγιση του Οζάλ και Αντρέα έρχεται σαν συνέπεια των περιορισμένων ορίων της εσωτερικής οικονομικής ανάπτυξης της κάθε χώρας και κατ' επέκταση του ρόλου της στην παγκόσμια καπιταλιστική κοινότητα.

Μέσα σε ένα κόσμο που η επιβίωση και η ανάπτυξη του καπιταλισμού εξαρτάται από την εισαγωγή και την εξέλιξη, αυτόν που ονομάζουμε νέες τεχνολογίες στην παραγωγική διαδικασία, διαδικασία που έχει ήδη δρομολογηθεί στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες επιβάλλει στις αστικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας άμεσα και επιτακτικά την προσαρμογή τους σε αυτού του τύπου την εξέλιξη.

Η επιτυχημένη προσαρμογή της Ελλάδας και Τουρκίας σ' αυτή την διαδικασία θα επιτρέψει στο Ελληνικό και Τουρκικό Κεράλαιο να επαναπροσδιορίσουν τις οικονομικές-στρατιωτικές και πολιτικές τους σχέσεις στα διεθνή κέντρα εξουσίας

συνέχεια από σελ. 10

ναϊκές άρχουσες επιτελούν ν' αντιδρούν στο νέο μορσέζ-επώ στην τι στάση των γυναικών ενώ νεαροί δρσπεύει από τις κεντρικές φυλακές και Τούρκοι, Κούρδοι και Τ/Κ αυτόνομοι καταγγέλλουν στις αντίθετες πλευρές για να γλυτώσουν αλλά μάταια. Τα αφεντικά τους ξαναπέφτουν πίσω (ειδικά για τους αυτόνομους από το Βορρά το θέμα παίρνει διαστάσεις εγκληματισμού μιας και πολλοί που στέλνονται πίσω στον Νεκτάρι και τους στρατοκράτες της 'Αγκυρας αντιμετωπίζουν πολλές φορές ποινές θανάτου). Ταυτόχρονα οι σχεδόν πάντα προσχεδιασμένοι σκοτωμοί φαντάρων και στις δύο πλευρές της γραμμής αντιπαράταξης συνεχίζονται. Έτσι για να μη χεχυνόν οι μόν πόσο κακοί είναι οι δε.

Αυτοί που εχτέλεσθηκαν γιατί άρνηθηκαν να πολεμήσουν στη Κύπρο το '74 είχαν τη μόνη στάση που θα συγκινούσε το μέλλον.

γ) Ο ανταρτοπολεμικός αγώνας. Η Κύπρος ήταν και είναι αποικία. Αποικία της Ελλάδας, της Τουρκίας, της Αγγλίας. Τα κράτη του Νότου και του Βορρά είναι στάση στα μάτια του κόσμου. Ο ανταρτοπολεμικός αγώνας των κατοίκων αυτού του νησιού χρειάζεται το ξεπέρασμα των φυλογολογικών κόμπλεξ κατατορωτότητας που κάνουν τους δούλους να τρέχουν πίσω από τις σημαίες των αφεντικών τους και χρειάζεται να αντικριφεται η ιστορία αυτού του τόπου όπως ήταν: με τα δράματα, τις κομωβίες, τα αίματα και την υπογεία ανθρωπιά του. Αν οι δούλοι του Βορρά και

παίζοντας παράλληλα καθοριστικό ρόλο στην ευρύτερη περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου και στις επικίνδυνα ευαίσθητες πολιτικές και στρατιωτικές ισορροπίες του Ιραν-Ιρακινού πολέμου.

Σ' αυτή την προσπάθεια η οργανική σύνδεση τους με την Ε.Ο.Κ. (η κάθε χώρα με διαφορετικά σημεία ανάπτυξης, αποτελεί το μέσο για την διάδοση των δύο οικονομιών.

Η συμμετοχή των δύο αρχουσών τάξεων στους ρυθμούς ανάπτυξης της Ευρωπαϊκής οικονομίας, οι δυνατότητες και ο ανταγωνισμός που απορρέουν μέσα από αυτή, θα επιτύχουν την εισαγωγή της απαραίτητης τεχνολογίας και τεχνολογίας που επιβάλλεται από τον ανταγωνισμό, διεκδικώντας έτσι την αναβάθμιση του ρόλου τους στο διεθνή καταμερισμό εργασίας.

Στην προσπάθειά τους να ισχυροποιήσουν τα ερείσματα τους και την ανταγωνιστικότητά τους σαν καπιταλιστικές χώρες ξεπερνούν ανάμεσα τους μια σειρά αντιθέσεις που εκφράζονται σε πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο.

Ο μέχρι τώρα ανταγωνισμός των δύο αρχουσών τάξεων έτσι όπως βρισκόταν διέσδο στα ζητήματα Αιγαίου και Κύπρου αποκτούν τώρα μια άλλη διάσταση διαφοροητική από αυτή της στρατιωτικής αντιπαράθεσης.

Η προσπάθεια άμβλυσης, σε φραστικό και διαπραγματευτικό ύψος χωρίς να αμβλύνει από μόνη της αυτές τις «θετικές αντιθέσεις», που έδω να κάνουν με την επιβολή των όρων του έθνους Κράτους πάνω στο άλλο, δίνουν την «καινοφανή» διάσταση επίλυσης των διαφορών.

Η συμφωνία του «μη πολέμου» έχει να κάνει με την πολιτική εκτίμηση του ότι στη σημερινή συγκυρία η ανταγωνιστική πολιτική τους υλοποιείται με την αμοιβαία αποδοχή και κοινή συνύπαρξη τους χωρίς απειλές στρατιωτικών συγκρούσεων, στην περιοχή.

Έτσι η άρση της ΕΟΚ - Τουρκίας περνά μέσα από την άρση του βέτο της Ελλάδας στην ΕΟΚ με αντάλλαγμα τη διπλωματική και συναινετική λύση σε Κύπρο και Αιγαίο.

Ο διαρκής εξοπλισμός του Ελληνικού στρατού, αγοράς του αιώνα, σε αεροπορία και ναυτική, αποτελεί περισσότερο το μέσο για την υπερδίαση και προώθηση των ελληνικών και κατ' επέκταση των δυτικών συμφερόντων στην περιοχή. (Μ. Ανατολή, Β. Αφρική κ.λπ.)

Οι παράλληλοι εξοπλισμοί της Τουρκίας, σε περίπτωση που η πολιτική διαμεσολάβηση στο πόλεμο Ιράν-Ιράκ αποτύχει ή γίνουν τα δυτικά

του Νότου δεν τα βρούμε μεταξύ μας και αναπτύξουμε τη τεχική μας αλληλεγγύη ενάντια στα αφεντικά, τα κράτη, τους στρατούς τους και τις αστυνομίες τους πάντα τέτοια θα είμαστε. Ηδη η νεοσυνταγματική ημερησίδα «ΕΠΙΚΑΙΡΗ» μας υπενθυμίζει απειλή ότι «δεν χρειάζονται περισσότερα από των 15 ατόμων να αλλάξουν ο ρυθμός της ιστορίας», κάποια κάθισμα κυκλοφορούν φυλλάδια με την υπογραφή ΕΑΕΣ (Ελληνικός Απελευθερωτικός Στρατός) και άλλα έρρε σε λίγο και η «ΤΜΤ-Β» θα ψάχνουμε το λάθος. Γιατί ο νεοσυνταγματικός έχει χερές βάσεις σ' αυτόν τον τόπο (μην και βουλευτικές ομάδες έχουμε στο Νότο) και υπάρχουν πολλοί που θέλουν να γίνουν οι νέοι επιστάτες στο εργοστάσιο Κύπρος και που θα τους οπλίσουν ο ένας και ο άλλος (λέγεται ότι διάφοροι ΕΟΚαβατζήδες πετάνε λεφτά από το Λονδίνο).

Ηθικός δόγμα: το «ΚΥΠΡΙΑΚΟ» ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΕΤ' ΑΡΧΙΣΕΙ ΜΟΛΙΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΤΟ «ΚΥΠΡΙΑΚΟ» ΣΑΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ.

Τότε θα δομει πόσοι θα πάνε στον ομαδικό τσόν της Αλλά', ποιο θα καταλάβουν το ανθρώπινο συναισθημα να θέλεις να ζήσεις στο χωριό σου, πόσο θα βρεθούν στο δρόμο ν' αντιμετωπίσουν το/τα νεοσυνταγματικό/α κράτος/ες και το νεοσυνταγματικό.

Ραντεβού λοιπόν;

Αναρχική Ομάδα Ανάφεντος¹⁰
Λεωσός 5/10/88

1. Χρήση συντομίας Τ/Κ = Τουρκοκικρία
2. Για τον ίδιο λόγο Ε/Κ = Ελληνοκικρία
3. Για όσους δεν γνωρίζουν είναι ημέρα της Κυριακής Ανεξαρτησίας.

συμφέροντα, βοηθά την επιτυχημένη στρατιωτική παρέμβαση της.

Η Ελλάδα και η Τουρκία μαζί με το όσο το δυνατόν ορισσότερο εξοπλισμό τους εξασφαλίζουν στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, την στρατηγική υπεροχή του Δυτικού Ιμπεριαλισμού στο χώρο της Μεσογείου και κατά επέκταση στις γύρω περιοχές.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΓΙΑ ΕΜΑΣ;

Αναγκάζει και ικανή προϋπόθεση για την επιτυχία αυτών των σχεδίων των αρχουσών τάξεων αποτελεί η αυξανόμενη πεδύρρηση και εκμετάλλευση των καταπιεσμένων μαζών στο εσωτερικό των δύο κρατών.

Η διακρατική συμφωνία για την από κοινού καταπολέμηση της «τρομοκρατίας», οι επαφές Τούρκων και Ελλήνων μπτάζουν για την πρακτική εφαρμογή της συμφωνίας καθώς και η «ιδιότερη» επικύρωση από την Ελληνική Βουλή της «Ευρωπαϊκής σύμβασης για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας» για εμάς ένα στόχο έχουν.

Να ποινικοποιήσουν με την αιτιολογία της «τρομοκρατίας» τις οποιοσδήποτε πολιτικές αντιθέσεις.

Αντιτάσεις που εν' όψει των κοινωνικών ανακατατάξεων σαν αποτέλεσμα της τεχνολογικοποίησης της παραγωγής και των νέων θεσμών που επιβάλλονται από αυτή, προβάλλονται αντικειμενικά ενισχυμένες και ικανές να θέσουν πραγματικά προβλήματα στην εύρυθμη λειτουργία του καπιταλισμού.

Αυτή η διακρατική συμφωνία που καταργεί ουσιαστικά το πολιτικό άσυλο, προωθεί και την διαδικασία έκδοσης και εξόντωσης των Τούρκων και Κούρδων πολιτικών προσφύγων και την καλύτερη περίπτωση των εγκληματιών τους σε στρατόπεδο γκέτο χωρίς την δυνατότητα ουσιαστικής διαμαρτυρίας.

Η «Εθνική Ομοθυμία και ενότητα» εν όψει του εξ' Ανατολών κινδύνου που προβάλλεται σε μας τους Έλληνες καταπιεσμένους, δεν έχει άλλο σκοπό παρά να μας υποτάξει και να μας πειθορήσει στα συμφέροντα των Ελλήνων καπιταλισ-

συνέχεια στη σελ. 15

4. ΑΗΚΟ = Δημοκρατικό Κόμμα Κέντρο βελό κόμμα που ανήκε στην εξουσία μετά το θάνατο του Μακαρίου με την υποστήριξη του ΑΚΕΛ. Μετά η συμμετοχή χρίσται και έτσι για κάποιο χρόνο είχαμε μια κυβέρνηση με κομμουνιστές και «κατοικιστικούς» σε σχέση με το «Κυπριακό».
5. ΑΚΕΛ: Αναρχοβόλο Κόμμα Εργαζομένου Λαού. Το πιο φιλοσοβιετικό κόμμα του κόσμου. Η ηγσία του καταγράφει να επιβληθούν όλων των αλλαγών των τελευταίων 50 χρόνων στην Σοβιετική Ένωση.
6. ΑΗΕΥ: Δημοκρατικός Συναγερμός. Δεξιό κόμμα που μέσα στους κόλπους του στεγάζει και την άκρα δεξιά. Μαζί με το ΑΚΕΛ αποτελούν το δύο μεγάλα κόμματα στη Κύπρο και που ενώ φαίνεται να βρίσκονται σε πλήρη «ιδεολογική» αντίθεση εντούτοις πάντα στους χειρισμούς του «Κυπριακού» τα βρίσκουν τέλεια.
6. ΕΑΕΚ: σοσιαλιστικό κόμμα ΠΑΣΟΚ, μόνο που περιορίζεται στο 9-11%. Το πιο εθνικιστικό κόμμα της Κύπρου αυτή τη στιγμή.
7. Αναφερθήκαμε συνέχεια στον Νότο γιατί από το Βορρά είτε δεν υπάρχουν στοιχεία, είτε δεν είναι τεκμηριωμένα.
8. ΤΜΤ: Τουρκοκυπριακή ακροδεξιά οργάνωση (από ανάλογο με την Ε-ΟΚΑ Β' πριν το πραξικόπημα) που έδρασε τη δεκαετία του '60.
9. Αλλά: Τ/Κ χωριό έδω από την Αμμοχώστη. Μετά το πραξικόπημα οι κάτοικοι του έδωας, γυναικες και παιδιά διασκοπώζονταν (γυναικες από κρατικές κομητείες. Χρησιζόταν η φράση που είχε «έκτοςος ε'» αυτούς μπροστά στο δάχημα να θάψει και τα παιδιά ή όχι. «Ας τους ρίξουμε κι αυτούς μέσα, γιατί αύριο πάλι μπροστά μας θα τους βρούμε». Ρε μας και είχαν δίκαιο οι Τ/Κ που φοβόντουσαν).
10. Ανάφεντος. Από το «Αν» στρατικό και «αφέντης». Η Α.Ο. Ανάφεντος συμμετέχει στην έκδοση του underground εντύπου «ΤΡΑΙΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ» που εκδίδεται στη Λεωσό εδώ και ένα χρόνο. Η ομάδα είναι τε αποτέλεσμα 7 χρόνων αλληλεγγύης - παρεμβάσεων και ανακατατάξεων στις σχέσεις των ατόμων του μικρού «χώρου» της Λεωσούς.

ΣΤΗ ΣΚΙΑ του «Σίτυ οφ Πόρος»

Τα γεγονότα που διαδραματίζονται στις 11 Ιουλίου στο κρουαζιερόπλοιο «Σίτυ οφ Πόρος» στο Τροκαντέρ, εξακολουθούν να έχουν βαρύνουσα σημασία. Η εξόστια και τα μέσα πληρωφύλαξης προσέλαβαν να συσκοτίσουν αυτά τα γεγονότα παρόλο που πάνω από 10 άτομα έχασαν τη ζωή τους και περισσότεροι από 80 τραυματίστηκαν.

Όσα όμως συγκυβερνήθηκαν ή παρουσιάστηκαν παραμορφωμένα αφορούν το ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο. Το κείμενο που ακολουθεί επιχειρεί να αναλύσει τα γεγονότα καταδεικνύοντας τόσο τη σημασία τους όσο και τις ευρύτερες προεκτάσεις που αυτά έχουν.

Δύο μέρες μετά τα γεγονότα, στις 13 Ιουλίου, η οργάνωση των «Μαρτύρων της Λαϊκής Επανάστασης στην Παλαιστίνη», με δακτυλογραφημένη προκήρυξη στα Αραβικά ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση στο κρουαζιερόπλοιο «Σίτυ οφ Πόρος».

Σε προκήρυξη που βρέθηκε στη Δ. Βρυττανία υποστηρίζεται ότι «η ομάδα του Μουάντα γιέτ Αμπά Τζιχάντ διεξήγαγε επίθεση-αποστολή εναντίον δεκάδων ανισωμένων και αριθμού στρατιωτών που βρίσκονταν στο πλοίο».

Με δεύτερη ανακοίνωση της ίδιας οργάνωσης βεβαιώνεται ότι «η ομάδα Αμπά Χασάν Κασέμ διεξήγαγε επιχείρηση αυτοκτονίας υποστήριξη στην έδρα του Ναυτικού Οίκου που αποτελεί φωλιά κατασκοπών της Ισραηλινής Μοσάντ και των Αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών».

Λίγο αργότερα, στις 15 Ιουλίου, η «Ένωση Υπεράσπισης των Εβραίων» με επιστολή της στην Ελληνική πρεσβεία της Ολλανδίας ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση στο κρουαζιερόπλοιο τονίζοντας: «Θα συνεχιστούν οι ενέργειες όσο η Ελληνική κυβέρνηση εξακολουθεί να υποστηρίζει την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης».

Έχουμε, λοιπόν, δύο αναλύσεις ευθυνών για τα γεγονότα. Αρχίζοντας από τη διαπίστωση ότι οι παλαιστινιακές οργανώσεις, και γενικότερα οι Άραβες, συνήθιζαν να δίνουν τα ονόματα νεκρών αγωνιστών στα διάφορα συμβάν που τους έχουμε ένα στοιχείο που συνηγορεί στην αυθεντικότητα των δύο ανακοινώσεων που βρέθηκαν στη Βρυττανία. Σε σχέση με τα δύο αναφέρονται σ' αυτές τις ανακοινώσεις υπάρχουν γεγονότα που αποδεικνύουν το βάσιμο των ισχυρισμών που διατυπώνονται.

Είναι η θρασύτητα με την οποία κινούνται και ενεργούν στα λιμάνια οι πράκτορες της Μοσάντ, με πρόσφατο παράδειγμα τις έρευνες επιβατών σε πλοία, που δείχνουν ότι έχουν όχι απλά την ανοχή, αλλά την πλήρη έγκριση των υπηρεσιών του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας και φυσικά όχι μόνο αυτών.

Μια έγκριση και συνεργασία δεν γίνεται στον «κόσμο του αοράτου», αλλά προϋποθέτει συστάσεις και επικαινώνια τουλάχιστον σε επίπεδο στελεχών.

Όσο για τις αμερικανικές υπηρεσίες, πέρα από τη δεδομένη ύπαρξη τους από χρόνια στην Ελλάδα, είναι γνωστή η έντονη διεσώδη τους και δραστηριότητα τους ιδιαίτερα στο τελευταίο διάστημα, με πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.

Καταδεικνύεται, ως εκ τούτου, ότι ο ισχυρισμός της παλαιστινιακής οργάνωσης πως ο Ναυτικός Όμιλος είναι άνω της Μοσάντ και των Αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, είναι βασισμένος σε πραγματικά γεγονότα.

Μένει τώρα να ερευνηθεί η διάσταση των γεγονότων σε σχέση με το ρόλο του κρουαζιερόπλοιο.

Η γενικότερη ασάφεια που επικράτησε τόσο ως προς τον πραγματικό αριθμό των επιβατών, όσο και σε σχέση με τα γεγονότα, όπως θα διαπιστωθεί αναλυτικότερα πιο κάτω, δείχνει ότι κάτι το ασυνήθιστο συνέβαινε στο συγκεκριμένο πλοίο.

Όχι μόνο δεν δόθηκε στη δημόσιότητα κατάλογος των επιβατών, αλλά και από τους τραυματίες, ελάχιστα είναι τα ονόματα που ανακοινώθηκαν. Όσο για τα ονόματα των νεκρών, η διαδικασία γνωστοποίησης τους συμβαδίζει με αυτή της αναγνώρισης και με μια σειρά από παραμυθολογίες και ακακίες που διοχετεύονται κάτω κόρνο στον τύπο, με σκοπό να αποπροσανατολισθεί ο κόσμος.

Αυτή όμως η συγχύση των ονομάτων των επιβατών δεν μπορεί να είναι τυχαία. Πέρα από μια σχετική αδυναμία όσο αφορά το σύνολο (λόγω της έκδοσης των εισιτηρίων από πολλά ταξιδιωτικά γραφεία) είναι σίγουρο ότι

ήταν πολύ εύκολο να γνωστοποιηθούν τα ονόματα όλων των τραυματιών αλλά και του συνόλου των επιβατών στον πλοίο. Τι πιο απλό και συνάμα καθησυχαστικό για τους συγγενείς των επιβανώντων.

Δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν μια αδυναμία, από τη στιγμή που για νεκρούς επιβάτες μπορούσαν να γνωρίζουν ακόμα και λεπτομέρειες των κινήσεών τους.

Αυτή όμως η συγκάλυψη των ονομάτων των επιβατών συνηγορεί υπέρ της άποψης ότι στο συγκεκριμένο κρουαζιερόπλοιο βρίσκονταν, μαζί με το σύνολο των επιβατών, στρατιώτες και σιωνιστές πράκτορες. Όχι βέβαια με την πραγματική τους ιδιότητα, αλλά φυσικά σαν τουρίστες. Κάτω από αυτές τις συνθήκες τα δύο σημεία (Ναυτικός Όμιλος - κρουαζιερόπλοιο) εκ των πραγμάτων αποτελούσαν «στόχους» για μια απάντηση «των εγκληματών και δολοφονών που σχεδίαζαν η ισραηλινή Μοσάντ και οι Αμερικανό», όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην ανακοίνωση των «Μαρτύρων».

Το κτύπημα

Είναι σχεδόν βέβαιο, με βάση τα γεγονότα, ότι προ-τοιμαζόταν κτύπημα, με τις προαναφερμένες επιδιώξεις, σ' αυτά τα δύο σημεία.

Από το πρόκειται από το σύνολο των στοιχείων που βγήκαν στη δημοσιότητα και από την αξιολόγησή τους. Από την ονομασία που είχαν να συγκεκριμένα κομμάτια της οργάνωσης των «Μαρτύρων της Λαϊκής Επανάστασης στην Παλαιστίνη» προκύπτει ότι η προετοιμαζόμενη επίθεση στο κρουαζιερόπλοιο και το Ναυτικό Όμιλο αποτελούσε συγκεκριμένη απάντηση στους Αμερικανούς και Ισραηλινούς πράκτορες αναφορικά με τη δολοφονία του Αμπά Τζιχάντ, ανώτατου στελέχους της Π.Ο., από Ισραηλινούς κομμάντος στις 16 Απριλίου 1988 στην Τίντιν-δά - όπως επίσης και της δολοφονίας από ανθρώπους των μυστικών υπηρεσιών του Ισραήλ, του Αμπά Χασάν Κασέμ που σκοτώθηκε από έκρηξη σε παγιδευμένο αυτοκίνητο στη Λεμεσό, τον Φεβρουάριο του 1988.

Αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός, ότι η Παλαιστινιακή αντίσταση έχει δεχθεί πλήγματα με τις δολοφονίες από τους Ισραηλινούς πράκτορες (σε συνεργασία με τους Αμερικανούς), πολλών μαχητών της, ιδιαίτερα στο τελευταίο διάστημα.

Έτσι οι Παλαιστίνιοι αγωνιστές που δεν συμμερίζονται τις απόψεις της ηγεσίας της Π.Ο. για «δικαιονομία» υψηλού επιπέδου είναι λογικό να επιδιώκουν την αναπόδραση των κτυπημάτων μέσα στα πλαίσια της δικής τους πολιτικής και του αγώνα τους.

Ας σημειωθεί ακόμα, ότι οι επιτυχείς δολοφονικές επιδιώξεις του Ισραηλινού κράτους, μέσω των υπηρεσιών του, ενδίδουν στους αγώνες του Παλαιστινιακού κινήματος, αναπτύσσονται σε μια ιδιαίτερα σημαντική περίοδο. Αυτή η περίοδος χαρακτηρίζεται από την πορεία προς τη δημιουργία Παλαιστινιακού κράτους σύμφωνα με τις επιταγές και τα συμφέροντα των Αμερικανών και των Ισραηλινών.

Εν όψει αυτής της κατάστασης είναι αναγκαία η αποκρίση και εξόντωση εκείνων των Παλαιστινίων μαχητών που αποτελούν και θα αποτελούσαν εμπόδιο για τους συμβιβασμούς ανάμεσα στην κυρίαρχη μερίδα της Π.Ο. και στους Αμερικανούς-Ισραηλινούς.

Η γνωστοποίηση εκ μέρους του Αραβιά, για συνεννοήσεις που έχουν γίνει μυστικά με τους Αμερικανούς, και που συνηγορούν, δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για τον αντιδραστικό χαρακτήρα αυτών των συνεννοήσεων και των συμφωνιών που θα προκύψουν.

Φυσικά τα όποια αποτελέσματα δεν θα έχουν καμιά σχέση με τα ουσιαστικά συμφέροντα του Παλαιστινιακού λαού.

Η Π.Ο., το ΠΑΣΟΚ και οι μυστικές υπηρεσίες

Αμέσως μετά τα γεγονότα η εβό διπλωματική αντιπροσωπεία της Π.Ο έλαμψε να καταδικάσει την ενέργεια σαν έργο των μυστικών υπηρεσιών του Ισραήλ.

Μ' αυτή τη γενική στάση μπήκαν στο ίδιο τοξοβάλλει η Μοσάντ και οι Παλαιστίνιοι μαχητές που διαφωνούν με την πολιτική της ηγεσίας της Π.Ο που εκφράζεται κύρια από τον Αραβιά.

Είναι γνωστή η στάση αυτής της ηγεσίας που τα τελευταία χρόνια έχει εγκαταλείψει κάθε επαναστατική μορφή αγώνα. Έχοντας σαν προσανατολισμό της την εγκατάσταση σε κάποιο χώρο και την δημιουργία του κράτους

της, όχι μόνο βρίσκει σε αντίθεση με τα συμφέροντα του Παλαιστινιακού λαού, αλλά είναι διατεθειμένη να προχωρήσει σε κάθε είδους συνεργασία με το Ισραήλ και τους Αμερικανούς.

Η στάση της ηγεσίας της Π.Ο. απέναντι στις προωθούμενες τάσεις του Παλαιστινιακού κινήματος δεν έχει εξελιγεί απλά σε ανταγωνιστική, αλλά είναι εχθρική. Απ' αυτή την άποψη δεν είναι καθόλου άσχετη η τοποθέτηση στο ίδιο τοξοβάλλει των μαχητών της Παλαιστίνης με τη Μοσάντ.

Η αναγνώριση της Π.Ο. πριν μερικά χρόνια, από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, και η εγκατάσταση της διπλωματικής της αντιπροσωπείας στην Αθήνα, δεν σχετίζεται με την αναγνώριση ενός επαναστατικού κινήματος, αλλά με την διευκόλυνση της δημιουργίας ενός Παλαιστινιακού κράτους σχετιζόμενου με τα συμφέροντα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Το ΠΑΣΟΚ πάντα αντιμετώπιζε σαν τρομοκράτες τους υπόλοιπους μαχητές του Παλαιστινιακού κινήματος. Η φαινομενική του ανοχή στριφνόταν είτε στην αδυναμία του να τους κτυπήσει, είτε σε πολιτικάντικους χαρισμούς.

Όμως, η συγκέντρωση πληροφοριών για τους Παλαιστίνιους μαχητές, οι παρακολούθησες και το κτύπημα τους, όπου αυτό ήταν δυνατό, ήταν πάντα μέλημα του ΠΑΣΟΚ. Είναι χαρακτηριστικό πως ο Παλαιστίνιος φοιτητής Αλ Ζουμάρ Οζάμα βρίσκεται στις ελληνικές φυλακές από το 1982. Ο Οζάμα συνελήφθη γιατί στο αυτοκίνητό του βρέθηκαν εκρηκτικές ύλες.

Όλα αυτά τα στοιχεία (αποκαλύφθηκε μάλιστα ότι ο Ζοζάν υπήρχε στα αρχεία της ΚΥΠ) αποσκοπούσαν στην χρησιμοποίησή τους την κατάλληλη στιγμή για την εξόντωση των Παλαιστινίων μαχητών. Η άνετη διεσώδη και το αλώνισμα των πρακτόρων της Μοσάντ εντάσσεται στο ίδιο σχέδιο. Ήδη από το σχέδιο είχε δρομολογηθεί.

Η πρόσφατη αποδοχή από το Ελληνικό κράτος των όρων για τον «αντιτρομοκρατικό αγώνα» που επέβαλλαν τα αμερικανικά κέντρα εξουσίας, άνοιξε το δρόμο για την αλληλοδιείσδυση και συνεργασία των διάφορων μυστικών υπηρεσιών, σύμφωνα με τις πρόσφατες ανάγκες του κράτους και της διεθνούς καταστολής, αλλά και για τον εμπλουτισμό της κάθε υπηρεσίας με πρόσθετα στοιχεία.

Τα συμβάντα στο Σίτυ οφ Πόρος και το Τροκαντέρ έρχονται να συνδυαστούν στη γοργή εξέλιξη των πραγμάτων.

Τα γεγονότα

Η ανακοίνωση που αναλαμβάνει την ευθύνη των γεγονότων στο πλοίο για λογαριασμό της «Ένωσης Υπεράσπισης των Εβραίων» έρχεται να συνδέσει την όλη εικόνα των γεγονότων.

Όπως προαναφέρθηκε, κάποιος μαχητής του Παλαιστινιακού κινήματος θα πρέπει να προετοιμαζόταν ένα συγκεκριμένο κτύπημα.

Κάτω από άγνωστες διαδικασίες, αλλά σίγουρα μέσα στη γενικότερη κατάσταση που περιγράφουμε πιο πάνω και στα πλαίσια της προσπάθειας εξόντωσης των μαχητών του Παλαιστινιακού κινήματος που δεν εντάσσονται στις προοπτικές της παγκόσμιας καπιταλιστικής κυριαρχίας, το σχέδιο πρέπει να έγινε γνωστό στη CIA.

Η ανάληψη δράσης από τη Μοσάντ ήρθε σαν συνέχεια ενός από κοινού με τη CIA επεξεργασμένου σχεδίου για τη μετατροπή των επιδιώξεων των Παλαιστινίων μαχητών σε λουτρό αίματος.

Η διαφορά για την υπαρέτη πιθανών αθών ανθρώπων θυμάτων και στις δύο περιπτώσεις (Τροκαντέρ - κρουαζιερόπλοιο) δείχνει ότι έχουμε δράση μυστικών υπηρεσιών με ευρύτερες επιδιώξεις. Κάτι που χαρακτηρίζει τους Ισραηλινούς τρομοκράτες της Μοσάντ. Η ανακρίση που στάλθηκε στην Ελληνική πρεσβεία της Ολλανδίας αποδεικνύει το στόχο των ισραηλινών επιδιώξεων, ενώ ταυτόχρονα επιχειρεί να θολώσει τα νερά.

Η εξέλιξη των γεγονότων βεβαιώνει ότι και στα δύο συμβάντα είχε τον πρώτο ρόλο η Ισραηλινή Μοσάντ.

Σε σχέση με την έγκριση στο Τροκαντέρ, πρέπει να θεωρείται βέβαιο ότι πρόκειται για ανατίναξη που πρέπει να έγινε πρόωρα και ανεξάρτητα από τη θέληση των επιβατών του αυτοκινήτου.

Η εκδοχή για λαβωμένη σύνδεση των εκρηκτικών δεν

συνέχεια στ σελ. 13

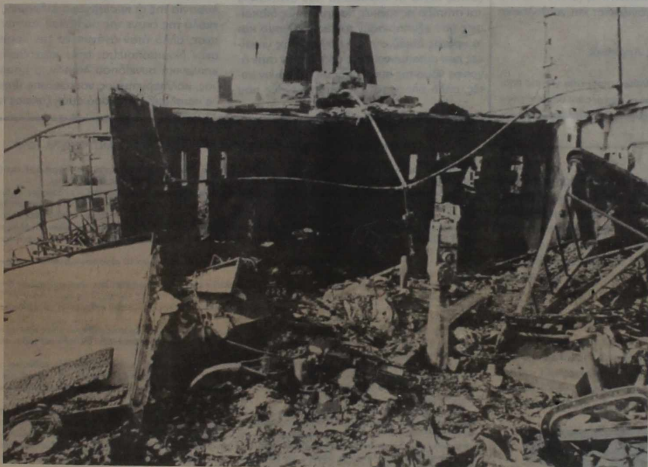
συνέχεια από σελ. 12

είναι ιδιαίτερα πειστική δεδομένου ότι οι Παλαιστίνιοι μαχητές δεν θεωρούνται άπειροι στη χρήση εκρηκτικών υλών.

Με δεδομένο ότι προετοιμαζόταν επιχείρηση αυτοκτονίας, η πρόκληση εκρήξης σε άσχετο σημείο όσον αφορά συγκεκριμένο στόχο, η ύπαρξη στοιχείων ικανών να προσανατολίσουν τις διοικητικές αρχές, μετά την εκρήξη, η ύπαρξη κρατήρα στο σημείο του εδάφους που αντιστοιχεί στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου και που όπως δημοσιεύθηκε θα πρέπει να οφείλεται σε ύπαρξη βόμβας-βεντούζας, συνηγορούν στην άποψη της αντανάξης από τα έξω του αυτοκινήτου με τα εκρηκτικά.

Τα όσα διαδραματίστηκαν πάνω στο κρουαζιερόπλοιο σε συνδυασμό με το βάνατο και πάλι Παλαιστίνιων μαχητών, δείχνουν ότι επρόκειτο για συμπλοκή.

Η παγίδευση του άνω καταστρώματος με εκρηκτικές ύλες που πυροδοτήθηκαν λίγο μετά την έναρξη των πυροβολισμών, η ανεύρεση στο κατάστρωμα του πλοίου ενός αυτόματου ισραηλινού κατασκευής τύπου «Ραφικά Πρίερ», η «λαβή» η ανακίνηση στον ασφάλμο ότι το πλοίο έπιασε φωτιά (ενώ ήταν γνωστό σε όλους ότι διεξήχθη ολόκληρη μάχη), το ότι βρέθηκαν όπλα κτυπημένα από σφαίρες καθώς και κτυπημένα από σφαίρες στην εξωτερική πλευρά του πλοίου δίνουν την πραγματική εικόνα για το τι πραγματικά συνέβη.

Η άποψη με την οποία έδρασαν μέσα στο πλοίο οι πράκτορες της Μοσάντ, η επιλογή του σημείου της συμπλοκής και η εκσεμνική ολιγοπρία και αδιαφορία για την ανεύρεση των διαφωγμένων με το ταχύπλοο σκάφος (που μπορεί κανείς να πει με βεβαιότητα ότι επρόκειτο για Ισραηλινούς κομμάτια), δείχνει ότι είχαν συγκεκριμένα προστατευτικά ερείσματα στο χώρο της δράσης τους. Αυτό βρίσκεται σε πλήρη συνάρτηση με την ανακίνηση της Παλαιστινιακής οργάνωσης για άμεση σχέση της Μοσάντ με τις λιμενικές αρχές.

Αλλά και ο χώρος του πλοίου δεν εμφανίζεται από τα δεδομένα σαν ουδέτερος, το αντίθετο. Η κάλυψη των δραστηριοτήτων των Ισραηλινών πρέπει να είχε σχέση και με τη λειτουργικότητα του κρουαζιερόπλοιου σαν χώρου συντονισμού και επαφών των μυστικών υπηρεσιών Ισραήλ - Αμερικής και Γαλλίας.

Οι στόχοι

Τι μπορεί να επιδιωκόταν με το συγκεκριμένο μακελάκι; Μετά την απόφαση του ΠΑΣΟΚ να υποστηρίξει την Ευρωπαϊκή «αντιτρομοκρατική» πολιτική, έγινε ανοικτό το ζήτημα κάτω από ποιες προϋποθέσεις θα συμμετείχε το Ελληνικό κράτος σε μια ευρύτερη «αντιτρομοκρατική» δραστηριότητα.

Οι προϋποθέσεις αυτές ήταν ένα διαπραγματεύσιμο ζήτημα από το Ελληνικό κράτος, στο βαθμό που τα ανταλλάγματα από τη συμμετοχή του στην «αντιτρομοκρατική» διεθνή έχουν οικονομικό, τεχνολογικό και πολιτικό περιεχόμενο.

Παράμενε γεγονός, όμως, ότι υπάρχει αντιστοιχία α-

νάμεσα στον τρόπο αντιμετώπισης των κοινωνικών κινημάτων και αντιστάσεων σε διεθνικό επίπεδο και σε εθνικό. Αυτός είναι και ο συγκεκριμένος λόγος της συγκρότησης της κατασταλτικής διεθνούς με την πρωτοβουλία των Αμερικανών και με το ιδεολογικό περιβλήμα του «αντιτρομοκρατικού» αγώνα.

Η Ελλάδα μετά τις ταξιδιωτικές οδηγίες του Ρήγκαν το 1985 «βοηθήθηκε» να αποδεχθεί συγκεκριμένους όρους και να μπει στο παιχνίδι του λεγόμενου «αντιτρομοκρατικού» αγώνα. Η διείσδυση των μυστικών υπηρεσιών που είχε αρχίσει εδώ και πολλά χρόνια ολοκληρώθηκε το τελευταίο διάστημα. Μαζί μ' αυτήν έχει συντελεστεί και η παρουσία διεθνών «αντιτρομοκρατικών» ομάδων που δρουν ανεπίσημα αλλά καθοριστικά, όπως διαπιστώθηκε από τα γεγονότα στο Σίτυ οφ Πόρος.

Ας σημειωθεί ότι σαν μέσο για την υπαναχώρηση του ΠΑΣΟΚ χρησιμοποιήθηκε ο ελαστικός τουριστικός τομέας το 1985 με τις ταξιδιωτικές οδηγίες του Ρήγκαν.

Αυτός είναι και ο σημαντικός λόγος για την επιχείρηση στο κρουαζιερόπλοιο από τους Ισραηλινούς κομμάτια και στη συμπλοκή με Παλαιστίνιους μαχητές. Το πλήγμα στον τουριστικό τομέα αποτελεί μια μεγάλη εναισθησία για το Ελληνικό κεφάλαιο.

Μέσα σ' όλο αυτό το συνολικό πλαίσιο εντάσσεται και η απαίτηση των Αμερικανών για την έκδοση του Μωχάμεντ Χαμεντάι, ο οποίος αποτελεί πολιτικά διαπραγματεύσιμο μέσο τόσο σε σχέση με τους Ευρωπαίους, όσο και

ροπήσει με αντισταθμιστικά οφέλη

Εκτός από την επιτυχία σε επίπεδο προϋποθέσεων στο «αντιτρομοκρατικό» παιχνίδι δόθηκε ένα πλήγμα σε συγκεκριμένο τμήμα των Παλαιστινίων μαχητών με στόχο την αποτροπή νέων δραστηριοτήτων σε Αμερικανικούς και Ισραηλινούς στόχους.

Η επιτυχία της επιχείρησης σε πολιτικό επίπεδο αντικατοπτρίζεται από την άμεση δήλωση του Παπανδρέου για: «... ανάληψη πρωτοβουλιών για διεθνή συνεργασία κατά της τρομοκρατίας που θα ξεπερνά τα όρια της κοινότητας». Αυτό με λίγα λόγια σημαίνει όχι απλά συνεργασία με το «αντιτρομοκρατικό» μπλόκ της ΤREVΙ, αλλά αποδοχή της ένταξης στο ευρύ «αντιτρομοκρατικό» μπλόκ που περιλαμβάνει εκτός από την Αμερική, τη Δ. Γερμανία, την Αγγλία, την Ιταλία και τη Γαλλία, η οποία έχει ανταλλάξει προτάσεις.

Ήδη έγινε γνωστό ένα νομοθετικό βήμα με την συγκρότηση ειδικής υπηρεσίας για την αντιμετώπιση των «εγκληματών βίας». Ένα νομοθετικό που διευρύνει τα όρια της καταστολής προς κάθε κατεύθυνση, αφού στις αρμοδιότητες της περιλαμβάνει ακόμα και τις επίσημες κομματικές οργανώσεις. Βέβαια αυτό το νομοθετικό βήμα βρίσκεται στο συρτάρι από το Μάη, που σημαίνει ότι σ' όλο αυτό το διάστημα το διαπραγματευτικό παιχνίδι δεν είχε κλίνο να προς κάποια κατεύθυνση. Αυτή λοιπόν η υπηρεσία για την «αντιμετώπιση των εγκληματών βίας» θα έχει στη διάθεσή της κάθε είδους τεχνικά μέσα για την επίτευξη των σκοπών της. Γίνεται κατανοητό λοιπόν ότι τα μέσα που θα παρασχεθούν εντάσσονται στην αποδοχή των όρων και του καταμερισμού δραστηριοτήτων που αφορούν το Ελληνικό κράτος.

Έτσι με τη συμμετοχή του Ελληνικού κράτους, αυτό το διεθνές «αντιτρομοκρατικό καρέλ» λύνει το ζήτημα των δραστηριοτήτων για κάθε κράτος και των όρων και ορίων που θα έχουν αυτές οι δραστηριότητες. Όλα αυτά βέβαια καθορίζονται και από τις ανάγκες κύρια που αντιμετωπίζει το καρέλ των διεθνών κρατιστών - τρομοκρατών και κατά άμεσο τρόπο και με τις ανάγκες του κράτους και του κεφαλαίου στην Ελλάδα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μετά το Σίτυ οφ Πόρος δεν εκδόθηκε καμία ταξιδιωτική οδηγία από μέρους του Ρήγκαν. Αυτό οφείλεται σε δύο λόγους: ο ένας είναι η δήλωση του Παπανδρέου για αποδοχή των όρων που ουσιαστικά τέθηκαν από το διεθνές «αντιτρομοκρατικό καρέλ». Ο άλλος ήταν η συμμετοχή των Αμερικανών στο σχεδιασμό και την πραγματοποίηση της τρομοκρατικής επιχείρησης πάνω στο κρουαζιερόπλοιο.

Ένας ακόμα στόχος της επιχείρησης στο Σίτυ οφ Πόρος ήταν η πίεση προς την κατεύθυνση της αναγνώρισης του Ισραήλ από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Κάτι τέτοιο, βρίσκεται ως ένα βαθμό σε αντιστοιχία με την ανάπτυξη των διώξεων ενάντια στους Παλαιστίνιους που διαφωνούν με την ηγεσία της PLO (η οποία, ας σημειωθεί, κατηγορήθηκε την οργάνωση των «Μαρτύρων» σαν προβοκατόνική). Ταυτόχρονα, κάτι τέτοιο σημαίνει την αναδιάρθρωση των σχέσεων με την PLO, προς όφελος και σύμφωνα με τις επιδιώξεις της παγκόσμιας καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Η αναφορά στους τέσσερις αναρχικούς κρατούμενους

Στη διάρκεια της παραμυθολογίας γύρω από το Σίτυ οφ Πόρος, το ΠΑΣΟΚ δεν έχασε την ευκαιρία να συσχετίσει τους τέσσερις αναρχικούς κοινωνικούς αγωνιστές με τα συνδικαλιστικά. Ούτε λίγο - ούτε πολύ, η σύλληψη και η εδώ και 13 μήνες ομηρία των τεσσάρων αναρχικών, επιχειρήθηκε να παρουσιασθεί σαν κτύπημα στις παρυφές των δραστηριοτήτων σαν κύριων τρομοκρατικών ομάδων.

Αυτή όμως η προσπάθεια συσχετισμού αποκτά σημασία σε σχέση με τις επιδιώξεις του κράτους στην προκειμένη περίπτωση. Εκείνο δηλ. που επιχειρείται να αποδοθεί στους τέσσερις αναρχικούς είναι ακριβώς αυτό που με σύλληψη και κράτηση τους επιχειρείται να αποδοθεί στο αντιστεόμενο κοινωνικό κίνημα. Ο γενικός δηλαδή και εύρηστος χαρακτηρισμός της «τρομοκρατίας».

Ένας χαρακτηρισμός που στην προκειμένη περίπτωση συμβαδίζει με μια σειρά από επεργασμένες κατασταλτικές μεθοδεύσεις ενάντια στις κοινωνικές αντιστάσεις. Γιατί το χαρτί του θήθεν παραγόμενου αντιτρομοκρατικού έργου δεν εκδόθηκε μόνο να αποτελέσει ένα άσος στο παιχνίδι των κράτους σε σχέση με την αδράνεια που το ανοίγει κατά καιρούς από άλλα κράτη. Αποτελεί κύρια ένα πλαίσιο επιχείρημα που θα χρησιμοποιηθεί για την μελλοντική καθυστέρηση οποιασδήποτε αντίστασης εκδηλούμενη από τη μεριά των καταπιεσμένων κοινωνικών υποκειμέ-

Το πλήγμα που δέχτηκε η Ελληνική οικονομία με την επιχείρηση στο κρουαζιερόπλοιο είναι βέβαιο ότι θα εξισορ-

συνέχεια στη σελ. 15

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΡΕΣ...

Κτυπά όλες τις γυναικες μου, δήλωσε ο δολοφόνος και πρώην παγκόσμιος πρωταθλητής του μποξ, Κάρλος Μόνζον, με τον πιο φυσικό τρόπο. Αλλά αυτή τη φορά ο «αρχηγός Αργεντινών αρσενικών» πήγε πολύ μακριά. Μην μένοντας ευχαριστισμένος από τους άγριους ξυλοδαρμούς στην τελευταία του γυναικα — την σκότωσε. Η περίπτωση του Μόνζον, αφιόνιστας κατά μέρος τους συναισθηματισμός με τους οποίους δημοσιοποιήθηκε από τα mass media, είναι σύμπτωμα της γενικότερης κατάστασης της Αργεντινικής κοινωνίας. Είναι ο καθρέφτης που ανατολικά την υποθάμβωση της ανδρικής κατάστασης σε μια χώρα όπου η θλακία αντικαθίσταται την κοινή λογική.

Μόνο σε μια χώρα όπου η κατηγορία των desparados («αγνοούμενοι» δημοσιοποιήθηκε και που οι στρατιώτες οι οποίοι διέπραξαν γενοντικές στα 1970 («ωρμάκις πόλεμος») επευφημούνται, θα μπορούσε ένας άνθρωπος με την χαλαρότερη σημασία της λέξης) να καυχείται για την αγριότητα του ενάντια στις γυναικες και να περιμένει (δικαιοδομένη) να τη γλιτώσει με μια απλή εγγύηση. Στον βέβαια ο Μόνζον να περιμένει την τροποποίηση κάποιων παραγράφων που να ισχύει και για την περίπτωση του. Και πράγματι, το επιχείρημα του πρώην πρωταθλητή έχει μια συγκεκριμένη απασία λόγω, σε σχέση με τους Αργεντινικούς νόμους. Αν οι Αστίζ, Ρουίς, και εκατοντάδες άλλοι αξιωματικοί, υποζώνωτικοι και στρατιώτες — ναι, στρατιώτες — υπεύθυνοι για πολυ-

πλές δολοφονίες, βασανισμούς κι επιθέσεις είναι ελεύθεροι (και απολαμβάνουν και πρόνοια), τότε ο Μόνζον μπορεί να αναρωτιέται: «Γιατί να φυλακίζω εγώ που απλά σκότωσα μια γυναίκα»!

Και οποιοδήποτε η πρόσφατη ιστορία δείχνει ότι ο «προσωπικότητες», ειδικά οι αθλητές, μπορούν εύκολα να αποφυγούν την επιβεβαιωμένη ποινή όταν διαπρατάνουν ποινικά εγκλήματα. Πριν λίγο καιρό, ο Βέρα (Τεχνικός Διευθυντής του Σαν Λορέντζο, που είναι μια από τις σημαντικότερες ποδοσφαιρικές ομάδες της χώρας) βίωσε έναν αντίλογο. Παρά τις προσπάθειες των γυναικών του παιδιού, ο Βέρα παραμένει έξω από τη φυλακή και φυσικά απολαμβάνει τις επευφημίες των οπαδών της Σαν Λορέντζο. Μιλητήριστες σχετιζόμενοι με βασανιστήρια: χούλιγκανς που επευφημούν ένα διαπύπαι παιδί: φασιστικές στοιχεία από το Ροζάριο* που αποκλείουν την Plaza de Mayo Mothers** διαδιδώνοντας οισιοδοί του Μόνζον που παίρνουν το μέρος του πρώην πρωταθλητή. Ο πόνος εκφυλισμός δεν περιεπλέκεται στ' ανώτερα πολιτικά κλίμακα, αλλά έχει διαχυθεί και διαπερνά την κοινωνία σε μεγάλο βαθμό, έτσι ώστε να θεωρείται αποδεκτό, χωρίς αντίδραση, εγκληματία να τυγχάνουν κοινωνικής πρόβλεψης, ενώ αγνοούνται να βασανίζονται και να δολοφονούνται.

* Ροζάριο: πόλη της Αργεντινής

** Plaza de Mayo Mothers: πρόκειται για μια πλατεία του Ροζαρίου όπου οι μητέρες και συγγενείς των αγνοουμένων πραγματοποιούν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας

ΝΑΙ ΣΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ, ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΤΕΜΑΧΙΣΜΟ

Είναι γεγονός πως η δική του Φραντζή, το κλίμα που επικράτησε σ' αυτήν, αλλά και η ποινή που του επιβλήθηκε, δεν αφορούν τόσο τη δολοφονία της ζωής Φραντζή αλλά το ότι μετά τον στραγγαλισμό της διαμέλειας, πράγμα πρωτοφανές για τα ελληνικά δεδομένα. Η αντίδραση της κοινωνίας και των γυναικών ήταν ακόμα περισσότερο αλλόκοτη κατά τη δική, ήταν κύρια σχετικά με το σκοπ που δέχτηκε από τον διαμελισμό, ενώ ο φόνος της γυναικας — χωρίς τις μετέπειτα εξελίξεις — θα περνούσε απάτηρητος, σαν ένα σχεδόν συνηθισμένο φαινόμενο της ελληνικής πραγματικότητας, όπου ο άγρας νταής και υπέρμετρα κτηνικός, ζυλοκόπος και γράνει ως τον φόνος με την υπόνοια και μόνο ότι η γυναικα δεν πληρεί τους όρους υποταγής που αυτής βάζει. Το δικαίωμα της γυναικας στην ερωτική, τη σεξουαλική και την οποία άλλη αυτοδιάθεσή της, είναι απειράκι μικρότερο από αυτό που αναγνωρίζεται στον άνδρα, ο οποίος όχι απλά δικαιούται να ικανοποιήσει τις επιθυμίες του, αλλά μάλιστα θεωρείται κοινωνικά καταξιωμένος όταν τις πραγματοποιεί ακόμα και με τη βία.

Αντίθετα τα αστικά δικαστήρια εφαρμόζοντας πιστά τη νομοθεσία που αναγκάζει να στηρίξει τις ταξικές και φυλετικές διακρίσεις που εξυπηρετούν τον καπιταλισμό και ο κράτος δικάζουν σαν εγκληματίες γυναικες που αυτοαναμνησμένες υπάκουσαν στον άγγραφο νόμο της αυτοδίκαιης κι όχι μόνον αυτές, αλλά όλους τους καταπιεσμένους που

ξεκαθαρίζει την τιμή του σκοτώνοντας τη γυναικα: ιδιοκτησία του, αλλά δεν έπρεπε να ξεπεράσει τα «φυσιολογικά» όρια βίας κι εκδικητικότητας που έχει αποδεχτεί αυτή η κοινωνία. Γι' αυτήν — και μόνο — άλλωστε την υπέρβαση ορίων του επιβλήθηκε η ποινή ισόβια καθέραινη και αυτή έσπαρξε με γυναικες κόσμου κυριαρχούμενο από νοσηρή περμένη να παρακολουθείται τη δική, πράγμα που δεν έγινε σε δικές «αυθεντικές» φόνους ή αναλόγως λόγους, αφού μία γυναίκα λιγότερη δεν είναι και κανένα σημαντικό γεγονός. Ας πρόσχε, άλλωστε, ξεπερνώντας τα θεσπισμένα όρια ανθρώπου θύαται στην εκμετάλλευση και στην καταπίεση που υφίστανται. Το μίσμη είναι ασχέτο: όποιος τολμήσει να σπάσει την κυρίαρχη λογική των τερατοκρατοριών και να λειτουργήσει ανεξάρτητα από το κράτος — διαμεσολαβητή όλων των σχέσεων, έρχεται αντίμετος με την κρατική μηχανή και τα όργανά της, τα δικαστήρια.

Η Ζούι Φραντζή δεν αμύνθηκε και γι' αυτό δεν καταδικάστηκε από κανένα δικαστήριο. Καταδικάστηκε όμως από τη συνείδηση μιας ανδροκρατούμενης κοινωνίας που διαπνέεται από την υποκρισία, τον πούριτανισμό και τον σεξισμό, όταν μετά τη δολοφονία της οι κυρίαρχες αντιδράσεις ήταν «καλή της έκανε τις ποινές και την σκότωσε, αλλά ήταν ανάγκη να την κομμάτιασει». Νομιμοποιούνται στην καταδυνάμειωση κοινωνική συνείδηση λοιπόν, ο μορφωμένος, καλλιεργημένος νοικοκύρης Φραντζής να καταλαμβάνεται από άμωκ ζήλια και να

συνέχεια από σελ. 4

ράζοντας δωράκια στους δημοσιογράφους, δίνοντας δωδεκάημερη και συνεντεύξεις τύπου. Αλλά να που πέσανε πάνω στον Γλυζέμπονγκ. Καθότι όμως βασιλιάς αίμα και μέλος της ΔΟΕ ο Γλυζέμπονγκ, δεν μπορούσαν να κάνουν τους σκληρούς. Έτσι λοιπόν από τη στιγμή που δεν μπορούσαν να τον αποφυγούν, θέλησαν να τον εκμεταλλευθούν στα πλαίσια της «υπερήφανης εξωτερικής πολιτικής». Στα ίδια πλαίσια κινήθηκε και η αποδοχή του αποκλεισμού του ΚΚΕ από την Ελληνική διακομματική επιτροπή της Σεούλ, υπακούοντας στις απαιτήσεις της κυβέρνησης της Ν. Κορέας, μιας και είχε δολοφονήσει την υποστηρίξη της Ελληνικής υπογεφυφότητας.

Η Ελληνική αντιπροσωπεία θέλησε να πείσει ότι είναι ικανή και μπορεί να αναλάβει τη διοργάνωση. Χρησιμοποιώντας την παράδοση και την ναυτική πρόβλεψη τελετή της φλόγας στο στάδιο, θέλησε να δείξει ότι οι Έλληνες θεωρούν την Ολυμπιάδα εθνικό στόχο.

Βέβαια όλοι γνωρίζουν ότι μόνο για εθνικό στόχο δεν πρόκειται, αν και υπάρχουν μερικοί ρομαντικοί που ονειρεύονται μια Ολυμπιάδα με λείρες, χλαμύδες κλπ.

Για την ελληνική άρχουσα τάξη οι αγώνες θα σημαίνουν τουριστική διαφήμιση, εμπομένους ανάλλαγμα, έσοδα από διαφημίσεις, τηλεοπτικά κανάλια, προσέλκυση επενδύσεων, έργα υποδομής που θα μείνουν και μετά τους αγώνες, μείωση για μερικά χρόνια της ανεργίας, πολιτική ενίσχυση για την κυβέρνηση, όνειρα και θέματα για τους πληθίους.

Αντιμετώπιζε όμως ένα σημαντικό πρόβλημα, την έλλειψη υποδομής και ασφάλειας, πράγμα που δημιουργεί αμφισβήτηση για την ικανότητα της Ελλάδας να ανταπεξέλθει. Για την υποδομή η κατάσταση είναι προβληματική. Έλλειψη αστυνομικού δικτύου, απαρχαιωμένο τηλεοπτικό και τηλεπικοινωνιακό δίκτυο κ.λπ. Η κατασκευή του μετρό και ασυμμετρισμένων ταχείας κυκλοφορίας, η δημιουργία αεροδρόμιου στα Σπάτα ή η επέκταση του Ελληνικού, η κατασκευή της γέφυρας Ρίου Αντίρριου, ακόμα και η αποδοθώνισή της λίγης των Ιωαννίνων με τη λύση του Καλαμά, είναι απαραίτητα έργα υποδομής. Τα τελευταία είναι απα-

ραριότητα όχι τόσο για την Ολυμπιάδα, όσο για την καλύτερη και πιο γρήγορη διακίνηση των προλεταρίων και των μηχανοκινήτων και αγροτικών προϊόντων, εν όψει της ενοποίησης της αγοράς του '92, και που μεταφράζεται σε μείωση των χαμένων εργατωρών, μείωση του κόστους στις μεταφορές, άρα και μεγαλύτερα κέρδη για τ' αφεντικά.

Όσο για το θέμα της ασφάλειας και στην Κορέα και στην Ισπανία, υπήρξε και υπάρχει η ίδια συνταγή: οργάνωση της καταστολής, δύναμη και ένταση της αστυνομικότητας. Οι πρόσφοροι είναι οι ιδεες για την Κορέα είναι ο Κόνγκινς Στρατός, για την Ισπανία η ΕΤΑ, για την Ελλάδα η 17Ν και οι Παλαίσινοι.

Απολαύστε
Coca-Cola
Coke
Σήμερα Κατατεθέντα
Ελλάδα Μπορείς!
ΑΘΗΝΑ '96

Η προοπτική λοιπόν της «Χρυσής Ολυμπιάδας» αρχίζει να γίνεται ορατή. Και μαζί μ' αυτήν και οι συνέπειές της (υπολογίζονται ότι θα στοιχίσουν ένα τρις). Συνέπειες που θα εκδηλωθούν πριν και μετά από αυτήν, σε κάθε πολιτικό και οικονομικό γεγονός.

Η «Χρυσή Ολυμπιάδα» μας «ακουμπά».

ΣΤΙΣ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1988, 3 αγωνιστές και μια αγωνίστρια των Μαχόμενων Κομμουνιστών Περιών, οι Μπερτόν Λαζαρί, 25 ετών, Ντιντέ Σελέρ, 30 ετών, Πιερ Καρβί 36 ετών και Πασκαλ Βάντεκερντ ξανάρχισαν την απεργία πείνας που είχαν διακόψει την άνοιξη του '86. Οι φυλακισμένοι αγωνιστές, έχοντας πειστεί ότι την εμπειρία του '86 ότι είναι αναγκαίοι να αγωνιστούν χωρίς εσχάτων, αποφάσισαν να κλημμάσουν

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ Η ΤΑΞΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΝΤΑΜΕΒΟΥΝ ΤΑ ΜΑΝΤΡΟΚΥΛΙΑ ΤΟΥΣ

Η δική φωνή του δολοφόνου Μάτσα, που το Νοέμβριο του 1985 εκτέλεσε εν ώρα του 15χρονο Μ. Καλντέα στην πορεία του πολυετή, κατάφερε να τον ξυλοδαρήσει πρώτο το ρόλο της αστικής δικαιοσύνης. Η προοπτική δικαστική απόφαση για το δολοφόνο Μάτσα, μεταρρύθμιση που προστάζει τη συμφωνία στην αστική και της κοινωνικής τάξης της εκμετάλλευσης, έρχεται σε μια εποχή που το κεφάλαιο έχει εξολοκλήσει επίσημα προς τις καταπιεσμένες τάξεις με την αρωματική υποταγή τους, δημογραφικούς συνθήκες καθεμινήμες ανασφάλειας. Αυτό που εξυπηρετούν οι υπαχθέντες νόμοι το να κινούνται στο πεδίο των καθεμινήμες οι καταπιεσμένοι. Οι δικές παραβλέψεις του ΤΕΛΕΩΝ, των ΜΠΟΝΑΝ και άλλων ανών που ανήκουν στην άρχουσα τάξη έχουν δώσει κατά πόσο καλή οι πολιτικές αυτές είναι απέναντι στο νόμο.

Οι εξουσιαστικές τάξεις σε άδρα καλώς εργάτη προλεταρίο, που «παραβλέπει» τον νόμο αφεντικών αναδεικνύουν το ρόλο της καταπιεστικής δικαιοσύνης.

Η νομιμοποίηση της δολοφονίας του 15χρονο Μ. Καλντέα έρχεται να προστεθεί στις νομιμοποιήσεις δολοφονιών των αγωνιστών Κομμά, Κανελοποιήτων, του εργάτη Μαυροβίτη, καθώς και του κυνηγημένου προλεταρίου Μ. Πρέβα. Αυτή η δική εκτέλεση στην κατεύθυνση τρομοκρατικής των καταπιεσμένων, αφού ενδυναμώνει την εγκληματική δράση απίτητα των καταστολικών μηχανισμών.

Η τρομοκρατία δεν είναι παρά το μονοπώλιο της βίας των αφεντικών και του Κράτους απέναντι στους εργάτες, προλήτο ρήσις και ο οποίος που αναπαράγει στο σώμα καθεμινήμες της δικαιοσύνης του κεφαλαίου. Οι πολιτικοί χώροι που παλεύουν για την ενοποίηση της αλλαγής της κοινωνίας διακρίνονται ανάλογα.

Η προφύλαξη όμως και ένα χρόνο των αγώνων Μπισκουδάκη, Βογιατζή, Σμυρνίου, Μαρτίνου, καθώς και η φυλακή σ' αυτό με τους υπερπαινήσεις τους καταπίεστων αγωνιστών Μαχόμενων Καρλντέα δέχονται τον πολιτικό των σοσιαλιστών του ΠΑΣΟΚ. Οι απειρές και οι υποταγιστικές προλήψεις που ξεχειλίζουν από τον έλεγχο των κομμουνιστικών επιλογών αντιμετωπίζονται με το δολοφόνο ΜΑΤ.

Για μας είναι ξεκάθαρο ότι η μόνη διακρίσιμη πηγή από τους κοινωνικούς αγώνες που στοχεύουν στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος των νόμων του κράτους και των μηχανισμών που το στηρίζουν. Η ενοποίηση χωρίς οργάνωση και σκόλη, χωρίς ρουφιανό και δολοφόνο ΜΑΤ. Είναι αυτή που αναποδογυρίζει την ταξική δικαιοσύνη, αυτή την παραπομπή υπαλλήλων, όργανο των νομικών που υπάχει σε δόρος και από την εκμετάλλευση των εργατών εργοδότης-προλεταρίου.

Καλούμε σε συγκέντρωση την Τρίτη 29/10, στις 5.30 μ.μ. στο παρόρμημα του Πανεπιστημίου Πάτρως Τρίτη 29/10.

Τμήτ των Μαρτίν Καλντέα.
Εξέπ οι επαναστάσεις με τη φυλακή μέσα οι μίστη και οι δικαστές. Νόμος είναι ο δικαίος του εργάτη.
Ο ιδρώτας των εργατών γίνεται περιπόνο των δολοφόνων αστυνομηών.
ΜΑΤ και ΜΕΑ δολοφονούν όλοι και τώρα να διαλυθούν

Αναγνώστη Ομάδα Πάτρως,

διαδοχικά τις ενέργειές τους. Ο Ντίντε Σεβόλεξ έκανε την αρχή στις 9 Σεπτεμβρίου, ακολουθούσε η Πασκαλίη στις 9 Σεπτεμβρίου και στη συνέχεια ο Πιερ στις 16 και ο Μπερτόν στις 23. Το '86 μετά από 43 μέρες απεργία πείνας ο Υπουργός Δικαιοσύνης υποχρεώθηκε να ικανοποιήσει ορισμένα αιτήματα γρήγορα όμως γάμπε ότι δεν έπρόκειτο παρά για μια προσπάθεια να 'νταλαγεί από μια δύσκολη κατάσταση. Έτσι ποτέ δεν τήρησε τις υποσχέσεις του. Γι' αυτό και οι 4 αγωνιστές ζανακατέβηκαν σε απεργία πείνας' οι βασικές τους διεκδικήσεις είναι ακριβώς οι ιδεες μ' εκείνες του '86: συγκέντρωση των 4 αγωνιστών στην ίδια πεινή, ελεύθερη Αλληλεγγύη, δικαίωμα κάθε αγωνιστή να δέχεται δύο επιπλέον επισκέψεις πέρα απ' τις οικογενειακές, ελεύθερη διακίνηση πολιτικών βιβλίων, πολιτικά ρούχα. Αυτές οι διεκδικήσεις είναι κατεχόμενες πολιτικές, αφού κύριοι στόχους τους είναι η δημιουργία ενός συνθετικής μελέτης και θεωρητικής επεξεργασίας μέσα στη φυλακή' πρόκειται για μια δραστηριότητα δημοκρατική που ιδιαίτερα για τους κομμουνιστές δε μπορεί να νοηθεί παρά σε συλλογική δραστηριότητα.

Η ΑΡΑΡΕ (Ένωση Γυναικών και Φίλων

των Φυλακισμένων Κομμουνιστών) καταγγέλει στην προσπάθειά του Κράτους να τους διακόσει σαν άτομα στερούμενα οποιουδήποτε κοινού στόχου και να 'αποκόμει την πολιτική χαρακτήρα της δράσης τους. Η Ένωση Γυναικών και Φίλων των Φυλακισμένων Κομμουνιστών αγωνίζεται στο πλευρό των μαχητών ενάντια στη βελήνη του Κράτους να τους εξουσιάζει και καλές όλες τις ομάδες και τα άτομα που πιστεύουν ότι αυτός ο αγώνας τους αφορά, να τον υποστηρίξουν.

Ήδη στα Μέσα Οκτωβρίου το βελικό κράτος προχώρησε σε δική και κατοική των τεζάρων αγωνιστών μέσα σε συνθήκες απεργίας πείνας. Από τους τέσσερις μόνο ο Σαζαόσ ήταν σε θέση να παρακολουθείται τη δική την τελευταία εβδομάδα.

Το Κράτος τους καταδικάζει σε ισόβια διαβωτιστικές επιθέσεις που πραγματοποιήθηκαν από το 1984 ως το 1985.

Η βελική κυβέρνηση ήδη χρησιμοποίησε πολλά μέσα και πεισές για να σταματήσουν την απεργία πείνας.

Για όποιον θέλει να επικοινωνήσει με την ΑΡΑΡΕ η διεύθυνση είναι:

BP6 - St. Gilles 1 - 1060 BRUXELLES

στών και να ενισχύσει τα κέρδη τους.

Αυτή λοιπόν η «Εθνική Ομοφωνία» στα πλαίσια μάλιστα της λεγόμενης «Εθνικής Ανάπτυξης», λειτουργεί σαν εμπόδιο ακόμα και στις απλά οικονομικές διεκδικήσεις των εργαζόμενων, οδηγώντας είτε στην αναπολεματικότητα και στο σπάσιμο των απεργιών τους, είτε στην αντιμετώπισή τους με την ωμή καταστολή των ΜΑΤ-ΜΕΑ-ΕΚΑΜ κ.λπ.

Σε μεγαλύτερο βαθμό τα ίδια ισχύουν και για τους Τούρκους προλετάριους. Η Τουρκική στρατιωτική δικτατορία επιτίθεται και απαντά με δολοφονίες και διώξεις σε κάθε προσπάθεια των προλετάρων να οργανωθούν και να απαιτήσουν ενώ παράλληλα διεξάγει και στρατιωτικές επιχειρήσεις στις περιοχές των Κούρδων που αντιστέκονται.

Είναι φανερή η μεθοδευμένη θεμελίωση των συμφερόντων Ελλήνων και Τούρκων καπιταλιστών προσαρμοσμένη στα συμφέροντα του παγκόσμιου καπιταλισμού και στις επιταγές των διεθνών κέντρων εξουσίας.

Διεθνή κέντρα εξουσίας που αποτελούνται από πολιτικούς εκπροσώπους των καπιταλιστών,

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΥΚΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΕΛΛΗΝΕΣ, ΤΟΥΡΚΟΙ, ΚΥΠΡΙΟΙ, ΑΡΜΕΝΟΙ, ΚΥΠΡΙΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ,
ΚΟΙΝΟΣ ΛΟΓΩΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

**Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΘΑ ΧΤΙΣΤΕΙ
ΟΤΑΝ
Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΟΖΑΛ
ΚΡΕΜΑΣΤΕΙ ΜΕ ΤΑ ΑΝΤΕΡΑ
ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΑΝΤΡΕΑ**

**ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΛΟΓΩΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΔΙΕΘΝΕΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΑΠΟΙ
ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΙΑ
Συμπείρωση Αναρχικών**

**Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΘΑ ΧΤΙΣΤΕΙ
ΟΤΑΝ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΟΖΑΛ ΚΡΕΜΑΣΤΕΙ
ΜΕ ΤΑ ΑΝΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΑΝΤΡΕΑ.**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΥΚΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΙΤΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ ΛΟΓΩΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΚΟΥΡΔΩΝ ΑΡΜΕΝΙΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ**

**ΑΓΚΥΡΑ - ΑΘΗΝΑ - ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ**

ΣΥΣΤΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ναν και το πρόσχημα για τη διείσδυση της καταστολής ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες.

Μέσα σ' αυτή την εσπευσμένη προσπάθεια δημιουργίας εντυπώσεων για δήθεν παραγόμενο «αντιτρομοκρατικό» έργο εντάσσεται η επίσκεψη της δικής, ενώ οι προοπτικές του κράτους ήταν να κρατηθούν όσο το δυνατόν περισσότερο οι διαδικασίες. Στο ίδιο πνεύμα εντάσσεται και η παραπομπή σε δική των Μπαλάφα, Λαοπέργου και ποιος ξέρει ακόμα ποιον θα ανακαλύψουν.

Οι συνέπειες

Η ένταξη της Ελλάδας στο διεθνές «αντιτρομοκρατικό» καρτέλ ανοίγει το δρόμο της χωρίς όρια καταστολής. Εκτός από το θεσμικό και νομοθετικό πλαίσιο που θα αποτελέσει το επιστάγιο των διαφόρων κατασταλτικών δραστηριοτήτων, ανοίγεται και ο δρόμος για την διεισδυτική της καταστολής.

Μιας καταστολής που στόχος της είναι οι κοινωνικές αντιστάσεις.

Η εξόντωση των αντιστάσεων σε διεθνές επίπεδο επιβάλλει την χωρίς πολιτικό κόστος διεκπεραίωση τέτοιων κατασταλτικών ενεργειών. Η δολοφονία με οποιοδήποτε τρόπο όσων αντιστέκονται στα σχέδια του ιμπεριαλισμού και της διεθνούς καταστολής. Το πολιτικό κόστος των συλλήψεων αγωνιστών είναι μεγάλο και φθороοποι για τους εξουσιαστές κρατικούς τρομοκράτες. Απ' τη μια χρειάζονται στοιχεία ικανά για να μπορέσουν να τους εξοντώσουν με τους κλασικούς τρόπους (καταδική) κάτι που πολλές φορές δεν μπορούν να έχουν στα χέρια τους ενώ απ' την άλλη η κατασκευή τέτοιων στοιχείων έχει αποδειχθεί πολλές φορές ανεπαρκής ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Επιπλέον η ανάπτυξη ενός κινήματος συμπαράστασης αποτελεί ένα εμπόδιο.

Η διεκπεραίωση των υποθέσεων που συνδέονται άμεσα ή έμμεσα με το διεθνές κίνημα που στέκεται εμπόδιο στα σχέδια του διεθνούς καπιταλισμού, θα μπορεί να αντιμετωπιστεί άμεσα και κατασταλματικά με πολιτικές δολοφονίες. Αυτός είναι ο σημαντικός όρος που για την Ελλάδα δεν είχε ισχύσει και που μετά τη σφαγή στο Σίτυ οφ

Νέα υπηρεσία κατά της τρομοκρατίας

ΟΙ ΕΠΙΤΑΓΕΣ του προγράμματος συνεργασίας του συμβουλίου των υπουργών Δημόσιας Τάξης των χωρών - μελών της ΕΟΚ (γνωστότερο και ως ΤREV) προς την ελληνική κυβέρνηση αποκτούν πλέον ούρα και οστά. Και η χώρα μας σταθερά συνεχίζει να βάζει στο όνομα των «ειδικών εγκληματιών bias», προς ένα καθεστώς αστυνομικής αυτονομίας προς όλες τις κατευθύνσεις, ακόμη και προς οργανωμένες πολιτικές ομάδες.

Ενα νέο τμήμα, το «τμήμα εξακριβώσεων» στο πλαίσιο υλοποίησης του Προεδρικού Διατάγματος 454/16-9-88, που δημοσιεύθηκε στο 206 Α ΦΕΚ, δημιουργείται. Όπως αναφέρει το Π.Δ. το τμήμα αυτό θα συλλέγει πληροφορίες και θα παρακολουθεί τη δραστηριότητα ατόμων και ΚΥΡΙΩΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ημεδαπών και αλλοδαπών για την πρόληψη και καταστολή ενεργειών που στρέφονται με τη χρήση βίας και εν γένει τρομοκρατικών μέσων κατά των πολιτών της ασφάλειας του κράτους και του δημοκρατικού πολιτεύματος!

Ειδική αναφορά για το συγκεκριμένο Προεδρικό Διάταγμα που δεν έχει δει το φως της δημοσιότητας, έγινε σε χθεσινόραβδόμο δελτίο ειδήσεων του ραδιοσταθμού «άνταρ».

Το παραπάνω «τμήμα εξακριβώσεων» εντάσσεται στην ειδική υποδιεύθυνση για την αντιμετώπιση των «ειδικών εγκληματιών bias», που θα ανήκει στο Διεύθυνση Ασφαλείας.

Σύμφωνα με πηγές του υπουργείου Δημόσιας Τάξης η υπηρεσία αυτή λειτουργεί ήδη και έχει στελεχωθεί με «ή» καλύτερο από τεχνικής πλευράς διαθέτει σήμερα το ελληνικό κράτος.

Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι για τις εξελλίξεις αυτές είχε μιλήσει ο υπουργός Δημόσιας Τάξης κ. Σαχιάς, δύο βδομάδες μετά την επίθεση στο κρουαζιερόπλοιο «Σίτι οφ Πόρος».

Πόρος έχει διευθετηθεί. Η ανάθεση τέτοιων υποθέσεων στους διεθνείς κατασταλτικούς μηχανισμούς διευκολύνει το έργο της καταστολής από την άρχουσα τάξη στο βαθμό που η δική της ενασχόληση θα είναι σε συγκεκριμένους τομείς που θα αφορούν την ανάπτυξη των κοινωνικών αν-

μιστικών υπηρεσιών και αρχηγών κάθε είδους κατασταλτικών μηχανισμών που μεθοδεύουν και υπερασπίζονται τα πολυποικίλα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων.

Τα διεθνή κέντρα εξουσίας είναι αυτά τα οποία είναι εξουθενωτικά ανταγωνιστικά το ένα με το άλλο στο εσωτερικό τους, αλλά και ισχυρά ενοποιημένα όσο αναφορά την ταξική τους υπεράσπιση και τη συγγή εκμετάλλευση των καταπιεσμένων λαών τους.

Για εμάς τους αναρχικούς, απέναντι είτε στους ανταγωνισμούς είτε στη συμπύκνωση των συμφερόντων των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, είναι αναγκαίο να προωθηθεί ο αλληλέγγυος ταξικός αγώνας Ελλήνων - Τούρκων - Κούρδων - Αρμενίων - Κύπριων προλετάρων.

Για να μην αποτελούμε —κάθε φορά που οι καπιταλιστές το επιτάσσουν— ούτε την τρωφή για τα κανόνια τους, ούτε την πρώτη ύλη για την αποδοτική και την εύρυθμη λειτουργία της εκμεταλλευτικής οικονομίας τους.

Απέναντι στην διεθνή συμμαχία των αφεντικών είναι αναγκαίο να προτάξουμε την Διεθνή Συμμαχία των καταπιεσμένων που θα στήσει στον τοίχο της «θλιβερής φειγούρας» του παλιού εξουσιαστικού κόσμου.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Οι απαρχές του στεγαστικού προβλήματος

Το «μοντέλο» ανάπτυξης του κράτους και του κεφαλαίου στην Ελλάδα (συσσώρευση όλων των υπεριπλών, του εμπόριου και των μηχανισμών σχεδόν αποκλειστικά στην πρωτεύουσα) σπρήχτηκε απ' τα πρώτα κύματα μεταπολεμικά χρόνια σ' ένα συνεχές ρεύμα εσωτερικής μετανάστευσης απ' τα χωριά στην Αθήνα και κατά δεύτερο λόγο στην Θεσσαλονίκη. Ατέλειωτες χιλιάδες αγρότες εξαναγκασμένοι απ' τις άθλιες συνθήκες επιβίωσης στην επαρχία ανέρχονταν για πολλά χρόνια σ' αστικά κέντρα για ν' αποτελέσουν το σπινάκι εργοδοτούμενου λαϊκού της «ανάπτυξης». Για όλους αυτούς τους ανθρώπους παρασιτάτικη πρόβλεψη και εντατικοποίηση της συνεχής αύξησης της εσωτερικής μετανάστευσης. Μια πρόγνωση και ανέξοδη λύση για τ' αστικά και το κράτος, σπάθηκε αρχικά το αυθαίρετο. Στη συνέχεια εμφανίστηκε και εντατικοποιήθηκε μια άνευ προηγουμένου οικοδομική δραστηριότητα σπριγγμένη στο θεσμό της αντιπαράθεσης πολιτικοί που αποτελέσει πεδίο επένδυσης και ανάπτυξης του μικρού και μεσαίου κεφαλαίου. Έχοντας ως μοναδικό κριτήριο την κερδοσκοπία δημιουργήθηκε ένα κύκλωμα οικοπεδωτών, εργολάβων, τεχνικών κ.ά. που —εκμεταλλευόμενο την επαγγελματική ανάγκη στέγης— οικοπεδοποίησε και οικοδόμησε κάθε κομμάτι της μεταρρέοντας την Αθήνα σε μια απέραντη τσιμεντοπόλη.

Η κρίση της στέγης σήμερα

Η εναγική οικοδόμηση ταμειωμένων κλαυθίων που έδινε «λύση» στη συνεχή ζήτηση κατοικίας, βρέθηκε να μια κρίση καμπί από τα μέσα της δεκαετίας του 70 και άρχισε να φθίνει, αφού πρώτα βθεσία εξοντόλη σχεδόν κάθε οικοδομήσιμη περιοχή.

Ταυτόχρονα όμως με την κάμψη της οικοδομής και την ακρίβεια των νέων κατοικιών, αυξάνει η ζήτηση της στέγης λόγω της φυσικής αύξησης του πληθυσμού (η νεολαία θέλει σπιτά), λόγω της αύξησης του αριθμού των φοιτητών και λόγω της αρχής αλλά συνεχιζόμενης εσωτερικής μετανάστευσης (οι νέοι που έρχονται απ' τα χωριά σ' αστικά κέντρα). Παράλληλα η «αναφορέλεια των μικρομεσαίων ιδιοκτητών μετατρέπεται, μες στη δίνη της οικονομικής κρίσης, σε απόπειρα για το μέγιστο οικονομικό κέρδος απ' τις ιδιοκτησίες-σπίτια τους. Έτσι για τη συντριπτική πλειοψηφία των οικοσπιτών, το σπίτι από στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα μεταβάλλεται σε πανάκριβο εμπόρευμα. Γιατί σύμφωνα με το νόμο, προσφοράς και ζήτησης στον καπιταλισμό, η τιμή του εμπόρευματικού σπιτιού αυξάνει κατάκόρυφα στις υπάρχουσες συνθήκες (μικρή προσφορά στέγης, μεγάλη ζήτηση).

Οι συνέπειες απ' την κρίση της στέγης

Εμφανίζεται λοιπόν το παράλογο φαινόμενο χιλιάδες άνθρωποι να παρακαλάνε και να πληρώνουν υπέρογκα ποσά για να κάθονται ακόμα και σ' ελεεινά υπόγεια μπανιουράκια, ενώ το πρόβλημα επεκτείνεται σ' ολόκληρη την κοινωνία. Χιλιάδες εργαζόμενοι και συνταξιούχοι αναγκάζονται να ζουν στο μεγαλύτερο μέρος του μισθού ή της σύνταξής τους στο νοίκι, έχοντας ν' αντιμετωπίσουν παράλληλα την μεγάλη ακρίβεια Η νεολαία χωρίς τη δυνατότητα εξασφάλισης στέγης και εξάπλισης της υψηλής ανεργίας, οδηγείται στην ολόκληρη εξάρτηση απ' την οικογένεια. Οι φοιτητές — και ιδιαίτερα οι επαρχιώτες — γίνονται αντικείμενο ανεπιτήρητου εκβιασμού και εκμετάλλευσης στο βαθμό που δεν έχουν κάποια εναλλακτική λύση (πατρική σπιτά κ.λπ.).

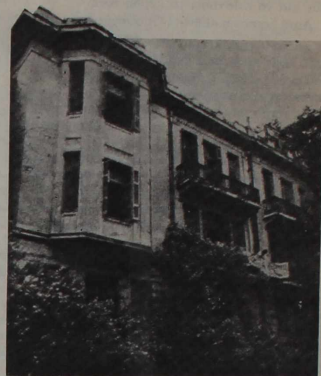
Η κρίση της στέγης χρησιμοποιείται σαν πρόβλημα για όλο και περισσότερους ανθρώπους και εξελίσσεται σε οξύτατο κοινωνικό ζήτημα. Τα νοίκια ακριβαίνουν ολοένα και περισσότερο, χιλιάδες άνθρωποι σπινάζονται σε κακές ως άθλιες καταλύσεις με αντίτιμο απαράδεκτα ποσά και ένα ακόμη καθημερινό άγχος για την επιβίωση. Οι ανήμποροι οικονομικά βρόσκατοι ξαφνικά από βόρνο, η απελτί της έλλειψης γίνεται εκδικαστικό όπλο στα χέρια των ιδιοκτητών, ενώ η καχυποψία απέναντι στους νέους ενοικιαστές, φοιτητές, υπασφαλισμένους και πολυμελείς οικογένειες παίρνει διαστάσεις ρατσισμού.

Η καταπάτη των κρατικών προστασιών

Είναι γεγονός ότι ένα πλήθος κοινωνικών διαχωρισμών μεταξύ των ανθρώπων που υφίστανται τις συνέπειες απ' την κρίση της στέγης, επιδεινώνει τη μαζική και συλλογική τους αυτοάμυνα και ο καθένας μόνος του γίνεται εύκολο θύμα στους εκβιασμούς και την εκμετάλλευση του εμπόριου της κατοικίας. Πόσο ρεαλιστικό όμως είναι ν' αποθεσώμεν τον άνεμο μας για κάποια λύση στους γραφειοκράτες του κράτους. Είναι μια γνωστή από κάθε φορά που το χρόνο στεγαστικό πρόβλημα, όπως και κάθε κοινωνικό πρόβλημα, παίρνει τέτοιες διαστάσεις που φερούμεται στα πρωτασθενά των εφημερίδων, επιχειρείται με κάποιες κυβερνητικές ρυθμίσεις να δοθεί η εντύπωση ότι το πρόβλημα βρήκε τη λύση του ή τουλάχιστον αναχαιτίζεται. Έχει αποδείχθει όμως στην πράξη ότι η εμπιστοσύνη στις «αυτίριες» επιβεβαιώσεις των γραφειοκρατών αποτελεί ευθεοσύνη και όποιος έχει την ελάχιστη εμπειρία απ' το εμπόριο της κατοικίας και τις σχέσεις ανάμεσα σ' ένα ιδιοκτήτη κι έναν ενοικιαστή ή υπομνημό ενοικιαστή, ξέρει ότι οι σχετικοί νόμοι έχουν συνθήκες συμβολικής αξίας ή αποτελούν το πλαίσιο μέσα στο οποίο εξακολουθεί ακόμα και η εκμετάλλευση της στοιχειώδους ανθρώπινης ανάγκης για στέγη πολύ περισσότερο μάλιστα επειδή καμία κυβέρνηση με τους πολυπληθείς ιδιοκτήτες ενοικιαζόμενων σπιτιών — να έρθει σε ουσιαστική σύγκρουση με τους πολυπληθείς ιδιοκτήτες ενοικιαζόμενων σπιτιών. Οι φόροι στα έσοδα απ' τα νοίκια (που γίνονται στην πραγματικότητα έμμεσοι φόροι πάνω στους ενοικιαστές) είναι ένα καλό έσοδο για τα κράτη τα οποία.

Επιπλέον ο ιδιοκτήτης, πατώντας πάνω στην ανάγκη του ενοικιαστή, αποκρίνεται συνήθως το πραγματικό ύψος του ενοικίου, θέτει τους όρους τους και κρατάει για τη συν ασφάλεια του λους τους νόμους της αγοράς: άριθμο παιδιών σε μια οικογένεια, επαγγελματί, ηλικία, ακόμα και εμφάνιση. Ότι μπορεί να μεριθεί απ' τον ιδιοκτήτη σαν επιπλέον εγγύηση λαμβάνεται ο πόγι. Είναι φανερό πως απέναντι του οι ενοικιαστές είναι ουσιαστικά παύση.

Τέλος, για όλους αυτούς που βιώνουν άμεσα απ' το πρόβλημα της στέγης, γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο τα τελευταία χρόνια ότι η κρατική πολιτική που εφαρμόζεται στη στέγη γενικά και τα νοίκια ειδικότερα, είναι μια ακόμα παράμετρος της συνολικής πολιτικής λιτότητας που διευρύνει την εκμετάλλευση, την κερδοσκοπία και τη σπέρση σε βάρος των αδυνάτων και των ανιστορών.

200.000 άδεια σπινιά μόνο στην Αθήνα

Αυτή η κατάσταση όπου χιλιάδες άνθρωποι σπινάζονται ο ένας πάνω στον άλλο και δαπανούν για το νοίκι το μισό του μισθού τους σπινάζει τα όρια του ακατάλληλου, όταν 200.000 σπινιά μόνο στην Αθήνα μόνον κλειστά (αίμωνα με δηλώσεις του Τμήτος αν υπηρεσιών ΥΠΕΧΩΔΕ, στις 15/10/85). Τα μισά απ' αυτά είναι περιορισμένης τραπεζών, κρατικών οργανισμών και της εκκλησίας. Πολλά διάφορα αφιούνται να ρημάζουν έτσι ώστε να μην εμπόιστον στους νόμους σχετικά με τα διατηρητέα, άλλα κτίρια μόνον κλειστά περιμένοντας ευνοϊότερους όρους για την εκμετάλλευσή τους, χιλιάδες διαμερίσματα και ολόκληρες πολυκατοικίες — λόγω κληρονομικών, κατασχέσεων, δέσμευσης απ' την Εφορία κ.λπ. — έχουν περιέλθει σε μακροχρόνιες διαδικασίες για να ξεκαθαρίσει το ιδιοκτησιακό τους καθεστώς.

Μ' αυτό τον τρόπο δημιουργείται μια τεχνητή έλλειψη στέγης που συντελεί στην όξυνση των ανταγωνιστικών σχέσεων ιδιοκτητών-ενοικιαστών, με αποτέλεσμα την αύξηση των ενοικίων. Είναι φανερό ότι με την χρησιμοποίηση αυτού του κτηριακού δυναμικού των 200.000 άδειων σπιτιών θα λυνόταν το πρόβλημα για έναν μεγάλο αριθμό άστεγων φοιτητών, νέων, εργαζόμενων.

Οι κατάληψεις στην Αθήνα και Θεσσαλονίκη από άστεγους φοιτητές και άνεργους νέους και οι κατάληψεις στην Σάδη και στην Καλαμαριά από δεκάδες άστεγες οικογένειες δείχνουν πως υπάρχει δυνατότητα άμεσης και δικαίας λύσης για όσους έχουν πρόβλημα στέγης.

Καταλαμβάνοντας τα άδεια σπινιά διεκδικούμε το δικαίωμα στη στέγη, αρνούμαστε στους κερδοσκόπους εμπόρους της κατοικίας τη δυνατότητα να μας εκμεταλλεύονται και αφαιρούν με τη διαχείριση των αναγκών μας απ' τους γραφειοκράτες πολιτικούς που ζέρουν μόνο να μας ξεγελούν.

Η Κατάληψη στην οδό Άελας Καραγιάννη 37

Έτσι εμεξ, άστεγοι νέοι απ' την Αθήνα και την επαρχία (φοιτητές, άνεργοι και εργαζόμενοι) ενάντια στην τεχνητή έλλειψη στέγης και ενάντια στη μεταρρέση της κατοικίας από κοινωνικό δικαίωμα σε πανάκριβο εμπόρευμα, καταλάβαμε ένα από 25ς ορόφια εγκαταλειμμένο πανεπιστημιακό κτίριο — απ' τα χιλιάδες ακατοίκητα — για να επιλύσουμε το άμεσο στεγαστικό μας πρόβλημα.

Η ενέργειά μας είναι επίσης μια πράξη αντιπαράθεσης του ρατσισμού ενάντια στην νεολαία και της εμπρομεταπολεμικής των βασικών ανθρωπίνων αναγκών όπως η κατοικία, το φυσικό περιβάλλον, η διασκέδαση, η υγεία, η μόρφωση.

Επιπλέον με την κοινή μας κατάληψη αρνούμαστε τα γκέτο των φοιτητικών σπιτιών που είναι μια απ' τις μορφές «στρατιωτισμού» και χαρακτηριστικό περιεχόμενο των κοινωνικών ομάδων (όπως ανάλογα συμβαίνει με τις εργατικές πολυκατοικίες).

Με την συλλογική μας ζωή αρνούμαστε την αλλοτρίωση που επιβάλλει ο καπιταλισμός στις ανθρώπινες σχέσεις και πραγματοποιείται στα σπινιά κλαυθίου, στην εξοστέρικη των αναγκών κι επιθυμιών μας.

Με την αυτοοργάνωση και την άμεση δράση μας, αρνούμαστε τη λογική που θέλει το κράτος μεσοσταθμική και μοναδικό υπεύθυνο για την επίλυση των προβλημάτων μας.

Διαπιστώνουμε ότι το στεγαστικό, όπως και κάθε πρόβλημα που το σύστημα δημιουργεί σε βάρος μας, δεν αντιμετωπίζεται εξοστέρικα αλλά κοινωνικά, με επιθυμούμε απλά και με τον «ένα κεραμίδι πάνω απ' το κεράφι μας», αλλά επιπλέον έχουμε σαν προοπτική μας την έμπρακτη κριτική του προβλήματος της στέγης και την ανάπτυξη της κοινωνικής αλληλεγγύης για την αντιμετώπισή του.

Γ' αυτό η δραστηριότητά μας δεν περιορίζεται στην εσωτερική λειτουργία της κατάληψης, αλλά επεκτείνεται στην προώθηση και υπεράσπιση του προβληματισμού και της πρακτικής μας.

Ειδικότερα λαμβάνοντας υπόψη μας τη θέση του κατελιμμένου κτιρίου στην Κυψέλη — που είναι μαζί με τα Πατισία, η πιο μαλυσμένη περιοχή του Δήμου Αθήνας και η δεύτερη πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή του κόσμου μετά το Νουκ Κογκ — όπου οι άνθρωποι αποκλεισμένοι από προβλήματα στεγαστικά, πολυεθνικά και περιβαλλοντολογικά (πρόσφατο παράδειγμα η απόφαση για τη μεταρρέση της Πλ. Κυψέλης σε υπόγειο γκαράζ, αποκλειόμενοι από τα χρόνια να κάνουν χρήση της κατάληψης και σαν χώρο επικοινωνίας και πληροφόρησης).

Με βάση όλα τα παραπάνω καταλάβαμε και αυτοτεταγοποιήσαμε στο Πανεπιστημιακό κτίριο της οδού Λ. Καραγιάννη και παρόλες τις αντιζητήσεις που συναντήσαμε (απουσία υδρεύσεων στο εσωτερικό του κτιρίου, προβλήματα ηλεκτροδότησης, αποχέτευσης κ.λπ.) εργαζόμενα για να μεταρρέουμε τον εγκαταλειμμένο χώρο από ακουσιτόπητο και νεκροφόρο ζώνη της περιοχής σε χώρο ζωής.

Η ενέργειά μας αυτή είναι συνέχεια ανάλογων καταλήψεων σε σπινιά που έγιναν και υπάρχουν απ' το 85 στην Θεσσαλονίκη (Λεωφόρος Νίκης 41) και Αθήνα (Χαρ. Τριkouπή 91) και αποτελεί πρόταση για τους εργαζόμενους, τους άνεργους και τους φοιτητές που αντιμετωπίζουν προβλήματα στέγης.

Απαίτούμε να γίνει δεσφάτο το δικαίωμα μας στην κατοικία και η πρακτική μας γύρω απ' αυτό και δίδουμε την αλληλεγγύη και τη συμπαράσταση μας σ' όσους θέλουν να προωθήσουν με ανάλογους τρόπους τα δικαιώματά τους.

Οι Αυτοτεταγομένοι Νέοι εξ
στην Κατάληψη
της Λ. Καραγιάννη στην Κυψέλη